

TIRSDAG DEN 9. FEBRUAR 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Præsentation af kommissærkollegiet og redegørelse om rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen (forhandling)

Formanden. – Jeg vil gerne byde formanden for Kommissionen, hr. Barroso, og de indstillede kommissærer hjertelig velkommen til vores møde. Velkommen, alle sammen. Velkommen til vores gæster.

Foran os har vi en af de vigtigste beslutninger i denne valgperiode. For Europas borgere har givet os til opgave at vælge den bedste Kommission. Vi har afsluttet høringerne, og jeg har modtaget 26 indstillinger. For første gang nogensinde vælger vi Kommissionen som en ligestillet lovgiver. Det forpligter os til at arbejde særlig tæt sammen med Kommissionen. Vi repræsenterer to institutioner i EU. I den forbindelse har vi midlertidigt indgået en ny rammeaftale, og i dag skal vi godkende den. Vi stemmer om denne aftale kl. 12.00. Afstemningen gennemføres kl. 12.00. Før det vil der muligvis være en kort pause, hvis vi er tidligt færdige med drøftelserne.

Vi ønsker, at EU repræsenteres af institutioner, som er mere dynamiske, og derfor er aftalen så vigtig for os. Vi har også i de seneste måneder høstet gode erfaringer. De direkte drøftelser med formanden for Kommissionen her i plenarforsamlingen har været en stor succes. Vi skal have en lignende kontakt med kommissærerne og næstformændene i Kommissionen, og så skal vi have en spørgetid, som vil hjælpe os med at forstå arbejdet i Kommissionen. Der er også mange løsninger i vores nye rammeaftale, som vi ikke havde før. I deres arbejde skal Kommissionen og Parlamentet også tage hensyn til udtalelserne fra de nationale parlamenter, som repræsenterer subsidiaritetsprincippet i EU.

Jeg er sikker på, at dette ikke blot er starten på et nyt årti, men på en ny arbejdsmåde i EU. Det tror vi alle på. Tredivåre år efter det første direkte valg til Europa-Parlamentet står vi over for endnu en stor forandring. Dette er en ny æra for arbejdet i Parlamentet – en europæisk institution.

Her ved starten af vores drøftelser vil jeg bede hr. Barroso tage ordet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen fremmer Unionens almene interesser og tager passende initiativer med henblik herpå. Den drager omsorg for gennemførelsen af traktaterne og af de foranstaltninger, der vedtages af institutionerne på grundlag heraf. Den fører tilsyn med gennemførelsen af EU-retten under Den Europæiske Unions Domstols kontrol. Den gennemfører budgettet og forvalter programmerne. Den udøver koordinerings-, gennemførelses- og forvaltningsfunktioner på de betingelser, der er fastsat i traktaterne. Bortset fra den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og de øvrige tilfælde, der er nævnt i traktaterne, varetager den Unionens repræsentation udadtil. Den er initiativtager til Unionens årlige og flerårige programmering med henblik på indgåelse af interinstitutionelle aftaler.

Som De ved, er det teksten i artikel 17, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, i Lissabontraktaten. Jeg læste den højt, fordi den viser, hvor vigtig Kommissionen er, når det drejer sig om at gennemføre det europæiske projekt, en Kommission, der i henhold til samme artikel er ansvarlig som kollegium over for Parlamentet.

Således ser vi i dag det europæiske demokrati i praksis. I dag bliver Parlamentet, som består af repræsentanter, der er direkte valgt af den europæiske offentlighed, bedt om at afsige sin dom over det nye kommissærkollegium.

Denne afstemning supplerer afstemningen om Kommissionens formand, som blev afholdt den 16. september 2009, og er en væsentlig del af Kommissionens demokratiske legitimitet og derfor af det europæiske projekt i sin helhed.

Det hold, som står foran Dem i dag, er parat til at tage de kommende udfordringer op. Det er en kombination af erfaring og nye idéer. Det afspejler en lang række tilgange og holdninger, som gør Europa til dette vidunderlige land af idéer. Dette er et hold, som De trygt kan stemme for, et hold, der fortjener Deres støtte.

Og så? Hvad så? Bliver tingene, ligesom de var før? Nej, jeg nægter at tro på – og vores medborgere ville ikke kunne forstå det – at vi efter disse år med institutionelle forhandlinger grundlæggende fortsætter ligesom før. Vi lever i en usædvanlig tid.

De udfordringer, som den økonomiske og finansielle krise, klimaforandringerne og energisikkerheden – for blot at nævne nogle få – udgør, er ganske enkelt for store til, at vi ikke ændrer vores tilgang.

(EN) Tiden er inde til at være modig. Tiden er inde til at vise vores borgere, at vi bekymrer os, og at Lissabontraktatens ikrafttræden vil gøre en virkelig forskel for vores evne til at tjene deres interesser. Jeg mener, at vores økonomiske og sociale situation kræver et radikalt skifte fra status quo, og den nye traktat gør det muligt.

Det er vores opgave at bruge de nye mekanikker til at skabe ny dynamik. Så lad os komme væk fra den intellektuelle pessimisme og konstante tilsværtning af EU, som skader Europas image i så høj grad. Lad os flytte drøftelserne fra institutionelt input til fungerende politikker.

Det, som Europa har brug for for at opnå succes, er politikker, der fokuserer på resultater, bedre ledelsesstrukturer og tillid til vores egen evne til at løse de problemer, vi står over for. Vores fælles valuta, euroen, vil fortsat udgøre et væsentligt værktøj for vores udvikling, og de, som tror, at der kan sættes spørgsmålstejn ved den, skal gøre sig klart, at vi holder os til vores kurs. EU har de nødvendige rammer til at håndtere alle de udfordringer, der kan opstå i den forbindelse.

Vi kan starte med at spørge os selv, om EU har en betydning i verden. Og svaret er ja. Men har EU lige så stor betydning i verden, som det burde have? Svaret er ikke endnu.

Europa har betydning, når vi taler med en stærk og fælles stemme, når Europas interesser defineres klart og forsvares energisk, f.eks. inden for handel og konkurrencepolitik. Det er mindre succesrigt, når vi handler i overensstemmelse med snævre nationale interesser, på en ukoordineret måde eller på områder, hvor EU i fællesskab ikke er i stand til at forsvare og fremme sine fælles interesser.

Vi skal altså kort sagt spørge os selv, om vi gør alt, hvad vi kan, for at definere og forsvare de europæiske interesser – interesser, som er mere end summen af deres dele. Helt ærligt mener jeg, at vi skal gøre mere. Vi skal fastlægge vores arbejde i en overordnet, mere langsigtet vision for, hvor vi vil have EU til at være. Det vil sikre sammenhæng og give en retningsfølelse, som aktører i hele Europa kan anerkende og støtte.

De politiske retningslinjer, som jeg fremlagde her i Parlamentet, er udgangspunktet for denne vision for "Europa 2020". De er resultatet af de sidste fem års erfaringer. Og de er ikke mindst resultatet af intensive drøftelser med Parlamentet. Takket være Deres stærke støtte til disse retningslinjer anser jeg dem for at være et nyttigt udgangspunkt for os.

De brede prioriteringer ligger klart, nemlig at komme succesrigt ud af krisen, gå forrest i forbindelse med klimaindsatsen og energieffektiviteten, fremme nye kilder til vækst og social samhørighed for at forny vores sociale markedsøkonomi, fremme et folkets Europa med frihed og sikkerhed og åbne en ny æra for et globalt Europa. Jeg tror på et Europa, som er åbent og generøst, et Europa, der i særlig grad efterstræber millenniumudviklingsmålene.

Jeg tror på et Europa, der udviser solidaritet over for andre, hvilket vi for nylig har vist i Haiti, hvor vi har ydet vigtig nødhjælp, og vi vil også bidrage med omfattende genopbygningshjælp. Men vi kan opnå mere med en bedre koordinering på europæisk niveau, og jeg vil i den forbindelse fremsætte forslag og udforske de nye muligheder, som traktaten giver. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bliver også et meget vigtigt instrument til at gøre vores udenrigspolitik mere sammenhængende og effektiv.

Jeg kan love Dem, at vi, hvis dette kollegium får Deres støtte, vil gå i gang med arbejdet med det samme og forvandle de politiske retningslinjer til et ambitiøst arbejdsprogram – et arbejdsprogram, som jeg ønsker at drøfte med Dem.

Vores Europa 2020-vision er både en strukturel og omfattende reformstrategi og en exit- og genopretningsstrategi. Så vi vil sørge for at integrere kortsigtede foranstaltninger i vores langsigtede mål for at få gang i Europa igen og fremme beskæftigelsen gennem bæredygtig vækst.

Vi vil bruge de næste fem år på at gøre vores vision til virkelighed, nemlig at gøre Europa til en ressourceeffektiv, inkluderende, social markedsøkonomi – så den afspejler det, der gør os til noget særligt, den europæiske levevis. Det betyder vækst baseret på viden og innovation, udvikling af vores produktivitet i form af en forbedring af vores F&U- og innovationsresultater, bedre udnyttelse af ikt-potentialet og oprettelse af et digitalt indre marked, forbedring af uddannelsesresultaterne samt fremme af kompetencer.

Det betyder et inkluderende samfund med høj beskæftigelse, styrkelse af folk gennem høje beskæftigelsesniveauer, anvendelse af flexicurity, modernisering af arbejdsmarkedene og den sociale beskyttelse samt bekæmpelse af fattigdom med henblik på at opbygge et mere inkluderende samfund.

Det betyder grønnere vækst, opbygning af en konkurrence- og bæredygtig økonomi, bekæmpelse af klimaforandringer, fremskyndelse af udrulningen af intelligente net og reelle netværk på EU-plan, modernisering af EU's industribase og konvertering af EU til en ressourceeffektiv økonomi.

For at nå disse mål skal vi anerkende, at den indbyrdes afhængighed mellem vores økonomier kræver bedre og mere koordinering. Vi kan lige så godt erkende, at nogle nationale politikere ikke stemmer for en mere koordineret tilgang til den økonomiske politik. Men hvis vi vil overvinde krisen, styrke den sociale dimension og sikre et godt udgangspunkt for en stærk økonomisk fremtid for Europa i den globaliserede verden, hvis vi vil styrke vores industribase og påbegynde nye fælles europæiske projekter, og ikke blot bilaterale projekter, er bedre økonomisk koordinering den eneste vej fremad.

Der er andre meget vigtige udfordringer, som skal håndteres i denne valgperiode. Vi har allerede kortlagt et meget ambitiøst og vidtrækkende program på området retlige og indre anliggender. Det omfatter ikke blot kampen mod terrorisme og kriminalitet, det omfatter også en håndtering af en meget vigtig prioritering, nemlig en fælles tilgang til migration. På dette område viser vi vores borgere vores engagement i både frihed og sikkerhed.

I løbet af denne valgperiode vil vi også fokusere på budgetrevisionen og nye finansielle overslag. Vi skal koncentrere os om udgifternes kvalitet, om deres europæiske merværdi og om deres effektivitet, så de finansielle overslag bliver et instrument til realisering af Europas ambitioner, for vores strategi om vækst og job og også for målene om økonomisk, social og territorial samhørighed.

Dette kan kun komme fra stærke europæiske institutioner og en beslutsomhed om at øge vores ambitionsniveau, at levere ændringer. Så det er særdeles positivt, at en af de primære ændringer i traktaten er styrkelsen af alle de europæiske institutioner.

Jeg har tænkt mig at bruge dette til at forstærke det bidrag, vi alle kan yde til det europæiske projekt, sammen. Dette er ikke en tid, hvor vores institutioner skal trække i forskellige retninger. Men Kommissionen vil naturligvis altid have et særligt forhold til Parlamentet, eftersom vi inden for det fællesskabsretlige samarbejde er de to institutioner, som skal identificere, udtrykke og virkeliggøre Europas interesser.

Dette gør os frem for alt til de to fællesskabsinstitutioner, som har et særligt ansvar for, at EU er mere end summen af sine dele. Det var i den ånd, at jeg i mine politiske retningslinjer, som De har fået præsenteret, henviste til et særligt forhold til Parlamentet. Det er i den ånd, vi har drøftet en ny rammeaftale, hvis principper i dag afspejles i betænkningen her i Parlamentet.

Denne rammeaftale skal fremme vores fælles indsats for at levere virkelig europæiske svar på de spørgsmål, som europæerne står over for i dag. Så samtidig med at opdatere aftalen, så den afspejler Lissabontraktaten, skal den indeholde nye måder, hvorpå vi kan gøre samarbejde til daglig virkelighed.

Den skal hjælpe os med at danne en ny partnerskabs- og formålskultur og bruge vores fælles indflydelse på at skabe et reelt fremskridt for det europæiske projekt. Flere af disse spørgsmål forudsætter også et samarbejde med Rådet. Så jeg bifalder i høj grad en bredere aftale, som forener medlovgiverne, sammen med Kommissionen om et sæt principper for interinstitutionelt samarbejde.

Jeg sagde, at vi skal være modige. Jeg sagde, at vi ikke kan fortsætte som hidtil. Jeg har skitseret mange fornyelser og vores prioriteringer for, hvordan vi kan håndtere den sociale situation. Jeg er overbevist om, at de vil styrke vores institutioner og hjælpe os med at nå vores mål i fuld overensstemmelse med vores værdier. For vi må aldrig glemme, at EU bygger på værdier som respekt for den menneskelige værdighed, frihed, demokrati, lighed, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne.

I dag er starten på et nyt kapitel i vores europæiske eventyr. Lad os arbejde sammen for at gøre det til en reel succes – for alle vores borgere.

(Bifald)

Formanden. – Det var præsentationen af kommissærkollegiet og en redegørelse om rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen. Denne præsentation blev givet af hr. Barroso. Vi drøfter begge disse sager. Afstemningen om rammeaftalen finder sted præcis kl. 12.00, så er der pause indtil kl. 13.30, og derefter fortsætter vi med afstemningen om kommissærkollegiet – det er dagsordenen for i dag.

Jeg vil også gerne hilse på repræsentanterne for Det Europæiske Råd, det roterende formandskab og den spanske regering. Vi byder alle, som er her sammen med os i dag og lytter til vores drøftelser, velkommen.

Joseph Daul, *for PPE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! I dag skal vi afsige dom over den nye Kommission, en væsentlig handling, som bekræfter Parlamentets beføjelser og fastlægger den måde, hvorpå EU vil fungere i adskillige år.

Før den tillid, som min gruppe og jeg har til Barroso II-Kommissionen, føres til protokols, vil jeg gerne give udtryk for min mening om de rammer, som den kommer til at skulle arbejde under. I forbindelse med denne sag må jeg sige, at folk i Europa endnu ikke er overbevist om, at Lissabontraktaten fungerer ordentligt. Vi forventer os en hel del af denne traktat, og vi skal gøre vores bedste for at sikre, at den er et nyt, positivt skridt i det europæiske eventyr.

Men lovgivning er ikke alt. De mænd og kvinder, der anvender den, skal leve op til vores ambitioner. De skal sikre, at Europas status i verden er den samme som dets budskab, dets velstand og dets succeser. Det er en kendsgerning, at den europæiske maskine stadig har brug for en del justeringer.

Således har vi nu fået en højtstående repræsentant, som også er næstformand i Kommissionen og ansvarlig over for Parlamentet. Denne nøglefigur skal være Europas stemme i verden. Hendes tilstedeværelse og hendes ambitioner skal være et udtryk for EU's tilstedeværelse og ambitioner, verdens største økonomi udtrykt i BNP, verdens største marked, den største bidragsyder til international hjælp.

Faktum er, at Europas stemme, fra Haiti til Iran, fra Afghanistan til Yemen, fra Cuba til de transatlantiske relationer, som vi sætter højt, indtil nu ikke har levet op til vores forhåbninger. Vores gruppe opfordrer til en drastisk indsats for at sikre, at vi ændrer vores tilgang og kommer godt fra start denne gang. Med tanke herpå, hr. Barroso, regner vi også med Deres personlige engagement og lederskab.

Vi regner også med, at den nye formand for Det Europæiske Råd repræsenterer EU på den internationale scene, at han indleder og leder møder mellem stats- og regeringscheferne og fungerer som et referencepunkt. Vi skal give ham tid til at sætte sit aftryk, men jeg har allerede noteret mig med tilfredshed, at hans første skridt er i orden.

Fra Ministerrådet forventer jeg intet mindre end et tæt samarbejde på lige vilkår – og jeg mener på lige vilkår – med Parlamentet. Eksemplet med SWIFT viser os dog omfanget af de fremskridt, der skal ske.

Til sidst forventer jeg fra Kommissionen – og jeg ved, at kommissionsformand Barroso er enig i dette synspunkt – et eksemplarisk samarbejde og tillidsforhold. Derudover afspejler den rammeaftale, som vi stemmer om her til frokost, denne fælles vilje hos vores to institutioner.

Vi er nået til vejs ende i en øvelse, hvor vi har gransket medlemmerne af Kommissionen, og jeg vil gerne rose denne øvelse i moderne demokrati, som intet andet parlament i Europa til dato gennemfører.

Ikke desto mindre har vi stadig en hel del at gøre, før vi kommer på højde med vores opgave, som består i at kunne bedømme politikere fra et politisk perspektiv. Vi skal forbedre vores procedurer yderligere og gøre dem mere relevante og mere fokuserede på indholdet i de europæiske politikker.

Jeg er godt klar over, at alt ikke kan gøres med det samme på så tidligt et trin i gennemførelsen af den nye traktat. Vi skal imidlertid være ambitiøse. Det er den ånd, som vi griber denne forhandling an i, der skal resultere i udnævnelsen af den nye Kommission. En Kommission, som under ledelse af hr. Barroso og med erfarne kommissærer er godt udstyret til at håndtere europæernes problemer. En Kommission, hvis primære politiske mål og prognoser vedrørende de problemer, der skal tages fat på, eller de løsninger, som skal anvendes på disse problemer, vi deler. En Kommission, der afspejler resultatet af valget til Europa-Parlamentet i 2009, og hvor min politiske familie, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), har størst indflydelse. En Kommission, hvis hovedprioritering er at opfylde forventningerne hos europæere, som er ramt af krisen, europæere, der ofte også lider af pessimisme, og som bekymrer sig om deres lederes evne til at forsvare og fremme den europæiske model i verden.

Derfor stemmer PPE-Gruppen for en udnævnelse af Kommissionen.

(Bifald)

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso, mine damer og herrer! I løbet af høringerne så jeg Kommissionen for mig som abbed José Manuel og hans 26 novicer fra Trappistordenen. Det er en orden, der har aflagt et tavshedsløfte. Det var, som om abbeden havde sagt til sine novicer, at "det er bedre ikke at sige noget end at sige noget forkert". Det var til skade for nogle af de nye folk ved høringerne. Det var en overraskelse at se folk som Neelie Kroes, der ellers er så veltalende, pludselig tale i tomgang. Andre som f.eks. Joaquín Almunia, Michel Barnier, den nye kommissær Maroš Šefčovič og endda fru Georgieva havde ikke aflagt tavshedsløfte og viste, da tavshedsløftet blev ophævet, at man, hvis man er så modig at indgå i dialog med Parlamentet, kan blive mere synlig, end hvis man lader sig manipulere.

(Bifald)

Samtidig afslørede hr. Almunia og hr. Barnier de roller, de har tænkt sig at spille i den fremtidige Kommission. Det var interessant at observere opdelingen af porteføljerne for de enkelte medlemmer af Kommissionen, også under høringerne. Der er så mange modsætningsfyldte opgaver, så mange strukturer, som skaber nærmest uundgåelige kompetencekonflikter, som kræver en mægler, der i sidste ende skal beslutte, hvilken retning der skal vælges – det var interessant.

På den ene side får kommissærerne at vide, at "her har jeg ordet", og på den anden side, at "i tilfælde af kompetencekonflikter træffer jeg den endelige afgørelse". Jeg vil bestemt ikke gøre den romerske kejser en bjørnetjeneste, men det lader i høj grad til, hr. Barroso, at De vil arbejde efter "del og hersk-princippet". Det er imidlertid den forkerte tilgang. De er nødt til at forstå, at enhver, som vil konvertere et kollegium til et præsidentvælde, udfører en kæmpe opgave og i sidste instans skal være klar til at få at vide, at sorteper stopper ved ham, og at han skal tage ansvaret for manglerne.

Kommissionen er stærk, når den handler som kollegium. Den er stærk, når den ikke ser sig selv som en teknokratisk administrativ leder, men forstår, at de udfordringer, som vi står over for, kræver grænseoverskridende, europæiske svar. Det spørgsmål, som De stillede i starten af Deres tale – har EU en betydning i verden – er faktisk på dagsordenen. Dette spørgsmål bliver ikke besvaret ved, at De skræddersyer alting efter Deres eget behov, men ved, at De organiserer ansvaret i Deres Kommission så effektivt, at Kommissionen i samarbejde med os, Europa-Parlamentet, kan komme med svarene.

Den økonomiske og finansielle krise, miljøkrisen og den sociale krise, som dette kontinent står over for, kræver grænseoverskridende, europæiske svar. Det kræver ikke en renationalisering. Derfor har vi brug for en stærk Kommission, som kan få støtte fra et stort flertal i Parlamentet. Den skal imidlertid ikke være skræddersyet til José Manuel Durão Barroso, men skal i stedet afspejle den lange række af kompetencer, som alle kommissærerne har.

(Bifald)

Et svar på, hvorvidt EU har en betydning i verden, kunne ses i København. Hvis vi bliver splittede, når det kommer til miljølovgivning, og hvis Europa tilstræber en renationalisering i stedet for at anlægge en ambitiøs, EU-baseret tilgang, vil vi også på andre områder se det, som vi så i København, nemlig at beslutningerne træffes af Barack Obama og Hu Jintao uden europæisk deltagelse. Enhver, der ikke ønsker at se verden synke ned i en ny slags bipolaritet, har brug for et stærkt Europa og et ambitiøst Europa. Vi har derfor også brug for en effektiv Kommission, der påtager sig denne rolle.

Under forhandlingen om den interinstitutionelle aftale, hr. Barroso, gjorde De to indrømmelser, som efter min mening er væsentlige. Konsekvensanalysen og særlig den sociale konsekvensanalyse er for os som

socialdemokrater og som socialister og demokrater et vigtigt element. Kommissionen, og dvs. alle de enkelte medlemmer af Kommissionen, er nødt til at indse, at det, der gjorde, at store dele af den europæiske befolkning afviste den europæiske idé, havde at gøre med den kendsgerning, at folk i Europa havde en følelse af, at denne Kommission kun var interesseret i markedet og f.eks. ikke i social beskyttelse af dens borgere. Stadig flere mennesker har en fornemmelse af, at det er koldt teknokrati snarere end social velfærd, der ligger til grund for Kommissionens handlinger. Hvis den tendens ændrer retning nu med den sociale konsekvensanalyse, som vi bliver enige om, vil vi have gjort store fremskridt.

Det gælder i øvrigt også de foranstaltninger i denne interinstitutionelle aftale, som vi er enige i, nemlig at Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutninger konverteres til initiativer fra Kommissionen inden for et år. Det er også et enormt skridt fremad i samarbejdet mellem vores to institutioner. En trappistisk abbed, som skal repræsentere Europa i verden sammen med hr. Ikkeland, formanden for Det Europæiske Råd – det er ikke godt nok, hr. Daul. Vi har brug for et effektivt samarbejde mellem de europæiske institutioner.

Hr. Barroso skal dog ikke have skylden for alt. Der er også 27 regeringschefer i Europa, som tror, at Kommissionen er deres regeringskontorers forlængede arm. Det svar, som vi har brug for, er et tæt samarbejde mellem Europa-Parlamentet og en Kommission, der føler sig forpligtet til at arbejde for et socialt og miljømæssigt fremskridt i Europa. Det er det, der vil give EU betydning i verden. Hvis vi tager fat på dette sammen, så vil Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet efter Deres svar på dette, hr. Barroso, i pausen drøfte, hvad vi i sidste ende vil gøre. Efter drøftelserne i vores gruppe og efter Deres svar vil jeg så præsentere denne beslutning i anden omgang.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! På vegne af min gruppe glæder det mig at være her i dag og endelig have Barroso II-Kommissionen foran os. Jeg mener, at det er en god ting, for vi er ved at afslutte, hvad der har været en dårlig periode for EU. Det seks måneder lange fravær af en Kommission med reelle beføjelser er noget, der ikke bør gentages i fremtiden, særlig i denne tid med økonomisk og finansiell krise, hvor der er store emner på dagsordenen som f.eks. klimaforandringerne, København osv.

Under alle omstændigheder kan De stole på min erfaring, når jeg siger, at der fremover ikke må være flere perioder, hvor Kommissionen ikke har nogen reel styring, særlig når de varer så længe som seks måneder. Jeg håber, at denne Kommission påbegynder sit arbejde så hurtigt som muligt, lige så snart vi har stemt.

Fra vores side, hr. Barroso, forventer vi tre ting af Dem. For det første at denne nye Kommission bliver drivkraften bag EU. Vi mener ikke, at dette har været tilfældet de seneste fem år. Denne gang vil vi have en Kommission, som lægger de sidste fem år bag sig og bliver den reelle drivkraft bag en langt mere intensiv integration af EU. Alt det, der er sket i de seneste uger og måneder, viser, at det, som gør Europas position i denne flerpolerede verden problematisk, er den kendsgerning, at der ikke er noget fælles livssyn og ikke nok europæisk integration – jeg tænker på København og manglen på koordinering i Haiti. Derfor kræver vi en Kommission, der i modsætning til det, som vi har set de seneste år, ikke altid med det samme søger et kompromis med Rådet, før den kommer og præsenterer det for os og prøver på at få os til at sluge det.

Vores forventning til Kommissionen er, at den vil præsentere ambitiøse projekter for Rådet – selv hvis vi på forhånd ved, at den ikke vil modtage 100 % støtte – og at den efterfølgende vil henvende sig til Europa-Parlamentet som sin indflydelsesrige allierede for at overbevise Rådet.

(Bifald)

Det andet, vi forventer os af Kommissionen – og her kommer jeg til at gentage det, som hr. Schulz allerede har sagt, men jeg mener, at det er vigtigt – er, at vi vil arbejde som et kollegium. En kommissionsformand, der er stærk, er meget godt, men et kollegium, en Kommission, som er stærk og viser samhørighed, er væsentlig og stadig langt vigtigere. Derfor forventer vi virkelig denne type Kommission, for første gang – og det har De erkendt, hr. Barroso – er det en Kommission, som består af de tre primære politiske familier her i Parlamentet. Det glæder mig, at otte liberale kommissærer står i spidsen for nogle meget vigtige porteføljer. Denne Kommission skal nu internt fungere som en koalition mellem disse tre bevægelser og disse tre politiske partier og forsøge at indgå kompromiser, der har hele Kommissionens og hele kollegiets støtte.

Endelig er det efter vores mening denne Kommissions tredje prioritering at bekæmpe den økonomiske krise, og jeg mener, at den vigtigste og mest presserende opgave er så hurtigt som muligt at præsentere en troværdig strategi for Europa 2020 for Parlamentet og Rådet. Det er den vigtigste opgave. Vær ambitiøs på dette område, hr. Barroso. Lyt ikke for meget til medlemsstaterne. Lyt i stedet til det spanske formandskab, for det har nogle

gode idéer vedrørende dette emne. Kom væbnet med ambitiøse projekter. Tro ikke, at en ringe koordinering af nationale økonomiske strategier er tilstrækkelig. I morgendagens verden og den flerpoledede verden har vi brug for meget mere end det. Vi har brug for socioøkonomisk styring af EU. Det er ikke nok at have en monetær søjle som euroområdet. Der er også brug for en økonomisk og social søjle i euroområdet og i EU. Det er den strategi, vi forventer af Dem, for det vil være af afgørende betydning for Europas fremtid og for vores medborgeres fremtid.

(Bifald)

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg må indrømme, at dette er utroligt. Vi har en koalition af hyklere foran os. Det er lige før Skt. Valentins Dag, og hr. Barroso får at vide, at "jeg elsker Dem, men jeg elsker Dem ikke. Jeg tror ikke på Dem, men jeg stemmer på Dem alligevel". Så det er virkelig ...

Ja, hr. Schulz, De kommer med en fin udtalelse, når De siger, at "vi vil tænke over det", selv om alle ved, at De vil stemme for Kommissionen. Det er virkelig en god politisk strategi!

(Bifald)

Jeg vil gerne sige noget ... Jeg ved ikke, hvorfor De hidser Dem sådan op, hr. Schulz! De er endnu ikke formand for Parlamentet! Rolig nu, min ven, rolig nu!

For min del – og hr. Schulz bør få afkortet sin taletid med 30 sekunder – vil jeg gerne sige nogle meget enkle ting mellem os. Vi har nogle meget store grupper, som vil støtte Barroso-Kommissionen. De er ikke i stand til at udarbejde en beslutning sammen for at forklare, hvorfor de støtter Kommissionen.

Ikke i stand til! Hvorfor? Fordi de ikke går ind for Kommissionen – og i det mindste er hr. Verhofstadt klar i mælet, når han siger, "jeg stemmer for De Liberale", og den anden stemmer for PPE, og den anden stemmer for Socialdemokraterne...

(Bemærkning uden mikrofon fra hr. Verhofstadt: "Og De stemmer for De Grønne")

Mig? Nej, der er ikke nogen. Men ja... som De ved, hr. Verhofstadt, er vores gruppe den eneste gruppe, der har været kritisk, selv da der var et medlem af De Grønne i Kommissionen. Det er ikke sådan, vi fører politik. Vi har brug for at vide, om denne Kommission har visioner og ambitioner og er viljefast.

Det, der er blevet sagt, er sandt. Størstedelen af de indstillede kommissærer – jeg siger ikke alle – var ikke viljefaste og havde ikke nogen visioner eller ambitioner. Når man ser på Kommissionen som en enhed, giver summen af minusserne dog et plus. Det er Barroso-Kommissionens nye matematiske formel.

Nej, sådan fungerer det ikke. Derfor, hr. Barroso, kan jeg godt lide, når De læser teksten i traktaten op for os. Initiativer, hvilke initiativer? Hvilket initiativ kom Kommissionen op med for at håndtere krisen i Grækenland? Solidaritet, hvorhenne? I Spanien, hvor er den? Jeg har ikke set den. Jeg har ikke hørt den.

Lad mig give Dem et råd. Et af Grækenlands problemer er landets forsvarsbudget. 4,3 % af Grækenlands BNP går til forsvaret. Hvad er problemet? Problemet er Cypern. Det er forholdet til Tyrkiet. Hvor er Kommissionens initiativ, når det kommer til at løse Cypernproblemet, så Grækenlands BNP endelig bliver befriet for denne åndssvage, idiotiske konflikt, som vi som europæere burde løse? Kommissionens initiativ – den har ikke noget!

Det samme gør sig gældende, hvad angår Haiti. Jeg ved, Baroness Ashton, at De ikke er brandmand, jordemoder eller noget lignende. Jeg vil dog stadig gerne have, at De kommer med idéer. Jeg vil have, at De forsvaret noget. De siger altid, at "det er vigtigt, vi skal koordinere, jeg vil koordinere...". Vi ved ikke, hvorfor det er vigtigt, vi kender ikke hierarkiet af det, der er vigtigt, men vi ved, at De anser alting for at være vigtigt. På den måde gør vi ingen fremskridt.

Derfor synes jeg, at vi har et problem. Vi har et grundlæggende problem her, og det er, at vi som Parlament endelig skal vise vores forhold til Kommissionen. Og selvfølgelig vil vi arbejde sammen med Kommissionen, selvfølgelig vil vi arbejde sammen med kommissærerne, selvfølgelig – det ved jeg godt – vil der være et flertal.

Men jeg kunne godt tænke mig, at vi for en gangs skyld holder op med hele tiden at tale i tomgang, holder op med at komme med alle de meningsløse udtalelser. Vi ønsker et politisk Europa. Hver gang, vi får chancen for et politisk Europa, spilder vi den! Da Europa var lige ved at gøre fremskridt i København, spolerede vi det!

Jeg kunne godt tænke mig, hvis hr. Barroso og kommissærerne – de hidtidige og de fremtidige – på et eller andet tidspunkt fortalte os, hvorfor de spolerede det, hvorfor Europa ikke var politisk, hvorfor Europa ikke var en global spiller. Hr. Verheugen forlader Kommissionen. Han var nummer to i Kommissionen, og han fortæller Tyskland og alle andre, som vil lytte til ham, at Europa ikke var en global spiller, at Europa ikke udfyldte sin rolle. Han siger ikke, hvorfor han ikke udfyldte sin rolle.

Det er altid en anden, og jeg kunne godt tænke mig, hvis vi for en gangs skyld, i denne Kommission, under denne forhandling, ikke hørte flere af de meningsløse kommentarer, som hr. Schulz, hr. Verhofstadt og hr. Daul kommer med. "Det bedste ville være at afvise Kommissionen, så vi sammen endelig kan tage fat på det, der reelt sker i verden".

Det, der reelt sker i verden, er, at Europa ikke kan håndtere den økonomiske krise, miljøkrisen og den finansielle krise. Der er nok af dem. Der er nok af dem, som ikke kan klare at blive ført bag lyset af deres beroligende ord – de har allerede narret os, de siger, at "vi er imod, vi er imod", og til sidst undlader de at stemme. "Vi er imod, vi er imod, men vi stemmer for." Det er uværdigt for Parlamentet. Lad os vågne op, for Europa har brug for det!

(Bifald)

Jan Zahradil, for ECR-Gruppen. – (CS) Mine damer og herrer, hr. formand for Kommissionen! Min gruppe, ECR-Gruppen, støttede Dem sammen med De Liberale og De Kristelige Demokrater, og uden denne støtte ville De ikke sidde her. Vi støttede Dem, da andre ikke gjorde det, og vi støttede Dem på grund af Deres mangeårige omdømme som reformator. Det ville glæde os, hvis De levede fuldt ud op til dette omdømme i denne valgperiode.

Jeg kan huske, da De i 2005 kom med en interessant idé om at forenkle den europæiske lovgivning og skære igennem den nu uigennemtrængelige EU-lovgivning. Jeg vil gerne, hvis De vender tilbage til den idé, for det var en god idé. Vi lever i en periode med Lissabontraktaten, vi lever i en periode, hvor det er endnu lettere at vedtage ny lovgivning, og jeg vil derfor bede Dem om ikke at lade den europæiske økonomi blive kvalt i ubegrundet og ubeføjet lovgivning, ikke at tillade moderne, politisk korrekte temaer, som kunne blive en undskyldning for yderligere centralisering, yderligere lovgivning og yderligere bureaukratisering af EU.

Hvis De går den vej, kan De sætte Deres lid til os. Hvis De går ad reformvejen, hvis De viser Dem som en sand reformator, så kan De regne med vores støtte og samarbejde. Men hvis De holder dem til den gamle måde og følger den jævne og slidte vej, så forbeholder vi os retten til at være uenige med Dem og endda gå imod Dem. Jeg håber, at der vil være langt mere af det førstnævnte end det sidstnævnte, og at vi vil kunne samarbejde i meget større omfang og stå på samme side af barrikaderne snarere end på hver sin side. Jeg ønsker Dem held og lykke med det.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! I september 2009 måtte jeg fortælle Dem, at Deres politiske retningslinjer var en fortsættelse af en mislykket politik fra Kommissionen. Deres neoliberale retningslinjer åbenbarer ikke en strategi for mere social retfærdighed, og de yder heller ikke Europa en bedre beskyttelse mod kriser. De udgør ikke noget grundlag for arbejdet med at bekæmpe fattigdom og social udstødelse i Europa. Nu præsenterer De det kommissærkollegium for os, som passer bedst til Deres program. De kan ikke forvente at få noget bifald for dette fra min gruppe.

Allerede under denne nye valgperiode har Parlamentet vist, at det tager demokratisk kontrol og medbestemmelse alvorligt, og det er jeg meget glad for. Jeg tænker på den nye rammeaftale mellem Parlamentet og Kommissionen og på forkastelsen af en af kommissærkandidaterne, og jeg håber, at Parlamentet i morgen igen er samvittighedsfuldt i sin behandling af SWIFT-aftalen.

Gennemsigtighed og retfærdighed er af afgørende betydning i aftalerne mellem institutionerne – kun når det er til stede, kan vi begynde at tale om politik. Det drejer sig om befolkningen i Europa og resten af verden, det drejer sig om gode job og flere rettigheder til en god uddannelse og retfærdig løn, det drejer sig om deres ret til fredelig udvikling og et ubeskadiget miljø. Derfor, hr. Barroso, støtter min gruppe ikke Deres retningslinjer eller Deres forslag til medarbejdere. Forbered Dem på vores hårde, men retfærdige meningsudvekslinger med Dem og Deres kollegium.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Foran os har vi den nye regering i Europa, en regering, som med Lissabontraktaten nu har en enorm magt, ikke blot en udenrigsminister og ambassader, ikke blot evnen til at undertegne traktater, men evnen til nu at anvende nødretstilstanden til bogstavelig talt at overtage

lande, og alligevel er det, som vi har hørt fra Europa-Parlamentets store gruppe af ledere her til morgen, kravet om, at De får endnu mere magt, og at det sker endnu hurtigere.

Måske skulle vi minde os selv om, at denne traktat, som giver Kommissionen den magt, overhovedet ikke har nogen demokratisk legitimitet i EU. De har ignoreret folkeafstemninger, De har afvist folkeafstemninger, og De har tyranniseret de stakkels irere til at foretage endnu en afstemning.

Det slår mig, at fællesnævneren i denne Kommission er antallet af kommunister eller folk, der er meget tæt på kommunismen. Hr. Barroso selv var maoist. Siim Kallas, som langt fra var studenteraktivist, var endda medlem af Den Øverste Sovjet – vi har førsteklases kommunister dér. Baroness Ashton ledte kampagnen for atomnedrustning (CND) og nægter stadig at fortælle os, om hun modtog penge fra Storbritanniens Kommunistparti.

Jeg kunne blive ved, men så skulle vi blive her et stykke tid. Men vi har mindst 10 kommunister i denne Kommission, og det må føles som en tilbagevenden til de gode gamle dage. Kommunisterne må føle sig ret nostalgiske. Mens der for 60 år siden blev lagt et jerntæppe ned over hele Europa, har vi i dag Kommissionens jernhånd. Vi har set det i forbindelse med artikel 121 og med Grækenland, som i realiteten konverteres til et protektorat.

Stakkels Grækenland, der er fanget i euroens økonomiske fængsel! Stakkels Grækenland, der er fanget i et moderne fængsel af nationer, som der ikke lader til at være nogen vej ud af! Det, som Grækenland har behov for, hr. Barroso, er en devaluering, ikke sadomonetarisme. Gud ved, hvad det vil gøre ved dem.

I 1968 havde vi Brezhnevdoctrinen med begrænset suverænitet. I dag har vi "fælles værdier". Vi har et "stadig tættere EU" og "forenet suverænitet", og det er det, De har anvendt, men det er selvfølgelig ikke kun Grækenland, for det samme vil ske for Spanien, Portugal og Irland. Artikel 121 vil blive gjort gældende i forbindelse med alle disse.

De sagde tidligere, hr. Barroso, at vi holder os til vores kurs, og det vil sige, at millioner af mennesker i Europa udsættes for smerte, når De forsøger at holde sammen på det katastrofale projekt, som euroen er. Det falder fra hinanden. Det er der ikke nogen tvivl om, lige så sikkert som det skete for Storbritannien med vekselkursmekanismen i 1992. De kan grine, De kan smile. Det virker ikke. Det kan ikke virke. Det falder fra hinanden, og, for befolkningerne i Europas vedkommende, jo før, jo bedre.

Vi har brug for demokratiske løsninger. Hvis De fortsætter med at presse på med Deres ekstreme euronationalisme, vil det føre til vold. Vi må stemme imod denne Kommission. Vi må lade Europas fremtid være op til befolkningerne i hver enkelt medlemsstat i frie og retfærdige folkeafstemninger.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Kommissionen er EU's vigtigste beslutningstagende organ. Kravene til kommissærerne skal være som følger: Den rette person, baseret på karriereforløb og egnethed, i den rette stilling. Den måde, som kommissærerne nomineres og vælges på, sikrer dog, at dette positive resultat kun lejlighedsvis opnås. Regeringerne anbefaler ikke folk til en bestemt opgave, men til en stilling. Dem, de nominerer, vil – medmindre den pågældende trækker sig – blive EU-kommissærer. Formanden for Kommissionen forsøger at finde en opgave til den pågældende person, og således er rækkefølgen omvendt. Det svarer til, at jeg forsøger at finde en frakke, der passer til en knap. Noget andet, der er værd at nævne, er, at høringerne i de specialiserede udvalg ikke følges op af en afstemning, men i stedet skriver nogle få mennesker breve om høringen. De taler altid om demokrati, og alligevel er De bange for direkte valg. Uanset om det drejer sig om EU-forfatningen, en folkeafstemning eller et udvalgsmøde om en potentiel kandidat. I løbet af høringerne sagde de indstillede kommissærer nærmest ikke noget konkret. De ville ikke indgå forpligtelser, påtage sig et ansvar. Alligevel blev det ikke desto mindre klart, at de ikke bryder med den forrige Kommission, men ønsker et centraliseret Europa. De har ikke lært noget af den finansielle krise, men følger fortsat en liberal økonomisk politik. Der er derfor mange af os, som ikke vil stemme for denne Kommission, og det gør os ikke til antieuropæere. Vi gør bare det, som vores vælgere – mange millioner europæiske borgere – forventer af os.

József Szájer (PPE). – (HU) Hr. formand, hr. Barroso! På en lang række europæiske sprog udtrykkes idéen om, at noget fungerer – at det kan fungere – og at noget virker, meget ens. Vi befinder os nu i en tid i EU, hvor vi kan sige "tilbage til arbejdet, Europa". Lad os gå tilbage, lad os arbejde, lad os fungere. Grundlaget for dette er sikret i den nye traktat om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Lissabontraktaten, et nyvalgt Parlament og den nye Kommission, der er ved at blive dannet.

Det er på tide, at vi lægger tiden med institutionelle uoverensstemmelser bag os, fastlægger institutionelle spilleregler og virkelig vender vores opmærksomhed mod og fokuserer på de europæiske borgeres bekymringer og spørgsmål. Det er af fundamental betydning, fordi vi skal genvinde støtten fra dem, som vi har mistet undervejs. Vi har alle et arbejde at gøre i den henseende. Procedurerne i de seneste uger og måneder har ikke altid været hæderlige. For eksempel gav Parlamentet ikke en af de indstillede kommissærer en fair mulighed for at blive hørt. Lad os derfor bedømme Kommissionen, lad os bedømme Rådet, lad os arbejde sammen med det, men lad os også nogle gange tage et kig på os selv. Det tætte samarbejde mellem disse institutioner er nødvendigt for at opnå resultater.

Jeg vil på vegne af min gruppe også ønske Dem held og lykke, for når vi ønsker Dem held og lykke, gælder det ikke flere enkeltpersoner, men borgerne i Europa. Gid Europa i de europæiske borgeres øjne endelig må blive et eksempel på jobskabelse, velstand, udvikling, en aktiv tilstedeværelse i verden og retfærdighed, og gid Europa nu, på baggrund af den nye forfatning, Lissabontraktaten, må vokse op og få, hvad der tilkommer det.

Når min computer ikke fungerer, trykker jeg på genstart. Nu har vi endda fået ny software i denne computer, kendt som Lissabontraktaten. Lad os trykke på genstart.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Deres Kommission har unægtelig både stærke og svage punkter. Jeg vil gerne fokusere på de stærke punkter.

Vi har et udenrigspolitisk hold, som De vil få svært ved at finde andre steder, både hvad angår udenrigspolitikken og udviklingspolitikken. De kan ikke nægte, hr. Szájer, at vi har et bedre hold nu, end vi havde under den oprindelige høring af den første kandidat fra Bulgarien. Jeg tror også fuldt og fast på, at Baroness Ashton vil koordinere dette hold godt.

Det ene telefonnummer, som Henry Kissinger efter sigende krævede, bringes på bane igen og igen. Måske har vi ikke dette ene telefonnummer, men hvis De sammenligner med USA – i forbindelse med klimabeskyttelse f.eks. – hvem skal vi så ringe til? Præsident Obama eller Senatet, som indtil videre har nægtet at finde en løsning? Hvad angår spørgsmålet om nedrustning, skal vi så kontakte Præsident Obama, der stemmer for nedrustningen, eller Senatet, som ikke har stillet nogen løsningsforslag? Lad os ikke altid gøre os selv værre, end vi er! Vi har nu fået mulighed for at gøre et godt indtryk.

(Bifald)

Hvad angår økonomisk politik, har vi et stærkt hold. Jeg håber og tror på, at de af vores kolleger i Kommissionen, som ikke gjorde sig så markant bemærkede under høringerne, vil udvikle denne styrke med tiden. Når det drejer sig om socialpolitik, har vi en kommissær, som tager sagen alvorligt, og en kommissionsformand, der også har lovet os, at han vil prioritere sociale anliggender og socialpolitik. Det regner vi med. Vi regner ikke blot med det, vi vil også presse på for, at det virkelig sker.

Sammen har vi fundet løsninger på en række områder i rammeaftalen. Vi var nogle gange uenige, men vi arbejdede godt sammen. Det er en rigtig god aftale, hvis vi tager den alvorligt – De i Kommissionen og vi i Europa-Parlamentet. Hvis vi kan få Rådet til at tage gennemsigtighedsprincipperne i denne aftale alvorligt, så vil vi virkelig kunne opnå noget stort.

Som resultat af Lissabontraktaten og rammeaftalen vil der, lige fra lovgivningsprocessens begyndelse til dens afslutning, til gennemførelsen, være en grad af gennemsigtighed, som måske ikke gør sig gældende i mange nationale parlamenter. Jeg opfordrer derfor Kommissionen og Rådet til at tage dette seriøst.

Hvad angår SWIFT, er gennemsigtigheden ikke blevet taget seriøst – hverken af Kommissionen eller Rådet. Vi har nu et medlem af Kommissionen, som var ansvarligt for Rådet. Det er en praksis, som vi i Parlamentet ikke længere kan acceptere. Årsagen til dette rod er ikke, at Parlamentet sandsynligvis er genstridigt. Det skyldes snarere, at Rådet og Kommissionen – særlig Rådet – ikke forstod, at de var nødt til at involvere Parlamentet, selv i overgangsperioden, da det allerede stod klart, at Parlamentet stadig havde mere at sige. Det er et faktum. I den henseende, hr. Barroso, med de lovgivningsmæssige beslutninger og Kommissionens forpligtelse til at svare – enten i form af dens eget udkast til lovgivning eller en tydelig forklaring på, hvorfor den ikke vil gøre noget – har vi gjort store fremskridt. Lad os ikke lade, som om den parlamentariske initiativret altid har været lige så væsentlig i de nationale parlamenter. De domineres i bund og grund af regeringerne, og det, som regeringerne foreslår, gennemføres ofte i parlamenterne. Det er ikke tilfældet her. Kommissionens forslag er endnu ikke lovgivning for os. Vi arbejder på dem, så vores egne idéer også indarbejdes.

Lad os gribe denne chance med den nye Kommission, en ny traktat og en ny rammeaftale. Lad os som Parlament være selsikre i vores drøftelser med Kommissionen.

Formanden. – Nu tager en kvinde for første gang ordet i denne forhandling. Det er en skam, at det sker så sent.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg håber, at det er værd at vente på. Jeg vil som tidligere medlem af Parlamentets forhandlingsteam gerne fokusere på beslutningen om rammeaftalen.

Vi havde, kommissionsformand Barroso, og det tror jeg bestemt, De vil være ved, nogle meget interessante drøftelser om betydningen af ordene, særlig på mit sprog, men en af de vendinger, De brugte i begyndelsen af vores møder, var, at De talte om Deres absolutte forpligtelse over for EU's "parlamentariske dimension", og jeg tror, De var helt oprigtig og positiv i Deres brug af den vending, om end vi aldrig diskuterede den. Efter Lissabontraktaten og efter beslutningen om den nye rammeaftale er Parlamentet meget mere end blot en "dimension" – det er en realitet, en reel magt, et sandt parlament, som fortjener det navn.

Man kan måske godt kalde den oprindelige parlamentariske forsamling for en "dimension", men ikke dette Parlament. Dette Parlament er ifølge beslutningen nu en fuldt ud lovgivende partner, der skal behandles lige, inkluderende og på et informeret grundlag i forhold til Rådet, og som ikke skal forbigås ved at gribe til blød lovgivning eller andre instrumenter, uanset værdighed, et Parlament, der fuldt ud og med rette er i stand til at drage Deres Kommission som udøvende magt til ansvar. Vi ser frem til at se ikke blot Dem, hr. Barroso, men alle Deres kolleger i Kommissionen til spørgetid her i Parlamentet.

Parlamentet vil holde på sin ret til at føre tilsyn med efterfølgende ændringer af Deres hold. Parlamentet er parat til at udfylde sin egentlige rolle som det eneste transnationale, direkte valgte parlament i internationale forhold. Men frem for alt vil dette nye, stærke Parlament, som har et proeuropæisk flertal, bede Dem tage føringen, og i den forbindelse vil vi være Deres villige partner og støtte. Men vi er ikke blot en "dimension", vi er et sandt, reelt Parlament.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Beslutningsforslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance kræver en ny politisk tilgang på nationalt og europæisk niveau samt nye idéer og beslutningshandling. Vi kan ikke overvinde den økonomiske og sociale krise og klimakrisen, som vi står over for, ved hjælp af de samme politikker og den samme tankegang, som skabte dem. Vi kan ikke opbygge et mere demokratisk og mere effektivt Europa, medmindre vi gør det inden for det reelle og ændrede politiske klima.

I dag indleder nationalforsamlingen i Wales en folkeafstemningsproces om flere lovgivningsbeføjelser. I Catalonien, Skotland, Flandern og andre steder sker der ændringer. I morgen skal vi drøfte EU's udvidelse med lande, som for øjeblikket ligger uden for dets grænser, men vi er ikke engang begyndt at behandle intern udvidelse, den proces, hvor lande inden for EU's grænser opnår uafhængighed. Disse spørgsmål er ikke blevet besvaret under forhandlingerne om valget af den nye Kommission, på trods af de forandringer, der sker rundt om os. Jeg vil gerne endnu en gang bede kommissionsformand Barroso om at behandle disse spørgsmål.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Hr. formand! For fem måneder siden, hr. Barroso, stemte jeg for at give Dem til opgave at danne Kommissionen, for jeg troede, at De var den bedste af de pågældende kandidater. Jeg fortryder ikke denne stemme, men i dag, når vi drøfter det kommissærkollegium, som er blevet præsenteret for os, kan jeg ikke skjule min skuffelse. Efter at høringerne af de indstillede kommissærer er afsluttet, ved jeg, at der er mange blandt dem, som er yderst kvalificerede, men vi ved desværre også, at der blandt dem er folk, som overhovedet ingen erfaring har, og som klarede sig elendigt under høringerne.

Jeg ved godt, at De har begrænset råderum i processen med at vælge medlemmerne af Kommissionen. Jeg støtter fuldt ud de nationale regerings ret til at nominere deres kandidater, men alligevel mener jeg ikke, at den foreslåede sammensætning af Kommissionen er optimal. I Deres tale spurgte De, om EU har en betydning i verden. Det bedste svar på det spørgsmål er den nylige beslutning om at aflyse topmødet mellem EU og USA. Tror De virkelig, at denne sammensætning af kollegiet vil styrke EU's position?

Endelig vil jeg også gerne udtrykke min skuffelse over, at vi under høringerne ikke fik tilstrækkelige svar på spørgsmålene om energisikkerhed.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Hr. formand! Jeg vil godt starte med at ønske hr. Barroso tillykke, fordi det virkelig er lykkedes kommissionsformanden at sammensætte en Kommission, som afspejler hans politiske projekt med EU. Imidlertid forholder det sig sådan, at vi i vores gruppe er totalt uenige i dette politiske projekt. Et eksempel: Lønmodtagerne i mange lande har oplevet, hvordan EU i stigende grad er ensbetydende med en underminering af tilkæmpede løn- og arbejdsvilkår. Vi har gentagne gange spurgt

kommissionsformanden, hvad han konkret vil gøre, for at vandrende lønmodtagere ikke længere kan underbetales, ikke længere kan diskrimineres og ikke længere kan bruges som løntrykkere. Problemet er, at vi intet konkret svar har fået. Heller ikke på høringerne har vi fået noget konkret svar. Derfor må vi konstatere, at vi står over for en Kommission, som accepterer social dumpning. En Kommission, for hvilken det indre marked er vigtigere end forsvaret af almindelige lønmodtageres interesser. På et punkt havde vi dog visse forhåbninger, for hr. Barroso gjorde under mødet i vores gruppe meget ud af at understrege, hvor stor en tilhænger han var af ligestilling mellem kønnene. Men ord gør det ikke alene. Da Barroso-Kommission I blev udpeget i 2004, var der 9 kvindelige kommissærer ud af 25. I dag fremlægger hr. Barroso en Kommission til godkendelse, hvor der kun er 8 kvinder ud af 27. Det er altså blevet værre. Vi må konstatere, at hr. Barroso også på det område snarere leverer ord end indhold. Det er kort sagt en ommer.

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand! I Finland mindes vi Vinterkrigen. For 70 år siden angreb det kommunistiske Sovjetunionen lille Finland. Vi forsvarede vores uafhængighed og vores ret til selvbestemmelse.

Det fortsatte også under Anden Verdenskrig, som var en forfærdelig tid for hele Europa. Den efterlod os med et stærkt ønske om uafhængighed og et stærkt ønske om at træffe vores egne beslutninger. Helsinki, Moskva og London var de eneste hovedstæder, som ikke blev besat under Anden Verdenskrig. Derfor ønsker jeg, at alle lande frit skal kunne træffe deres egne beslutninger.

Hvad angår Kommissionen, har De helt bestemt gode intentioner, og der er gode folk i Kommissionen, herunder Olli Rehn, som er finsk, og som er en person med moral og rygrad. Befolkningerne i Europa, derimod – finnerne, tyskerne, briterne, danskerne – hvor har de kunnet stemme for og vælge disse kommissærer? Ingen steder. Hvordan kan man se bort fra dem? Det kan man ikke. EU er et bureaukrati og ikke et demokrati.

Jeg stemmer for et samarbejde mellem uafhængige stater. Jeg er finne, jeg er europæer, og jeg elsker vores kontinent, men det betyder ikke, at jeg er tilhænger af EU. Hver af os fik stemmer. Jeg fik 130 000 stemmer i Finland. Hvor mange stemmer fik kommissærerne, og hvor fik de dem? Her får de måske 300 stemmer, men så er det også sagt.

Hvad er det centrale element i demokrati? Det er national suverænitet. Det vil sige, at kun en befolkning, der danner sin egen nation, uafhængigt af alle andre, har en evig og ubegrænset ret til altid at træffe sine egne beslutninger. Det er et grundlæggende princip.

(Bifald)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Vi er nået til enden på den proces, som går forud for udnævnelsen af kommissærerne, med høringer, der er fuldstændig ordinære. De indstillede kommissærer er kommet for at fortælle os, at de er tæt knyttet til EU, at de vil gøre deres bedste for at lære om spørgsmål, som de ikke er bekendt med, og at de vil arbejde tæt sammen med Parlamentet.

Det er hverken særlig vigtigt eller særlig interessant. Ikke desto mindre skulle der være en sydebuk, et sonoffer, så Parlamentet kunne vise sin uafhængighed. Det offer var fru Jeleva, som der, vil jeg tilføje, til sidst var relativt få anklager mod. Hvis det her handler om interessekonflikt, så var en række kommissærers fortid, hvis navne ikke skal nævnes her – kommissæren for konkurrence, kommissæren for landbrug, kommissæren for international handel – sandelig langt mere bekymrende, og alligevel udgjorde de ikke rigtig noget problem for Parlamentet.

I virkeligheden, hr. Barroso, har jeg lidt ondt af Dem, fordi De nu er en del af systemet under Lissabontraktaten – Lissabon, som er hovedstaden i Deres land, en dejlig by, der har fortjent bedre end at lægge navn til et sådant dokument. De får at gøre med mange mennesker. Fra nu af får De med rammeaftalen at gøre med formanden for Parlamentet og Formandskonferencen, som løsgængerne er udelukket fra, hvilket er et åbenlyst brud på bestemmelserne i forretningsordenen. De får at gøre med den nye – og permanente – formand for EU, hvis udnævnelse dog ikke har betydet en ende på det roterende formandskab. De får at gøre med Baroness Ashton, EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der var rendyrket pacifist i sin ungdom, da det drejede sig om den sande trussel fra Sovjet, men som uden tvivl vil være ekstremt stridslysten over for Iran.

Det bliver en svær politik. Der var nogle, som lo lige nu, da en eller anden mindedes, at nogle af Dem har en marxistisk fortid. I virkeligheden er De stadig internationalister, men De er på ingen måde længere proletarer. De er blevet fuldstændig ligeglade med de europæiske arbejdstageres skæbne.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Måske jeg kan rette hr. Gollnisch. Er hr. Gollnisch klar over, at Baroness Ashton ikke blot var pacifist i sin ungdom, men at hun var næstformand for kampagnen for atomnedrustning (CND) i hvert fald indtil 1983, hvilket hun ikke oplyste om?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg vil ikke besvare et spørgsmål om Baroness Ashton's fortid. Jeg ved, at "pacifist" også i mit land var det udtryk, der blev brugt om krigsmagere, som var for en kommunistisk sejr.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Hr. formand! På vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) vil jeg gerne udtrykke min helhjertede, solide og uforbeholdne støtte til hr. Barroso. Det er ikke blot baseret på det, som han har sagt i dag, men også på taler, han har holdt i Parlamentet, der har fået os til at støtte ham stærkere og væsentligere end nogensinde.

Jeg vil gerne sige, at den primære årsag til den støtte ikke er det antal kommissærer, som vores gruppe, eller vores politiske familie, har i Kommissionen, men snarere er en grundlæggende tro på, at dette er et unikt og særligt tidspunkt for EU. Denne Kommission er ikke en hvilken som helst Kommission, og dette Parlament er ikke et hvilket som helst Parlament, ikke blot på grund af Lissabontraktaten, men også fordi vi oplever en krise af et hidtil uset omfang i EU, nemlig en økonomisk og social krise.

Vi mener ikke, at Lissabontraktaten er det vigtigste. Det vigtigste er, at der sker en holdningsændring, for så vidt angår styringen af alle de europæiske institutioner i retning af større politiske ambitioner. Derfor giver vi vores uforbeholdne støtte til Kommissionen under hr. Barrosos ledelse. Vi støtter også Kommissionen, fordi vi, mens vi for øjeblikket oplever en økonomisk og finansiel krise, kommer til at bevæge os ind i en ny fase, nemlig den sociale krise. Forskellene mellem nogle lande og andre vil blive større, og der vil blive større social uro. Den økonomiske og sociale krise vil utvivlsomt medføre større social uro. En anden årsag er, at vi oplever en værdikrise, hvilket gør det vigtigt, at vi alle, ikke blot Kommissionen, ændrer vores personlige holdninger. Vi skal alle ændres vores holdning.

Vores gruppe mener derfor, at den bedste vej til ændringer, forandringer og forbedringer er at støtte Kommissionen under ledelse af hr. Barroso.

Derfor tror jeg, at PPE-Gruppen i sammenhæng med denne opgave og det arbejde, som vi skal gøre, er den gruppe, der mest ønsker sig, at vi alle forandrer os. Europa-Parlamentet skal også forandre sig. Kommissionen alene kan ikke gøres ansvarlig for den hyppige mangel på enighed her i Parlamentet, som i høj grad er årsagen til, at der ikke er nogen europæisk stemme i verden.

Kader Arif (S&D). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Handelspolitik bliver en betydelig faktor i EU's eksterne politik. Desværre er denne handelspolitik i dag symbolet på, at Fællesskabets interesse er forsvundet, eftersom den ikke er andet end en sammenlægning af nationale interesser.

På et tidspunkt, hvor vi vil have Europa til at forsvare sine værdier – solidaritet og social retfærdighed – hvor vi ønsker, at Europa kan integrere sociale rettigheder, miljørettigheder, beskyttelse af menneskerettigheder og beskyttelse af fagforeningsrettigheder i sine handelsaftaler, er vi klar over, at Kommissionens eneste forslag til os er at indgå aftaler, hvor man har en fornemmelse af, at der ikke er noget alternativ til markedet og handelen, og at de er et mål i sig selv. Det finder min politiske familie ikke acceptabelt.

På et tidspunkt, hvor vi ønsker, at denne handelspolitik kan integrere indusripolitik og de virkninger, som den kan have på beskæftigelsespolitikker, er vi klar over, at Kommissionen ikke har givet nogen garantier vedrørende disse punkter i de kommentarer, som formanden for Kommissionen kom med her til morgen. Det overrasker mig imidlertid desværre ikke. Der er ikke blevet sagt noget om den horisontale sociale klausul, om beskyttelsen af offentlige tjenester, om at Europa ændrer politik igen eller får en helt anden politik.

Som afslutning på mine bemærkninger til disse spørgsmål, hr. Barroso, mener jeg, at tillid opbygges i et gensidigt forhold. Med Deres kommentarer her til morgen har De ikke givet os det, som vi har brug for for at sætte vores lid til Dem. Bemærk venligst, at jeg, eftersom De ikke har givet disse garantier, ikke kan garantere, at vi sætter vores lid til Dem.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Jeg har endelig en følelse af, at der begynder at ske noget. Det tog over otte, ja, faktisk næsten ni år, før vi fik den nye traktat, og det samme antal måneder, før vi fik den nye Kommission. Det er ikke et Europa, der skrider til handling, men handling er det, vi har brug for. Folk søger arbejde, virksomheder søger markeder, forbrugere søger pålidelighed, Grækenland søger stabilitet, og Europa søger sin rolle i verden. Det er derfor godt, at tiden med komplicerede forhandlinger,

som kun eksperter kunne forstå, er ovre, og af den årsag er det også godt, at Kommissionen nu igen kan arbejde på en måde, som virkelig vil være til fordel for befolkningerne.

Vi ønsker to ting af Dem, hr. Barroso. Vær modig, og gør Europa stærkt, både internt og eksternt. Vi ønsker, at De er modig, og vi ønsker også, at Europa bliver mere involveret i områder, der måske afviger fra dem, som medlemsstaterne eller folk, der svarer i meningsmålinger, ønsker – i økonomien og finansielle anliggender, i retlige og indre anliggender, men også i udenrigs- og sikkerhedspolitik. Denne kommentar er i særdeleshed møntet på Dem, Baroness Ashton. Manglerne er tydelige. Det indre marked fungerer ikke godt nok for små og mellemstore virksomheder. Det skyldes ofte nationalt, snarere end europæisk, bureaukrati.

Grækenland har selvfølgelig brug for hjælp. I den forbindelse har vi brug for et stærkt Europa. Det glæder mig, at Kommissionen nu har fremsat et forslag. Enhver, som troede, at vi allerede havde opnået nok på det udenrigspolitiske område, er nu givetvis blevet klogere i lyset af København. Vi gentager derfor: Gør Europa stærkt, hr. Barroso, både internt og eksternt. De har vores støtte til at gøre det.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Hr. formand! Vores grupper støtter i høj grad hr. Barroso og hans reformistiske dagsorden for et Europa, der fokuserer på at tage fat på vores medborgeres reelle bekymringer og på at handle der, hvor den kan tilføje merværdi til vores medlemsstaters indsats. Derfor mener vi, at han havde fortjent at få en liste over kommissærkandidater, som havde talent og evne til at hjælpe med at virkeliggøre hans ambitiøse planer.

Men med nogle af disse nomineringer er han blevet svigtet. Der er ikke noget, som kan skjule den kendsgerning, at der er store forskelle mellem kandidaternes erfaring og kompetencer, og det var tydeligt under vores høringer. Det er ikke acceptabelt, at lederne i nogle medlemsstater stadig betragter dannelsen af Kommissionen som en mulighed for at belønne en kollega for tidligere støtte, at løse et lokalt politisk problem eller at lempe en ministerven ind i en komfortabel efterlønsordning.

Det er tydeligt, at nogle medlemsstater udnytter, at vi kun afholder en enkelt afstemning om den samlede Kommission, til at få indstemt kandidater, som måske ikke ville få succes ud fra deres egne meritter. Der skal sættes en stopper for den samlede afstemning. Vi skal stemme om de enkelte kandidater, for kun på den måde vil alle medlemsstaterne tage deres ansvar for denne proces mere alvorligt og sende de mest velegnede kandidater til Kommissionen.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg vil spørge hr. Barroso om betydningen af ansvar i lyset af de hændelser, som satte euroen under angreb fra spekulanter. Her til eftermiddag skal vi drøfte årsagerne til disse hændelser mere indgående, men indtil videre vil jeg gerne fokusere på Joaquín Almunias erklæringer, for det var dem, der fremprovokerede den umiddelbare stigning i rentemarginalerne på det internationale kreditmarked og rentesatserne for Portugal og Spanien, hvilket efterfølgende svækkede euroens stilling i sidste uge. Det nytter ikke at sige til mig, at Joaquín Almunia ikke sagde det, han gjorde. Hvad det end var, journalisterne hørte, så var det også det, spekulanterne hørte, og de tøvede ikke med at handle.

Rollen som kommissær består ikke i at kaste benzin på bålet, kommissionsformand Barroso. Parlamentet kan ikke godkende nogen, der på det kritiske tidspunkt ikke kunne klare jobbet. Det er det første problem, og det andet handler om signaler. I lyset af angrebet på den offentlige gæld i Grækenland, Spanien og Portugal, hvad har de europæiske institutioner så gjort indtil nu? Hr. Trichet har begrænset sig til at sige, at der ikke er nogen stat, som skal kunne regne med særbehandling, selv om budskabet burde være det stik modsatte. Det vil sige at fortælle spekulanterne, at vi ikke skal være splittet, for dette er et solidarisk Europa. Det er dette politiske spørgsmål, der er opstået, og det er derfor, vi forventer seriøse svar på, hvad der er sket med Deres kommissærkandidats erklæringer.

Klaus-Heiner Lehne (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Tillad mig at komme med en kort kommentar til den interinstitutionelle aftale og det beslutningsforslag, som vi har foran os. For det første glæder jeg mig over, at Kommissionen nu lader til at være klar til, på en mere realistisk måde, at acceptere Europa-Parlamentets indirekte initiativret. For at sige det ligeud betyder det, at der fremover vil være specifikke tidsfrister, inden for hvilke Kommissionen vil være forpligtet til at reagere på vores beslutninger. Det er godt, også i lyset af de erfaringer vi gjorde under den seneste valgperiode. Det er egentlig indlysende, men denne aftale betyder også, at vi vil blive behandlet på lige fod med Rådet i alle sager. Det er den logiske konsekvens af Lissabontraktatens ikrafttræden.

Derudover glæder jeg mig over, at det også er lykkedes os at skabe et tættere samarbejde mellem Parlamentet og Kommissionen på lovgivningsprogrammeringsområdet. I fremtiden skal vi udarbejde en form for fælles lovgivningsprogram for de tre institutioner, og i den forbindelse ville det være gavnligt, hvis Kommissionen

og Parlamentet som de traditionelle interessebærere i EU i videst muligt omfang kunne nå frem til en aftale inden da.

Jeg er ikke helt glad for resultaterne af konsekvensanalysen. I den henseende skal Parlamentet overveje, hvordan det kan foretage kvalitative forbedringer af sit eget område i konsekvensanalysen, eftersom Kommissionen ikke ønsker at foretage den virkelig uafhængige konsekvensanalyse, som Parlamentet kræver. Det glæder mig, at det allerede blev meddelt under erklæringerne, at der vil være et tæt samarbejde om lovgivningen vedrørende Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Også her har Kommissionen og Parlamentet i høj grad en fælles interesse, som vi også bør definere, før vi taler med Rådet.

Jeg mener også, at det er godt – og det er også noget, som reelt set er en nødvendig konsekvens af Lissabontraktaten – at Parlamentets position på det internationale forhandlingsområde, hvad angår internationale aftaler, forbedres væsentligt, og at Parlamentet får reel adgang til alle oplysninger og til alle konferencer. Det har været et absolut afgørende spørgsmål, og det glæder mig, at vi også har kunnet opnå det, vi ville, i den henseende.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Vi var meget glade for at få Lissabontraktaten på plads den 1. december og med den en stærkere socialpolitik og en styrkelse af forbrugernes stilling, hvad angår den interne politik i EU. Vi mener dog, at De nu – i modsætning til, hvad der står i Lissabontraktaten, nemlig horisontale tilsagn om at beskytte forbrugerne – har gjort det stik modsatte med opdelingen af porteføljerne i Deres Kommission, for nu er det ikke blot én kommissær, som er ansvarlig for forbrugerbeskyttelse, men flere.

Jeg vil gerne spørge Dem om, hvordan De egentlig har tænkt Dem at håndtere dette. Hvordan har De tænkt Dem at skabe sammenhæng på dette politikområde, et område, som er ekstremt vigtigt for forbrugerne, for de europæiske borgere? Ansvarsområderne er blevet opdelt. Hvilken kommissær vil skabe denne sammenhæng? Lad være med at fortælle os, at det er kollegiet, der træffer beslutninger. Vi har brug for klare ansvarsområder. De skal heller ikke sige til os, at De i sidste instans træffer en afgørelse, hvis der opstår uenighed mellem de forskellige kommissærer. De er ikke almægtig, og De tilhører et kollegium.

Jeg har det meget svært med det her, hr. Barroso. De er nødt til at forklare mig, hvordan De kan håndtere denne politiske opsplittning på forbrugerområdet, men også andre områder såsom udenrigspolitikken, så vi får en politik, der om fem år vil sætte os i stand til at sige "ja, det var det værd at have sådan en Kommission". Jeg ved ikke endnu, hvordan jeg stemmer senere. Det afhænger i høj grad af Deres svar på vores spørgsmål.

Adina-Iona Vălean (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, De så rigeligt er klar over, at Europa har nået et vendepunkt, og De har mulighed for at føre det den ene vej eller den anden. Enten den dystre vej med dybere økonomiske kriser, et dårligt konkurrencemiljø for europæiske virksomheder, mere regulering og flere bureaukratiske byrder, eller den modige vej, hvor man griber alle de muligheder for at gøre Europa stærkere, som ligger i Lissabontraktaten, og anlægger en sammenhængende tilgang til de globale markeder og udfordringer.

Muligheder og løsninger på de globale udfordringer kan findes i sektorer såsom digital ikt, forskning og udvikling samt energi. En ny traktat, som endelig er blevet ratificeret af alle medlemsstaterne, giver Dem – på et sølvfad – værktøjerne til at nå disse mål.

Det, som jeg er mest bekymret over, er den stadig større kløft mellem borgernes forventninger og Bruxelles' lille verden. Den tillid og tiltro, som vi regner med fra vores borgere, er ved at forsvinde. Hvor mange gange har jeg ikke bemærket misforholdet mellem den europæiske forvaltning, der forfølger et direkte politisk mål, og befolkningernes reelle bekymringer? Hvad er formålet med at udarbejde en fælles energipolitik, hvis vi ikke kan give vores borgere sikker, grøn energi til en overkommelig pris? Hvad er formålet med at indsamle oplysninger om energiinfrastruktur?

Efter min mening kan vi ikke indføre enhedsløsninger. Kommissionen skal tage højde for forskellene, mulighederne og midlerne i hver enkelt medlemsstat. De er nødt til at være visionære og kreative for at lede Europa ud af denne dystre fortid. Parlamentet vil støtte Dem i den henseende. Hvis vi forsømmer denne lejlighed, får Europa ikke en ny chance før om fem år.

Lajos Bokros (ECR). – (EN) Hr. formand! Grækenland står over for et finanspolitisk sammenbrud. Spanien og Portugal kæmper også med stigende problemer. Hvis Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Det Europæiske Råd ikke gør noget, så er truslen nu et sammenbrud i euroområdet.

Det, som vi kan se i denne situation, er den ikkeoptimale fordeling af porteføljer blandt kommissærerne. Joaquín Almunia, som var et sikkert kort på hånden til at forvalte valutaanliggender og økonomiske anliggender, overføres nu til konkurrenceområdet, som ikke er hans kop te. Olli Rehn, der var en meget fremtrædende kommissær for udvidelse, behandler nu økonomiske anliggender og valutaanliggender, som ikke hører til hans ekspertise.

Hvorfor er det i Europas interesse at svække Kommissionen intellektuelt lige præcis i krisetider?

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har nu en anden Barroso-Kommission. Den måde, som systemet er blevet ændret på, er allerede blevet nævnt. Det er den fjerde Kommission, siden jeg startede her. De første to Kommissioner, som blev forestået af hr. Santer og hr. Prodi, var begge kollegier. Den første Barroso-Kommission var bemærkelsesværdig på grund af sine individuelle aktører – jeg tænker på hr. Dimas, fru Kroes eller endda hr. McGreevy, som var inaktiv i flere år under Deres lederskab. Hvis De nu indfører præsidentvældet, hr. kommissionsformand, så vil jeg anbefale, at De sætter Dem i førersædet, men vender tilbage til kollegiesystemet. Det er bedre for Europa og bedre for samarbejdet med Parlamentet.

Borgerne har forventninger – De talte om at være modig – til den europæiske dagsorden. For det første skal De stabilisere euroen, udvide euroområdet og få de nationale regeringer til at overholde deres forpligtelser. For det andet skal De skabe moderne, teknologibaserede job af en global standard, for Lissabonstrategien fra 2000 er mislykkedes, selv om målene var de rigtige. For det tredje skal De fortsat udvikle Europa på baggrund af dets tidligere succeser, ikke på baggrund af dommedagsprofetier og fornægtelsesscenarier, og gøre Europa til en jævnbyrdig partner til USA og Kina, og for det fjerde skal De ikke blot stille spørgsmål om fremtiden, De skal også besvare Dem sammen med Parlamentet.

Åbne markeder og mere uddannelse, vækst og velstand skal ikke være emner, der er henvist til fortiden. De skal blive ved med at være emner for fremtiden, ligesom social sikring, en industribase og en ikkeudvidelse af finansmarkederne.

Vi ønsker et retfærdigt samarbejde med Dem og Kommissionen. I den henseende skal Kommissionen være Europas motor, ikke dets herre. To grupper har besluttet sig for at gå totalt imod Dem – De Grønne og kommunisterne. De udgør blot 13 % af medlemmerne. Hvis kommissionsformanden og Kommissionen arbejder godt sammen med resten af Parlamentet, så opnår vi sammen den succes, som vi har brug for.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Hr. formand! Som De ved, hr. kommissionsformand, ønsker medlemmerne af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet en reel ændring af Europas sociale dagsorden og en fornyet social dagsorden.

Mange af os håber, at der er nogle små "væksttegn" i Deres tale, i de løfter, som De gav vores gruppe, i kommissær Andors tale og i den institutionelle aftale, at vi skal fremlægge fremtidig europæisk lovgivning med henblik på en miljømæssig konsekvensanalyse. Der er håb om, at De har lært af det sidste valg og den larmende tavshed fra arbejdstagerorganisationerne vedrørende den nye Kommission.

Derfor, hr. Barroso, er vi ekstremt ivrige efter, at et for øjeblikket temmelig vagt løfte bliver til virkelighed, og at Kommissionen tilføjer merværdi i form af reelle forandringer. Vi er ekstremt ivrige efter, at Barroso II ikke bliver den samme som Barroso I.

Vi lyttede til kommissær Andor, hr. kommissionsformand, og vi har en drøm, et håb. Vi kan love Dem loyalitet, hvis De holder alt det, De har lovet under Deres optrædener og i den aftale, De har lavet med Parlamentet.

Det vi har brug for, hr. Barroso – for De er en intelligent mand – er, at disse miljømæssige og sociale konsekvensanalyser dækker bæredygtigheden af den økonomiske model, som De slår til lyd for. Ellers har Europa ikke nogen fremtid. Europa skal forene sin dagsorden med sine borgers og arbejdstageres dagsorden, ellers opnår det ikke økonomisk integration, og det vil i hvert fald ikke opnå politisk integration, hvilket er vores plan. Vores plan er at opbygge et Europa med store politiske ambitioner, der er i stand til at begejstre sine borgere igen, at være relevant i verden igen...

(Formanden afbrød taleren)

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Kommissærkandidater indstilles af regeringerne i EU's medlemsstater. Efter at de er blevet godkendt af Europa-Parlamentet, har de ikke længere nogen forpligtelser over for deres eget land. I princippet skal de forestille at arbejde for lige udvikling i hele Europa. I den forbindelse er der brug for dygtighed og tillid. Der blev sået tvivl om det første aspekt under høringerne.

Kandidaternes svar var ofte aftalt på forhånd og blev udtrykt i uhørt generelle vendinger. Fru Ashton kom ind på nogle detaljer, men hendes svar var skuffende. Som helhed er holdet af kommissærer, der viste sin taperhed under høringerne, svagt, og de få velkvalificerede kandidater er ikke i stand til at ændre dens image. Vi er imidlertid forpligtet til at stemme på én gang om hele Kommissionen, og den har ikke præsenteret en klar handlingsstrategi.

Kan vi stole på Kommissionen? I Gruppen De Europæiske Konservative og Reformister blev vi spurgt om, hvorvidt vi ville lægge vores egen families budget og vores families skæbne i hænderne på denne Kommission. Mange af os svarede, og svarer stadig i dag, benægtende.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Hvis vi holdt os til den version af kendsgerningerne, som hr. Cohn-Bendit foreslog, og som skal fortolkes ved hjælp af hykleri, ville Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) have besluttet sig for at stemme for, fordi de har 13 kommissærer, og De Liberale fordi de har ni, mens Socialdemokraterne måske ville afholde sig fra at stemme, fordi udvalget af dem er mere sparsomt.

Men sådan hænger tingene ikke sammen. Mange af vores stemmer afhænger faktisk af svaret på et mere grundlæggende spørgsmål: Hvilken rolle forventes Barroso-Kommissionen at spille på dette historiske tidspunkt?

Kommissionen opfordres til, hr. formand, at genskabe håbet hos de millioner af mennesker og virksomheder, som har problemer, og at fjerne deres magtesløshed over for materielle interesser og regeringer ved hjælp af fast beslutsomhed og idéer.

Den opfordres til at give immigration og energipolitik et europæisk ansigt og at udstede Eurobonds for at sikre genoprettelsen. Den opfordres til med overbevisning at fastlægge en europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, kære Baroness Ashton, som har gjort sig fortjent til sit navn.

Ifølge hr. Schulz er De, mine damer og herrer, ligesom trappistiske munke, der har aflagt et tavshedsløfte. På denne Deres ideelle, hellige sti, foreslår jeg, at De aflægger et andet løfte, nemlig et løfte om handling. Der er faktisk mange ting, som skal gøres. Lad os gøre dem hurtigt, hr. formand, lad os gøre dem godt, lad os gøre dem sammen. Held og lykke, kommissionsformand Barroso!

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand! De progressive blandt os giver Dem deres stemme i dag, hr. kommissionsformand, for at De ikke skal kunne blive afpresset af dem, som har ringe tiltro til dette fælles Europa, og for at De ikke skal være underlagt regeringerne i de 27 medlemsstater.

At tro på et fælles Europa vil sige at bryde den larmende tavshed og påtage sig en central rolle i de store internationale spørgsmål, dvs. forsvare de europæiske interesser på den industrielle og økonomiske arena, styrke socialpolitikken og bruge flere kræfter på at bekæmpe fattigdom i verden, konsolidere vores alliance med USA, men på lige vilkår, styrke EU's position i internationale organer, startende med FN's Sikkerhedsråd, relancere multilateralismen i verdenshandelen og sætte dagsordenen i kampen mod global forurening.

Vores stemme i dag vil uden undtagelse være en betinget tillidserklæring til Kommissionen og de enkelte kommissærer for fuldt ud at opnå det Europa, der blev født i Lissabon, en politisk aktør blandt stormagterne, og for at det frem for alt kan være et skæbnefællesskab, som er dedikeret til sin egen økonomiske og civile fremgang, og som giver sig selv til opgave at skabe fred, retfærdighed og frihed i verden. Et fællesskab, der ikke blot har minderne til fælles og lever i nutiden af sin egen velstand og fordums storhed.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Lissabontraktatens succes afhænger nu af Dem og Deres hold.

Overraskende nok besluttede den første permanente formand for Det Europæiske Råd sig for at forsvinde efter at være blevet valgt. Det er lykkedes ham. Ingen uden for hans land kendte noget til ham for to en halv måned siden, og ingen har fundet ud af mere om ham siden da. Premierministeren for den spanske regering var så venlig at komme og præsentere Spaniens prioriteringer for det spanske formandskabs seks måneders forsæde for os. Det er det stik modsatte af, hvad Lissabontraktatens forfattere – hvoraf mange er til stede her i Parlamentet – ønskede. Ingen – hverken befolkningen i Europa eller USA's præsident – ved, hvem der står i spidsen for Europa længere.

I en verden, der er vendt på hovedet på grund af krisen, på et kontinent, som har mistet orienteringen, som har over 20 mio. arbejdsløse, som risikerer en langsigtet nedgang til trods for de nye stærke økonomier, har Europa brug for en pilot, en retning, en ambition, et stort fælles projekt, der kan mobilisere vores 27 nationer

og en halv milliard frie borgere. Så De skal ikke være bange, hr. Barroso, vær modig! Mål, strategi, metode, finansiering – det kræver alt sammen en helt ny tilgang. Der har aldrig været så lange udsigter til en tilbagevenden til kraftig vækst. Der har aldrig været så meget brug for solidaritet blandt medlemsstaterne. Forskellen mellem vores kompetencer og vores økonomiske ressourcer har aldrig været så stor. Borgernes forventninger har aldrig været så høje. Og Europa-Parlamentet har uden tvivl aldrig været mere villigt til at støtte en ambitiøs politik for at kompensere for de 10 år, der er blevet spildt på institutionelle maratonforhandlinger. Jeg siger til Dem som Deres ven, at Parlamentets støtte vil være proportionelt, ikke med Deres forsigtighed, men med Deres modighed.

(Bifald)

Dagmar Roth-Behrendt (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Vores omstændigheder er forskellige, og vi har forskellige institutionelle strukturer. Nu, hvor Lissabontraktaten er på plads, skal de tre institutioner – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – arbejde sammen på en anden måde end den hidtidige. Jeg mener, at vi alle må være interesserede i at gøre dette til en succes. Deres engagement i den første del af den interinstitutionelle aftale giver mig indtryk af – og jeg er ikke altid ukritisk over for Dem – at det også er noget, De ønsker.

Den første del af denne aftale, som vi har forhandlet os frem til med Dem, indeholder vigtige elementer for Europa-Parlamentets rolle i vores samarbejde med især Dem, men også med Rådet. Disse elementer består i en styrkelse af dialogen mellem Parlamentet og Kommissionen, muligheden for at få flere oplysninger end hidtil, med andre ord at kunne være en jævnbyrdig partner i lovgivningsprocessen, og en reel spørgetid, hvor kommissærer, som i sidste ende er politikere, kommer hertil og besvarer spørgsmål og holder taler og kommer med reaktioner uden at gemme sig, sådan som de tidligere har gjort. Tidligere var det kun Dem, hr. Barroso, der havde mod til at gøre det. Nu vil de alle gøre det. Det er glimrende. Det vil være til gavn for os alle, og det vil også være til gavn for det europæiske demokrati og forhåbentlig også for borgernes interesse i det, som vi gør, navnlig vores lovgivende arbejde for alle.

Endelig er jeg overbevist om, hr. Barroso, hvad angår spørgsmålet om lovgivningsinitiativet, at vi med hensyn til det, som vi kunne opnå i forhandlingerne med Dem vedrørende vores samarbejde, og som vi i dag har formet til en betænkning, er kommet så tæt på en initiativret for Europa-Parlamentet, som vi overhovedet kan. Det udelukker desuden sui generis-begrebet. De samarbejdede med os om dette, og De arbejdede alvorligt på det. Det respekterer jeg, og jeg sætter meget stor pris på Deres bidrag.

Andre medlemmer har allerede nævnt konsekvensanalyserne. De har påtaget Dem at gøre dette gennemsigtigt og handle samarbejdsvilligt. De sagde, at sociale konsekvensanalyser er vigtige for Dem. Det er væsentligt set fra vores synspunkt. Det er jeg helt tilfreds med. Jeg mener, at vi skal påbegynde arbejdet i dag, og det er på tide.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henvise til rammeaftalen og et særligt partnerskab mellem Kommissionen og Parlamentet, som De nævnte, og som vi naturligvis hilser velkommen.

Det er ikke for ærens skyld, at Parlamentet kæmper for sine kompetencer. Vi ønsker at udfylde hullerne i den demokratiske legitimitet efter al den smerte, som vi var vidner til, da folkeafstemningerne blev afholdt. Vi indleder en ny æra for fællesskabsmetoden, så lad være med at forsvare Kommissionens kompetencer, eftersom vi i Parlamentet ikke var en del af denne fællesskabsmetode. Jeg henviser her til Kommissionens lovgivningsmæssige monopol. Dette monopol fandtes, da Europa-Parlamentet ikke var, hvad det er i dag, så jeg glæder mig over midtvejsløsningen, som tager højde for vores lovgivningsmæssige initiativer, og som De har godkendt. Parlamentet vil se meget nøje på udøvelsen af denne midtvejsløsning under hensyntagen til vores anmodning til Kommissionen om at tage et lovgivningsinitiativ.

Mit andet punkt vedrører Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Den skal hente sin troværdighed fra to kilder – ikke blot Rådet, men også Europa-Parlamentet – og indtil videre er vi ikke helt tilfredse. Jeg kigger på Deres næstformand, Lady Ashton. Vi beklager, at vi ikke er repræsenteret i Gruppen på Højt Plan. Vi mener, at vi skal involveres i processen, hvilket Parlamentet altid har anmodet om. Vi skal involveres i nomineringerne af ambassadører og EU's særlige repræsentanter. Måske er der stadig spillerum, for det er ikke for vores æres skyld, men for at gøre denne Tjeneste virkelig troværdig i europæernes øjne. Ellers vil den være svagere, mens begge sider ønsker, at den skal være stærkere.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Jeg var særlig interesseret i høringerne om de indstillede kommissærer for landbrug og fiskeri, områder, som jeg er særlig opmærksom på her i Europa-Parlamentet. Deres baggrund lader i begge tilfælde til at være passende. Vigtigere

end personligheder og kompetencer er det dog at kende til karakteren af den politiske situation, hvor de skal udvikle deres mission. For at min politiske gruppe og jeg med god samvittighed skal kunne stemme for Kommissionens udnævnelse, er De, hr. Barroso, så i stand til at garantere mig, at De vil give al Deres støtte til disse to kommissærer for at sikre, at de gennemgribende reformer, som de vil iværksætte på disse de mest almindelige politikområder, landbrug og fiskeri, vil bevare deres fællesskabskarakter og undgå enhver form for renationalisering?

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden til først og fremmest over for Kommissionen og kommissionsformanden at fremhæve den måde, hvorpå de har samarbejdet med Parlamentet i løbet af disse udnævnelses måneder. Der findes intet andet organ i verden med udøvende og lovgivende initiativbeføjelser, som er underlagt sådanne krav. Dets formand skal præsentere et program for Parlamentet, det skal deltage i høringer med alle de parlamentariske grupper, det skal vedtages med absolut flertal, og alle kommissærerne skal her høres én efter én vedrørende deres egne programmer, efterfulgt af tre eller fire timers direkte spørgsmål – spørgsmål, som skal besvares.

Kommissionen accepterede at påtage sig at forhandle en rammeaftale på plads med Parlamentet, hvor den for det første accepterede at berettigg og øge Parlamentets lovgivningsmæssige initiativbeføjelser. For det andet godkendte den princippet om fuldstændig fri adgang til oplysninger, uanset om det drejer sig om lovgivningsmæssige og politiske tiltag eller internationale forhandlinger. Og endelig accepterede den at tage hensyn til Parlamentets mening vedrørende kommissærerne og omrokingen af kommissærerne.

Det er efter min mening det endelige bevis på, at Kommissionen siden juli har vist, at den er parat til at have tæt forbindelse med Parlamentet, og at den derved på en klar, tydelig og utvetydig måde har vist, at den strategiske alliance under Lissabontraktaten om at fremme fællesskabsmetoden, som hr. Saryusz-Wolski talte om, er alliancen mellem Parlamentet og Kommissionen. Derfor har både Kommissionen og rammeaftalen fortjent fuld opbakning fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater).

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I et demokrati er en godkendelse aldrig et carte blanche, den er altid en tillids erklæring, som først skal berettiges. Lad os derfor begynde på et nyt kapitel sammen, lad os ikke blot fortsætte som før, ligesom De sagde, hr. kommissionsformand. Traktaten, krisen og globaliseringen gør det nødvendigt for os alle at ændre den måde, vi handler på. Vi har brug for en større europæisk bevidsthed i medlemsstaterne, mere ærlighed i forhold til EU, mere EU i Europa og mere EU i verden. Det kræver lederskab af hver enkelt kommissær og parathed til at omdanne EU-forhandlinger til politik.

Europa-Parlamentet og Kommissionen skal indgå et nyt partnerskab – et partnerskab for et borgernes Europa, et partnerskab, der kan modvirke nationalisme, protektionisme og ekstremisme, uærlighed, simplificering, uansvarlighed og mangel på respekt. Ud over stabilitetspagten for valutaen har vi brug for en bæredygtighedspagt for alle politiske områder for at være mere troværdige og genvinde den mistede tillid. Det vil være nødvendigt at udvikle proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, exitstrategien og Europa 2020 til ét fælles begreb for at nedbringe den nationale gæld, håndtere underskuddet, fremme innovationen og skabe langsigtede job.

Endelig opfordrer jeg Dem, hr. formand, til at udarbejde en åbningsbalance og fremsætte forslag til koordinering af økonomi-, social-, finans-, forsknings-, innovations- og uddannelsespolitikken, for vi har brug for mere Europa.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Den primære udfordring for denne Kommission bliver ikke at bekæmpe den krise, vi har været vidner til. Vi er gradvis på vej ud af den, og selv om det stadig vil være en vigtig opgave at opfylde de politikker, som vi har vedtaget, må den primære udfordring være at forberede grundlaget for Europas fremtidige økonomi, at sikre, at det bliver en dynamisk økonomi, der er i stand til at konkurrere og spille en ledende rolle i verdensøkonomien.

Det kræver politikker for nye job, investeringer og dynamisk økonomisk vækst. Ellers vil vi fortsat stå over for de problemer, som krisen har medført – arbejdsløshed og underskud. Det er vigtigt, at den Kommission, der godkendes her i Parlamentet i dag, tager denne udfordring alvorligt.

De europæiske vælgere udtrykte sig meget klart i juni. De ønsker ikke den socialdemokratiske, forskriftsbaserede model, men en model, som er baseret på at være åben og fastlægge grundlaget for lige vilkår og et socialt Europa, dvs. job, vækst, muligheder og grænseoverskridende integration. Dét er denne nye Kommissions opgave – at fastlægge grundlaget for økonomien, velstand og social sikring ved at være åben og ved at sige ja til innovation.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Det Europæiske Fællesskab er nu over 50 år gammelt. Nogle taler om, at det befinder sig i en midtvejskrise og føler sig lidt træt, moralsk udrændt, tøvende over for yderligere udvidelse.

På den baggrund har De, hr. Barroso, en historisk mulighed for at udvise statsmandskunst, for reelle reformer og langsigtede visioner. Deres anden embedsperiode falder sammen med 60-årsdagen for Schuman-erklæringen. Den eneste løsning for EU's grundlæggere var ikke politisk mundhuggeri, men at sætte sig ud over nationale interesser for at fastlægge overnationale europæiske politikker baseret på en åben og generøs holdning, som De selv nævnte.

For det første forventer vi en reel gennemførelse af fælles europæiske politikker, særlig gennemførelse af det fælles energimarked. Kommissionen har været Europa-Parlamentets vigtigste allierede og samarbejdspartner. Vi ønsker Dem og hele kommissærkollegiet held og lykke.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Den primære opgave for den nye Kommission er efter min mening at gennemføre Lissabontraktaten. Det er Deres opgave at vise Europas borgere, at den nye traktat opfylder deres forventninger, og at give dem tillid til den.

I løbet af de næste par år skal Kommissionen blandt de mange andre vigtige sager, som den skal tage sig af, fremlægge to afgørende politikker til revision: den fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken. Budgetpolitikken for perioden 2014-2021 kan kun udformes og struktureres efter endelig udformning af disse politikker. Dette er grunden til, at dette skal gøres til en absolut prioritet i den nye Kommissions rammeprogram. Jeg håber, at revisionen af disse to europæiske politikker på mellemlang og lang sigt vil hjælpe med at afbalancere den økonomiske, finansielle og sociale situation i alle medlemsstater, så vi kan forhindre skævheder af den type, der i øjeblikket opleves, og som bringer den bæredygtige udvikling i EU som helhed i fare.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! De nye medlemsstater er med rette bekymrede over den nationale egoisme og renationalisering, der vinder frem i EU. EU kan ikke eksistere, hvis der ikke udvises solidaritet eller samhørighed med de mindre udviklede nye medlemsstater, og hvis de ikke får mulighed for at indhente de andre. 2020-programmet skal også formes af Kommissionen under ledelse af hr. Barroso på en sådan måde, at vi ikke mindsker, men bevarer – om end reformerer – og styrker de fællesskabspolitikker, vi hidtil har ført, herunder navnlig samhørigheds- og regionalpolitikken samt den fælles landbrugspolitik. Vi ser skræmmende intentioner, hvorved nogle forsøger at udfase disse politikker og navnlig reducere det fælles landbrugsbudget. Rådet bør udforme konkrete foranstaltninger med henblik på at sikre, at den globale krise ikke bliver en beskæftigelseskrise og en social krise. Endelig må vi ikke tillade, at den tragiske græske situation fører til den konklusion, at vi ikke bør fortsætte med at styrke euroområdet og ikke bør fortsætte udvidelsen mod Vestbalkan.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Hr. formand! Albert Einstein sagde, at livet er som at køre på cykel: For at holde balancen skal man blive ved med at bevæge sig. Det er netop, hvad vi forventer af den nye Kommission. Samtidig er der betænkeligheder. Spørgsmålet om klimaændring er f.eks. delt mellem en række porteføljer. Det er særdeles bekymrende. Spørgsmålene om industripolitik og energipolitik vil til gengæld blive håndteret af kommissærer fra kun én politisk gruppe. Det er også særdeles bekymrende. Vi har i dag brug for balance og støtte til bæredygtig økonomisk vækst, og det er vigtigt, at dette afspejles i EU 2020-strategien.

De første ord i en roman er altid de vanskeligste at skrive. Det indtryk, Kommissionen giver, og den måde, som den handler på, vil blive afspejlet og skrevet ind i EU 2020-strategien, og den vil være en indikation for den nye Kommissions arbejde og kvalitet. Jeg håber, den bliver bæredygtig.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer i kommissærkollegiet, mine damer og herrer i Parlamentet og i den officielle loge! I disse tider med økonomisk, finansiell og klimamæssig krise forventer Europas borgere lederskab af Dem. De forventer direkte og klare projekter. Hr. Barroso har i dag flere gange sagt, at vi ikke kan fortsætte, som om intet er hændt, og at vi skal være direkte og modige. Det er ikke noget, vi har set i Deres retningslinjer eller i høringerne af de fleste af kommissærerne.

Tag f.eks. udenrigspolitikken. Baroness Ashton bør og skal være Europas forenede stemme. Det handler ikke kun om god koordination eller høring af medlemsstaterne. De skal fremlægge direkte, specifikke projekter for Rådet f.eks. vedrørende europæisk forebyggelse af og beredskab til katastrofer i overensstemmelse med Barnier-betænkningen. De skal føre an, herunder i forhold vedrørende finanskrisen. Vi har brug for et fælles tilsyn med det finansielle marked og en afgift på finansielle transaktioner.

Fremlæg disse forslag for Rådet. Gør det, og vent ikke, indtil Rådet siger "ja" eller "nej", eller indtil de enkelte medlemsstaters lobbyer begynder at bearbejde Dem. Hvis vi får dette lederskab fra Dem, vil De også få Parlamentets støtte. De har den ikke endnu.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil rejse et spørgsmål, der efter min mening er meget vigtigt, hvad angår Det Forenede Kongerige.

I Det Forenede Kongerige har vi i øjeblikket en undtagelse for arbejdsugen på 48 timer. Efter at have lyttet til hr. Andor under høringen – jeg har intet imod hr. Andor personligt – er jeg meget bekymret over den retning, han angiveligt vil føre os i. Det er, så vidt jeg kan se, meget sandsynligt, at Det Forenede Kongerige vil miste denne undtagelse. Hvis vi gør det, vil 3 mio. mennesker i vores land blive ramt af det. De er glade for at arbejde over. Vores frivillige brandvæsen i Det Forenede Kongerige – navnlig i min region, Wales, hvor 75 % af det består af frivillige – er i fare.

Vi har snart parlamentsvalg, og jeg opfordrer alle britiske parlamentsmedlemmer, som er til stede i dag, til at stemme imod den nye Kommission. Hvis vores land for altid mister undtagelsen for arbejdsugen på 48 timer, vil det have alvorlige konsekvenser. Det er op til Dem. De 3 mio. mennesker holder ligesom jeg øje med, hvordan De stemmer.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Lissabontraktaten har til formål at styrke EU og dermed primært naturligvis Kommissionen og også Parlamentet. Det er dog vanærende, at politisk svage repræsentanter trods dette anbringes i toppen af EU-institutionerne. Politiske observatører er enige i, at den nye Kommission reelt ikke har nogen politiske sværvægttere. Når formanden for Kommissionen i forvejen er den laveste fællesnævner blandt de store EU-landes magthavere, gør dette sig tydeligvis også gældende blandt de enkelte kommissærer. Navnlig den nye formand for Rådet og den højststående repræsentant ligner også mere politiske letvægttere. Vores vigtige politiske partnere, som f.eks. USA, fortæller os allerede dette, og vi ved ikke, hvad der vil ske med andre partnere, som f.eks. Rusland.

Som følge heraf er det et spørgsmål om, hvorvidt et styrket Parlament i samarbejde med en svag Kommission reelt kan yde en positiv indsats, hvad angår integration og tilfredsstillelse af de europæiske befolkningers interesser.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil anmode den nye Kommission om at gøre mere for de små og mellemstore virksomheder. To tredjedele af vores arbejdstagere arbejder for disse virksomheder, og de genererer 50 % af BNP. Vi skal frem for alt sørge for, at de små og mellemstore virksomheders kreditværdighed forbedres, fordi venturekapital, navnlig i krisetider, er særlig vigtig, når en virksomhed fortsat skal kunne betale en god løn. Vi skal være mere konkurrencedygtige, og derfor skal vi yde bedre støtte til infrastrukturen. Navnlig de transeuropæiske net burde forbedres.

Vi skal sørge for, at de små og mellemstore virksomheder også får forskningsmuligheder, så de kan tilbyde nye produkter og tjenesteydelser via Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi. Vi skal også forbedre erhvervsuddannelsen og -undervisningen. Dette er en væsentlig opgave for Kommissionen. Jeg ønsker den nye Kommissionen held og lykke i fremtiden.

Milan Zver (PPE). – (SL) Hr. formand! Jeg tilslutter mig dem, der mener, at dagen i dag er en stor dag for det europæiske demokrati – ikke kun fordi vi nu fuldender de nye europæiske institutioner og strukturer, men også fordi vi vil vedtage denne interinstitutionelle aftale, som sammen med Lissabontraktaten faktisk styrker de europæiske borgeres indflydelse på de europæiske politikker.

Det er for mig særlig relevant lige nu, hvor vi allerede har set eller kan begynde at se tegnene på den første krise i det europæiske demokrati. Den dokumenteres af den stadig lavere valgdeltagelse, befolkningens stadig lavere tillid til de grundlæggende demokratiske institutioner og den kendsgerning, at demonstranter i nogle europæiske hovedstæder mødes med vold, og i andre hyldes symboler på totalitarisme og lignende regimer.

Det er kort sagt på høje tid, at de europæiske politikker gør noget for at udvikle demokratiet på institutionsniveauet, men det vil ikke være nok. Vi skal også gøre en indsats for at højne niveauet for den demokratiske politiske kultur, især i de postkommunistiske lande.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Medlemmerne af den spanske delegation af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet vil stemme for mandatet til den Kommission, som er blevet døbt Barroso II. Det har vi gode grunde til at gøre. En af dem er, at vi er overbeviste om, at ikke end ikke hr. Barroso er enig med kritikerne af Barroso I, når han har et mandat til Barroso II-Kommissionen.

Alle kan se, hvorfor. Europa har forandret sig, verden har forandret sig, og den er nu i krise. En globaliseret verden, der står over for en global krise, som har brug for et globalt relevant Europa. I stedet for at reagere på krisen med yderligere kriser skal vi handle, og det skal vi gøre nu. Vi skal handle for at reagere over for klimaændringer, nye energikilder, betydningen af vores udenrigspolitik globalt og vores bidrag til en sikrere verden i kampen mod kriminalitet og terrorisme. Vi skal handle nu.

Der er gået seks måneder siden valget, og nu er det på tide, at vi får en Kommission, der har fuld kapacitet og er fuld funktionsdygtig. Der er, hvad de 500 mio. europæere, som ser os lige nu, forventer. Da inaktivitet ikke er en mulighed, er vi derfor overbeviste om, at den eneste mulighed for Barroso II er at overraske kritikerne af Barroso I med handling, fast handling.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Også jeg vil gerne sige, at dagen i dag er en vigtig dag, da vi vil stemme for en Kommission ikke kun for 27 medlemsstater, men for ét samlet Europa. Det er blevet sagt i Parlamentet, at gennemførelsen af Lissabontraktaten er en påtrængende nødvendighed. Det er en påtrængende nødvendighed, som overskygges af et stort problem, fordi den nuværende krise er langt fra befordrende for gennemførelsen af denne traktat, som skal sikre ét samlet Europa for 27 lande og et Europa, som hver europæer samtidig finder troværdigt.

Jeg vil understrege, at den største udfordring for EU efter min mening faktisk er følelsen af solidaritet mellem europæere fra de gamle lande og de nye lande, med andre ord solidariteten mellem europæere fra øst og vest. Det er vores eneste mulighed for at gøre Europa troværdigt for dem, der håber før eller siden at komme med i vores union, uanset om det drejer sig om Vestbalkan, Moldova, Tyrkiet eller Island.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Det har uden tvivl taget for lang tid at nedsætte Kommissionen. Fremtidige historikere vil helt sikkert undre sig over, hvordan det kunne tage seks måneder at sammensætte Kommissionen, mens vi i Europa gennemlevede den dybeste recession i Europas økonomiske historie.

Denne proces har generelt rustet og styrket Kommissionen og Parlamentet. Derfor er jeg overrasket over Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, som enstemmigt har besluttet at stemme imod den nye Kommission, da de selv ofte har anført, at de har opnået meget i løbet fra processen, og at deres målsætninger er blevet accepteret. Jeg mener helt ærlig, at dette er et eksempel på ekstrem populisme.

Det indre markeds levedygtighed og et socialt Europa er som bror og søster. De følges ad. Det er meget vigtigt, at en vurdering af den sociale indvirkning er et skridt hen imod et socialt Europa.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg er skuffet ikke kun over folkene i Kommissionen, men også Deres fordeling af porteføljer. De har fordelt nogle af dem på en sådan måde, at det i fremtiden vil være meget vanskeligt at gennemføre specifikke forhandlinger i udvalgene. De har desuden frataget visse kommissærer en portefølje, som de faktisk har vist, at de mestrer, og De har givet dem én, som de ikke er så tilfredse med. Fra et mere psykologisk synspunkt kan en utilfreds kommissær gøre megen skade, navnlig i begyndelsen af embedsperioden, fordi han mødes med mange mennesker, som stiller forslag, han ikke kan håndtere. Det er efter min mening en forkert beslutning.

Det andet punkt, jeg vil tale om, er den interinstitutionelle aftale. Vi vil bestemt kæmpe for dens gennemførelse, eftersom Lissabontraktaten nu er trådt i kraft. Vi får indflydelse på internationale traktater, og det vil lykkes for os, selv om både Rådet og Kommissionen benytter forsinkelsestaktikker. Kommissionen skal være forberedt på dette.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! EU befinder sig i en helt ny situation. Lissabontraktaten har introduceret vigtige ændringer. Hvad kan vi sige, efter at den har været i kraft i to måneder? Hvis vi overvejer det nøjere, er det kun en god og vigtig begyndelse. Nu er tiden kommet til at give disse bestemmelser og beslutninger reelt indhold. Vi bør sikre en passende fordeling af kompetencerne mellem institutioner eller nyoprettede vigtige højtstående positioner og fastlægge politiske principper og regler for samarbejdet. Vi skal også opretholde princippet om reel lighed mellem medlemsstaterne, men også mellem medlemsstaterne og EU. Det er vigtigt, at vi ikke reducerer betydningen af de enkelte medlemsstaters formandskab.

Kun et sammenhængende EU, der taler med enstemmighed, vil få den position i verden, som det fortjener. De indledende erfaringer fra de seneste to måneder giver anledning til tvivl på en række punkter. Disse problemer skal derfor overvejes nøje, og der skal iværksættes foranstaltninger, som vil sætte os i stand til at opnå de forventede resultater og en ny kvalitet i EU's funktionsmåde.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Det spørgsmål, som en gang blev stillet af Kissinger, gentages ofte: Hvem tager telefonen? Pointen er, at vi har brug for stærke personligheder og stærke ansigter. Nej! Vi har

brug for stærke institutioner. Vi har brug for et Råd, et Parlament, et EU, hvor enhver kan tage telefonen i Rådet, fordi han eller hun kan give et kompetent svar og en kompetent løsning. Nu vil jeg gerne fremsætte en sådan telefonanmodning. Vi ønsker et Europa, hvor de traditionelle nationale mindretals rettigheder også respekteres, hvor der ikke er slovakiske sproglove. Med denne sproglovs ikrafttræden krænktes ikke kun EU's grundlæggende rettigheder og bestemmelserne i de europæiske menneskerettighedskonventioner, men ét af de største resultater af den europæiske integration, gennemførelsen af et forenet indre marked, er også i fare. Jeg anmoder Kommissionen om at træffe de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med udtalelsen fra den juridiske tjeneste med henblik på at sikre, at Fællesskabets love stadig gælder uden undtagelse.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! Strukturfondene har tidligere været vigtige for regioner, som f.eks. Wales, og er det også i dag. De har hjulpet mange enkeltpersoner, lokalsamfund og virksomheder. De har været særlig vigtige under de nylige vanskelige økonomiske problemer.

Det er derfor afgørende, at alle disse grupper kan få gavn af strukturfondene i fremtiden. En strukturfond skal efter min mening være tilgængelig for alle regioner i Europa, hvis de er berettigede efter 2013. Vi bør udelukke renationaliseringen af strukturfonde, og jeg glædede mig navnlig over bemærkningerne fra den indstillede kommissær for budget og finansiel programmering, der erklærede sin modstand mod renationalisering af samhørighedspolitikken og strukturfondene.

Det er også afgørende, at finansieringen til alle de nævnte grupper ikke pludselig ophører i 2013. Det er derfor vigtigt, at overgangsstatus tilbydes alle regioner, der ikke opfylder konvergenskriterierne efter 2013. Jeg håber, at Kommissionen i de kommende uger og måneder giver samhørighedspolitikken og strukturfondene den prioritet, de fortjener.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil rejse et problem her, som jeg har rejst i mit eget land i håb om, at der vil ske noget med det, hvis det rejses fra både toppen og bunden.

Vi taler hele tiden om bankkrisen, og hvad vi kan gøre for de små og mellemstore virksomheder. Problemet er, at der er mange små og mellemstore virksomheder, som simpelthen ikke kan få lån, selv om de har levedygtige virksomheder og kan tilbyde beskæftigelse. Den vigtigste grund til dette er efter min erfaring bankdirektørernes fravær. Vi endte i denne krise, fordi banksystemet kørte på automatik – og i mange tilfælde gør den det stadig. Den Europæiske Centralbank og Kommissionen har ydet megen støtte til de finansielle institutioner. Nu er det på tide, at vi vender tilbage og bruger den indflydelse, vi har, til at vende tilbage til den traditionelle bankdirektør, som kan foretage en beregnet risiko baseret på person, evne og tidligere resultater.

Det ville virkelig gøre en forskel, og jeg vil sige til de 27 kommissærer, som er til stede: De må ikke undervurdere Deres evne til at påvirke ...

(Formanden afbrød taleren)

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg vil nævne to ting, der er absolut afgørende for mig. Der er i dag sagt meget om at overvinde krisen. I den henseende skal vi være opmærksomme på én ting, nemlig at krisen ikke kan overvindes, hvis bonus igen udbetales, når bankerne er blevet stabile igen. Krisen er først overvundet, når alle, der er blevet arbejdsløse, har fået deres arbejde igen, og når alle, der endnu ikke har haft arbejde, kan arbejde. Så vil krisen være overvundet.

Derfor skal Kommissionen forfølge målet om at skabe og sikre arbejdspladser og sikre, at alle, der arbejder hårdt, også modtager tilstrækkelig aflønning for deres arbejde og får en større andel i den almene velstand, end det tidligere har været tilfældet. Hvis det lykkes for Dem, hr. Barroso, så vil den kommende Kommission efter min mening blive mere succesrig end den forrige.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Ligesom ved valget af en pave vil vi i eftermiddag forhåbentlig kunne sige "Habemus Papam; habemus Kommission", men ét område, som bekymrer mig og mange andre, er, at vi i henhold til Lissabontraktaten skulle udpege en formand for Rådet for at sikre klarhed. Jeg er ikke sikker på, at klarheden er til stede, og måske formand Barroso kan besvare dette spørgsmål for os.

Når det for alvor går løs, når der er krise, hvem vil så være den ene stemme, som repræsenterer Europa? Bliver det hr. Van Rompuy? Bliver det Baroness Ashton? Bliver det en af kommissærerne? Bliver det et af de roterende formandskaber, eller bliver det formand Barroso selv? Det vil jeg gerne have et svar på.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil forsøge at besvare nogle konkrete spørgsmål og derefter tage fat på de mere generelle spørgsmål.

Hvad angår først euroområdet, rejste nogle medlemmer af Parlamentet spørgsmål vedrørende euroområdet og nogle af de aktuelle problemer, vi aktuelt har i medlemsstaterne inden for euroområdet. Jeg vil først og fremmest minde om, at euroen er en af de største succeser i Europas historie. Siden euroområdets oprettelse med 11 deltagere er det vokset til nu at bestå af 16 medlemsstater. Euroområdet har været et område med stabilitet og jobskabelse. Det blev naturligvis berørt af krisen. Landene uden for euroområdet blev også berørt af krisen. Jeg behøver ikke minde Dem om, at jeg for blot et par dage siden modtog statsministeren for Island, et land, som er meget tæt på os – og uden for euroområdet – som bestemt også er berørt af denne krise. Jeg vil gentage, at krisen ikke blev skabt i euroområdet. Den kom til euroområdet udefra.

Men sandheden er, at euroen beskyttede de lande, der deler den fælles valuta. Jeg tror, at den europæiske situation ville have været meget vanskeligere i dag, hvis vi ikke havde haft euroen. Vi har endnu ikke høstet alle fordelene af euroen. For at gøre det skal vi styrke den økonomiske koordination i euroområdet. Det er sandt, at vi ikke kun har en monetær union. Vi bør have en reel økonomisk union. Traktaten giver os nye muligheder, som jeg agter at udnytte. Olli Rehn, den nye kommissær med ansvar for disse anliggender – hvis vi får Deres støtte – vil udvikle denne linje.

Det er meget vigtigt, at vi overvejer, hvordan euroområdet kan styrkes i fremtiden, men det forhindrer os naturligvis ikke i at se på nutiden. Den periode, som euroområdet gennemgår, er vanskelig. Det nytter ikke noget at nægte det. Andre lande uden for euroområdet går også gennem meget vanskelige tider. Det skal vi anerkende. Jeg må dog sige, at situationen på de finansielle markeder nogle gange rapporteres på en måde, som forstærker problemerne, og som ikke altid giver en objektiv vurdering af situationen. Sådanne analyser kommer ofte fra lande uden for euroområdet.

Men euroområdet har kapaciteten til at håndtere de vanskeligheder, der berører det i øjeblikket. Vi har vores system af finanspolitiske regler, stabilitets- og vækstpakten, som skal gennemføres korrekt. Hvad angår Grækenland, har vi kapacitet til at vurdere og overvåge dets finanspolitiske justeringsprogram. Vi har mulighed for at anbefale ligefremme strukturreformer i Grækenland, som også vil blive nøje overvåget af Kommissionen.

Den 3. februar vedtog Kommissionen en pakke om Grækenland, som vil blive forelagt Rådet i begyndelsen af næste uge. Løsningen kræver naturligvis frem for alt en indsats fra græsk side. Støtten til de græske myndigheders fasthed vil øge tilliden til den vellykkede gennemførelse af det ambitiøse program, de har vedtaget.

Medlemsstaterne, især medlemsstaterne i euroområdet, skal altid være opmærksomme på, at de økonomiske politikker, som de hver især fører, har en indvirkning på de andre landes økonomier. Jeg glæder mig over klare tilkendegivelser af, at alle medlemsstater er opmærksomme på udfordringen og vil handle i overensstemmelse hermed.

Der blev stillet et konkret spørgsmål om forbrugerpolitik af fru Gebhardt, tror jeg. Der er en person med klart ansvar for forbrugerpolitik i Kommissionen, nemlig kommissær Dalli. Han får ansvaret for denne politik, for at foreslå initiativer på dette område og for at drøfte dem med Dem i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og på plenarmødet. Specifikke civile retlige forhold vil høre under ansvarsområdet for kommissæren for retlige og indre anliggender, næstformand Reding. Dette er almindeligt i de fleste regeringer i Europa, hvor disse konkrete anliggender håndteres af justitsministeren.

Alle beslutninger vedrørende nye initiativer skal naturligvis godkendes af det samlede kollegium af kommissærer. Jeg går stærkt ind for kollegialitet. Mange af Dem har faktisk opfordret Kommissionen til fortsat at lægge stor vægt på kollegialitet. I henhold til traktaterne er formanden for Kommissionen garant for kollegialitet. I moderne politik er dette en udbredt tendens. Flere og flere problemstillinger har en tværgående eller horisontal karakter. De har brug for et fælles formål, og de kræver integration af forskellige sektorpolitikker.

Det, der sker i Kommissionen, er mere eller mindre det samme som det, der sker i nationale forvaltninger og i global forvaltning. Vi oplever nu, at stats- og regeringschefer på en koordineret og sammenhængende måde skal håndtere spørgsmål, der tidligere blev håndteret separat af de ansvarlige i de forskellige regeringer.

Så det er præcis, hvad vi agter at gøre. Jeg vil fremhæve dette punkt med særlig stolthed, fordi vi nu bygger denne nye Kommission på den tidligere Kommissions erfaringer. Den tidligere Kommission var den første i dette udvidede Europa – første gang vi havde en Kommission med 27 medlemmer fra 27 forskellige lande.

At den Kommission arbejdede målrettet i en sand kollegialitetsånd, viser bestemt, at det udvidede EU kan fungere med 27 eller flere medlemmer. Jeg mener, at dette også vil få afgørende betydning i fremtiden.

Der var nogle konkrete spørgsmål om samhørighedspolitikken og forskellige fællesskabspolitikker, som f.eks. fiskeri og landbrug, herunder spørgsmålet fra hr. Capoulas Santos. Samhørighedspolitikken er omhandlet i Lissabontraktaten. Det er i sagens natur en europæisk politik. Vi skal se, hvordan vi kan fortsætte reformprocessen, så vi kan fortsætte med at forbedre politikken nytteværdi og sikre, at samhørighedspolitik og regionalpolitik omsættes til en reel forbedring af konkurrencedygtigheden for alle regioner i Europa. Vi skal sikre, at politikken kan opnå dette, så vi har et stærkt udgangspunkt i den næste forhandling om finansiering. Jeg kan forsikre Dem om mit fulde engagement – og jeg tør sige hele den nye Kommissions fulde engagement – over for principperne om social, økonomisk og territorial samhørighed, der også er omhandlet i Lissabontraktaten. Vi vil naturligvis gøre alt, hvad vi kan, for at fremme Europas fælles politikker.

Der var nogle konkrete spørgsmål om analyse af de sociale konsekvenser – hr. Cercas' spørgsmål. Jeg vil uddybe, hvad jeg tidligere har sagt offentligt. Vi ønsker målrettet at indføre denne analyse af de sociale konsekvenser i vores arbejde gennem udvalget for konsekvensanalyse (IAB – Impact Assessment Board). Vi mener, vi har gjort betydelige fremskridt, hvad angår konsekvensanalyser. Vi er altid parate til at forbedre dette arbejde, og vi mener, at den sociale dimension omhyggeligt skal inddrages i vores arbejde.

Nogle medlemmer af Parlamentet stillede spørgsmål til mig om energisikkerhed. Jeg vil understrege, at vi vil medtage energisikkerhed i fores forslag til EU 2020-strategien. En af nyskabelserne i EU 2020-strategien er netop at føre forskellige politikker sammen, som tidligere blev behandlet separat. Fremme af energisikkerhed og energieffektivitet bør efter min mening være en central del af vores dagsorden for konkurrenceevne og for grønnere, bæredygtig og ressourceeffektiv vækst i Europa. Dette understreger, hvor stor betydning vi tillægger denne dagsorden.

Nogle spurgte mig om små og mellemstore virksomheder og værdien af det indre marked, bl.a. hr. Hökmark. Det er vigtigt, at vi relancerer det indre marked nu. Det er vigtigt, at vi præciserer, at det indre marked ikke kun handler om et marked, selv om markeder er vigtige.

Nogle mennesker tror, at vi forsvare markeder, fordi vi er markedsfundamentalister. Intet kunne ligge længere fra sandheden. Vi mener, at det indre marked mere end noget andet er grundlaget for det europæiske projekt. Uden et indre marked har vi ikke et stærkt EU. Hvis vi tillader, at det indre marked fragmenteres, vil vi igen se den økonomiske nationalismens grimme ansigt i Europa. Vi skal tale modigt og sige, at det indre marked findes for at forsvare de svageste – forbrugerne, for at forsvare de små og mellemstore virksomheder mod monopoler og naturligvis forsvare det europæiske projekt som helhed. Derfor har jeg anmodet hr. Monti om at udarbejde en rapport, så vi kan fremlægge nye idéer og hjælpe med at sikre større konsensus om relanceringen og uddybningen af det indre marked som et af de tidligere og fremtidige resultater af vores europæiske projekt.

(FR) Jeg vil nu gerne nævne et par mere generelle spørgsmål, som nogle af Dem har rejst. Hr. Daul, hr. Schulz, hr. Lamassoure – som holdt et indlæg, hvor han understregede, hvor vigtigt det var at udvise dristighed – hr. López Aguilar, hr. Mayor Oneja og mange andre har rejst spørgsmålet om ambition. Dette er efter min mening et yderst vigtigt punkt, og vi skal have en ærlig forhandling om det.

Nogle af Dem, og især hr. Schulz, har endnu en gang udspurgt mig om markedsspørgsmålet og om socialpolitik. Jeg vil gerne endnu en gang sige til Dem, at det ikke er Kommissionen, De skal overbevise om behovet for at have et socialt formål. De er nødt til at samarbejde med os om at forsøge at overbevise visse hovedstæder, for sandheden er meget tydelig. Nogle hovedstæder mener nemlig, at Europa udelukkende drejer sig om markedet, og at de i henhold til solidaritetsprincippet er ansvarlige for socialpolitikken. Jeg er uenig. Jeg mener, at vi for også at have en følelsesmæssig tilknytning til Europa har brug for en social dimension. Vi har brug for en social dimension, som reelt kombinerer det, der kan gøres på europæisk niveau, med det, der kan gøres på nationalt niveau. Ingen ønsker at skabe et socialt sikringssystem for EU eller et centraliseret sundhedssystem i Europa. Det er ikke det, vi foreslår.

Endvidere bør dette ikke opfattes som en konkurrence mellem det nationale og det europæiske niveau. Hvis der imidlertid ikke er nogen social dimension i tillæg til vores arbejde med det indre marked, med konkurrence, med statsstøttepolitik og med andre politikker som f.eks. udenrigshandelspolitik, vil vi få vanskeligt ved at sikre det europæiske projekts legitimitet.

Jeg vil derfor gerne understrege følgende. Det er ikke os, der skal overbevises om behovet for en social dimension. Samarbejd med os om at styrke Europas sociale dimension – den sociale markedsøkonomi –

som desuden har fået plads som en målsætning i Lissabontraktaten. Jeg er meget engageret i dette, og vi må stræbe efter at få det til at lykkes i fællesskab. Der er absolut ingen tvivl om det.

(Bifald)

Hvad angår forvaltningsspørgsmålet – et af hr. Verhofstadts yndlingsspørgsmål, og også et af mine – beder jeg endnu en gang om, at De hjælper os og støtter os. Jeg er for en styrket forvaltning af Europa, og Europa har brug for denne styrkede forvaltning. Min tale – De vil kalde det en tale, det er en tale, men det er ikke desto mindre en tale, jeg holder på vegne af det nye kollegium, og som afspejler en politisk ambition, en politisk holdning – er klar. Vi har aldrig oplevet tider som disse. Som jeg sagde, har vi både i og uden for Europa brug for en større beslutsomhed, hvad angår europæiske anliggender. Jeg er intellektuelt og politisk absolut overbevist om, at vi, hvis Europa ikke optræder samlet, risikerer kun at spille en ubetydelig rolle på internationalt niveau i fremtiden. Jeg sagde dette i mine retningslinjer, til stats- og regeringsoverhoveder, og jeg kommer til at gentage det på Rådets uformelle møde i overmorgen, fordi jeg er overbevist herom.

Jeg mener, at den seneste udvikling kun har tjent til at fremhæve denne situation yderligere. Den internationale finanskrisen har vist, nøjagtigt hvor gensidigt afhængige vores økonomier er. De problemer, som vores euroområde oplever lige nu, viser også, hvor gensidigt afhængige vores økonomier er. Vi må derfor optrappe vores bestræbelser, når det gælder europæisk koordinering og forvaltning. Bruxelles behøver ikke nødvendigvis at blive tildelt nationale beføjelser, for dette er en debat, der hører det 20. århundrede til, og hvis tid efter min mening er forbi. Det er forkert at gøre dette til en slags "det er for Bruxelles, det er for Kommissionen, det er imod medlemsstaterne ..." -forhandling, for det er latterligt.

Det er klart, at selv om vi ønsker at spille en rolle i verden i dag, så har vores medlemsstater alene ikke indflydelse nok til at forhandle på lige fod med USA, Rusland eller Kina. Vi har derfor brug for denne dimension, ikke for at styrke Bruxelles, men for at styrke Europa og frem for alt at fokusere på den enkelte medborgers reelle interesser. Det er her, vi må arbejde sammen, og også her beder jeg Dem støtte os. Vi har brug for Deres støtte, ikke i et kapløb, som uundgåeligt vil føre til krig mellem institutionerne – vi har nu mere end nogensinde brug for det institutionelle partnerskab – men til at forsvare Europas interesser i verden.

Lad os til slut også være fuldstændigt tydelige, hvad angår udenrigsanliggender. På hvilke områder betyder Europa noget internationalt? Europa betyder noget internationalt, hvor det faktisk har en koordineret holdning. Det er respekteret på handelsområdet, det kan jeg forsikre Dem om. Vores konkurrencelovgivning er respekteret af alle de store internationale konglomerater. Vi har en fælles politik. Vi har institutioner. Vi har grundlaget, som vi kan handle på. Husk imidlertid på, at vi lever i en tid, særligt når det drejer sig om international sikkerhed, hvor Europa ikke har de geopolitiske instrumenter og forsvarsinstrumenter, som andre har. Det er meget tydeligt, når jeg taler med nogle af vores internationale partnere, at de først og fremmest tænker på sikkerheden. De tænker på den strategiske balance. Og her, skal det understreges, må Europa ikke være naiv.

Problemet i København var ikke manglende ambition fra Europas side, som nogle siger. Vi var tværtimod langt mere ambitiøse end de andre. Efter min mening var det, vi lærte i København, at vi var nødt til at udtrykke en europæisk interesse på de forskellige områder og forsvare den konsekvent og strategisk sammen med alle vores partnere. Vi må derfor ikke kun føre en generøs politik, hvor vigtigt det end er; vi må også have styrken til at forsvare vores generøsitet og overbevisningen til at forsvare vores interesser. Det er, hvad jeg har tænkt mig at gøre, og jeg håber også på Deres støtte i denne henseende.

Endelig talte nogle medlemmer – bl.a. hr. Lehne og hr. Swoboda, fru Roth-Behrendt, fru Wallis og hr. Rangel – udførligt om det institutionelle spørgsmål og især om rammeaftalen. Jeg vil gerne sige Dem, at det, jeg gjorde i forhandlingerne med Dem, netop var at formidle Lissabontraktatens ånd og bogstav.

Det er endnu ikke gået op for alle, at Parlamentet i dag har beføjelser, som det ikke havde før Lissabontraktatens ikrafttræden. Jeg tror på EU's parlamentariske dimension, og når jeg anvender ordet "dimension" – mit engelske er ikke så godt som Deres, fru Wallis – er det ikke for at udtrykke mig vagt. For mig betyder "dimension" dybde, det betyder muligheder. Det er under alle omstændigheder noget meget ambitiøst.

Jeg ønsker at arbejde med Parlamentet i denne ånd. Ikke imod en anden institution, for jeg mener – og det må jeg sige her – at vi har brug for et meget stærkt Råd og Europæisk Råd. Jeg byder fornyelserne i Lissabontraktaten velkommen, ikke mindst eksistensen af et permanent formandskab for Det Europæiske Råd, for dette giver kontinuitet og konsekvens i det lange løb.

Jeg glæder mig meget over oprettelsen af posten som højtstående repræsentant, som på samme tid er næstformand i Kommissionen. Dette handler ikke om at gøre tingene vanskeligere, tværtimod! I stedet for

at have to centrummer for udenrigsanliggender, et i Rådet og et i Kommissionen, har vi nu en nøglefigur – i dette tilfælde Baroness Ashton – som skal forsvare de europæiske interesser med mellemstatslig legitimitet, hvilket fortsat er meget vigtigt i udenrigsanliggender, men også med europæisk legitimitet.

Jeg siger derfor følgende med ganske stor overbevisning. Jeg mener, at det ville være en fejltagelse at indlede en forhandling eller en institutionel konflikt nu. Vi har brug for de forskellige institutioner. Der var nogle, der følte sig nødsaget til at stille det evindelige spørgsmål om hr. Kissinger og telefonnummeret. Jeg har allerede sagt det én gang. Hr. Kissinger var udenrigsminister. Jeg tror, at USA's udenrigsministers modstykke fra nu af vil være Baroness Ashton. Hun har ansvaret og evnen til at spille den rolle.

Vi har imidlertid i Lissabontraktaten, på stats- og regeringslederniveau, ud over forbindelserne med vores medlemsstater også formanden for Rådet, som repræsenterer Europa i udenrigspolitik og fælles sikkerhedsspørgsmål, og Kommissionen, som i henhold til artikel 17 repræsenterer Europa i alle andre udenrigsanliggender. Det er vores system.

Nogle mennesker ville gerne have et fuldstændig ensrettet system. Som nogle har sagt, har USA til tider heller ikke et fuldstændig ensrettet system. Til tider forhandler vi med USA's regering, og efterfølgende opdager vi, at Kongressen ikke følger præcis samme linje som USA's regering.

Her er det også vigtigt at forstå, at vi består af 27 medlemsstater. Vi har et system, som er en forbedring også internt. I stedet for at have et formandskab, der skifter hver sjette måned, har vi et permanent formandskab for Rådet. Vi har nu den højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen. Dette er et skridt fremad, sandt nok, men dynamik er vigtigere end mekanik, og det er derfor, vi må tilføje en ny dimension til vores arbejde.

Jeg slutter af med en appel til Parlamentet. Med magt følger ansvar. Her skal jeg være meget ærlig over for Dem. Parlamentet har opnået et stort antal beføjelser med denne revidering. Jeg håber, at disse beføjelser ikke kun vil blive brugt til feel-good politikker, men også til at tage ansvar for forvaltningen af Europa sammen med de andre institutioner. Dette er en stor test af alle institutionernes ansvarlighed – af Parlamentets, Kommissionens og Det Europæiske Råds.

Nogle af Dem bad mig – oprigtigt, går jeg ud fra – om at udvise større dristighed. Jeg kan fortælle Dem, at jeg er rede til at gøre bestræbelser i den retning. Kommissionen alene vil imidlertid ikke kunne gennemføre dem. Lad os være tydelige på dette punkt. Det ville være en illusion, og Kommissionen kan ikke etablere sin indflydelse, sin magt og sin ledelse imod demokratiske medlemsstaters vilje.

Vi må etablere disse ting i fællesskab, med en parlamentarisk forsamling – i dette tilfælde Europa-Parlamentet – som ærligt og oprigtigt påtager sig sit ansvar, og som ikke kun, som nogle mennesker ønsker, er et sted, hvor man protesterer. Jeg har endvidere bemærket, at nogle mennesker taler højere, fordi de er svagere! Hvad vi derfor har brug for, er, at alle de europæiske politiske grupper, som er ved magten, samarbejder.

Nogle politiske grupper sagde, at de ville stemme imod os. Hvad de ekstreme yderfløje angår, kan jeg fortælle Dem, at jeg ville være bekymret, hvis de faktisk stemte for os. Jeg har ikke brug for den slags støtte. Kommissionen ønsker ikke deres støtte. Kommissionen ønsker og anmoder imidlertid om alle europæiske kræfters støtte. Det beder jeg Dem faktisk om. Min bøn er beskeden, men jeg har også en fast tro på, at vi har brug for Deres støtte, og at De kan hjælpe os med at slå bro over den kløft, der eksisterer i dag.

Hvad er det egentlige problem? Lad os også være tydelige på dette punkt. Når vi taler om det med vores medborgere, er der i dag i Europa – og dette bliver min sidste pointe – en grundlæggende kløft mellem vores erklærede ambitioner og de resultater, det lykkes os at opnå.

Nogle ønsker nu at bruge denne kløft som et middel til at sænke vores ambitioner. Andre – og vi er i denne lejr – vil forbedre vores resultater, så de afspejler vores ambitioner. Jeg sætter min lid til, at Parlamentet indfrier vores ambition, en ambition om et stærkere Europa i en mere og mere krævende verden.

Jeg beder Dem give Deres støtte til den nye Kommission, så vi med vores ambition kan forvandle den europæiske drøm til virkelighed.

(Bifald)

Formanden. – Tak for Deres detaljerede svar på de spørgsmål og bemærkninger, som blev stilet til Dem fra Parlamentet, og også for Deres meget omfattende behandling af forbindelserne mellem Kommissionen og Parlamentet. Vi er klar over det ansvar, der påhviler Parlamentet. Vores aftale er af en ny slags, og vi bevæger os nærmere i vores samarbejde, end vi har gjort før. Vores delte ansvar mellem to fællesskabsinstitutioner –

Parlamentet og Kommissionen – er yderst bemærkelsesværdigt. Også tak for, at De præsenterede Deres vision for Kommissionens arbejde og målene med dette arbejde. Jeg vil gerne endnu en gang takke hr. López Garrido, som repræsenterer det spanske formandskab, og hele den spanske delegation for at være her i Parlamentet under vores procedurer og forhandling.

Jeg har modtaget fem forslag til beslutning⁽¹⁾, som er fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 106, stk. 4.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted tirsdag den 9. februar 2010.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg vil som formand for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender gerne udtrykke min glæde over den aftale, der er indgået om de principielle linjer i en ny rammeaftale mellem Kommissionen og Parlamentet.

Jeg må imidlertid gøre klart, at vi er nødt til at tænke nærmere over forholdet mellem disse to institutioner. Fremtidsudsigterne for demokratisk vækst i Unionen er fortsat således, at Parlamentet ses som en repræsentant for folket og Rådet som en slags andet kammer, der repræsenterer staterne. I en sådan kontekst bør Kommissionen betragtes som en regering, og det er klart, at denne konfiguration ville kræve regler, som er betydeligt mere detaljerede end de justeringer, der som fortjent skitseres i dag.

Jeg ville gerne tilføje en overvejelse om borgernes initiativret. De pågældende bestemmelser vil skulle skræddersyes til de virkninger, vi mener de skal resultere i. Disse virkninger skal bedømmes i forhold til dem, der følger af enhver borgers eksisterende ret til at indgive et andragende for Parlamentet og dem, der er forbundet med Parlamentets begrænsede beføjelser. Parlamentet har ingen initiativret, men det har ret til at anmode Kommissionen om at fremsætte lovforslag.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Nu hvor det institutionelle spørgsmål er løst med Lissabontraktatens ikrafttræden og valget af den nye Kommission, begynder et nyt stadie i Unionens historie. En ny æra, som vil være ambitiøs i sin evne til at tage initiativ og i sin fremsynethed, hvad angår vor tids store udfordringer. En ny æra, hvor Kommissionen vil arbejde i fuldkommen harmoni med Parlamentet i jagten efter løsninger på de problemer, der berører europæiske borgere, som fastlagt i den interinstitutionelle aftale. En ny æra med europæisk lederskab i relation til den moderne verdens store spørgsmål og med hensigtsmæssige svar på fremtidens udfordringer. En ny æra i integrationen af et mere retfærdigt Europa, som viser større solidaritet.

Det nye kommissærkollegium opfylder i henhold til de forklaringer, som er afgivet under høringerne, de nødvendige kriterier for at indfri nuværende behov. Det er en Kommission i balance, som kombinerer sine veteraners erfaring med friske input fra den anden halvdel af sine medlemmer. Og den er også afbalanceret, hvad kønsfordelingen angår, eftersom en tredjedel af dens medlemmer er kvinder, hvilket er en lille øgning i forhold til tidligere. Magtbalancen mellem de tre institutioner svækker ikke nogen, den styrker snarere Europa.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I sin præsentation af den nye Kommission har kommissionsformand Barroso præsenteret et program, som er fortsættelsen til den gamle Kommissions neoliberale, føderalistiske og militaristiske politik. Kommissærkollegiet, som han har præsenteret, vil fortsætte ad de samme spor, som vi fik bekræftet under høringerne, der fandt sted i de parlamentariske udvalg. Vi vil få en periode med forslag om skærpelse af den europæiske kapitalistiske integration, som vi oplever netop nu.

Den tidligere Kommission efterlod en betragtelig mængde arbejde, som var forberedt, inklusive den overordnede strategi og det, der benævnes den offentlige høring om strategien, som vil skabe kontinuitet for den såkaldte Lissabonstrategi. De kalder den indtil videre EU 2020-strategien, men de har allerede sagt, at den faktisk handler om at "føre det ud i livet, dvs. at udnytte de eksisterende instrumenter i en ny ramme". Sagt på en anden måde, det, vi ved lige nu, er, at vi vil få mere af samme slags.

De ignorerer behovet for at afveje, hvor langt de vedtagne foranstaltninger på vegne af Lissabonstrategien er gennemført, og i hvilken grad de dengang proklamerede målsætninger er indfriet, eller hvad konsekvenserne

⁽¹⁾ Se protokollen.

ved gennemførelsen af stabilitetspagten har været. De skjuler den kendsgerning, at vi samlet set har mere end 23 mio. arbejdsløse i EU, hvor yngre mennesker er særlig hårdt ramt, da deres ledighedsprocent nu overskrider 21 %, og at mere end 85 mio. mennesker lever i fattigdom. Vi kan ikke andet end stemme imod denne nye Kommission.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Kommissionen, som ledes af hr. Barroso, har opnået større støtte i dag end i 2004. Der blev imidlertid i forhandlingen forud for afstemningen udtrykt mange forbehold, både hvad angår Kommissionens sammensætning og den uklare fordeling af kompetencer inden for det nye kollegiums rammer. Forbrugerbeskyttelse indgår f.eks. i porteføljen hos så mange som seks forskellige kommissærer. I øjeblikket er det vanskeligt at forestille sig, hvordan disse delte kompetencer i praksis vil påvirke effektiviteten i de respektive kommissærers arbejde. Kommissionen, som blev valgt i dag, den 9. februar 2010, vil være nødt til at begynde at arbejde i en fart, for siden omkring oktober sidste år, da valget af den nye Kommission skulle have fundet sted, har den gamle Kommission bare holdt skansen og har ikke taget nogen nye initiativer. At holde sig til rammeaftalens forståelse i kontakten til Parlamentet vil være en test for den nye Kommission, især princippet om ligebehandling af Parlamentet og Rådet.

Jeg vil også gerne påpege, at den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning fra 2003 vil blive revideret i løbet af den nuværende Kommissions mandatperiode. Som ordfører for Retsudvalget arbejder jeg pt. på dette, og jeg håber, at et konstruktivt samarbejde med den nye Kommission vil bringe væsentlige resultater på dette område.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det nye kommissærkollegium er det første komplette EU-team, som er dannet af 27 medlemsstater. Rumænien og Bulgarien, som tiltrådte EU den 1. januar 2007, har først nu lejlighed til at foreslå en kommissær for en hel femårsperiode.

Jeg lykønsker Rumænien med valget af hr. Cioloș. Jeg tror, at hans præstation under høringerne, som fandt sted i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, gjorde dybt indtryk på alle de tilstedeværende. Jeg tror også, at hans professionalisme tyder godt, hvis vi tænker på de store udfordringer, der venter os på det område, han skal forvalte. Jeg refererer hovedsageligt til de kommende forhandlinger om den fælles landsbrugspolitik fremtid.

Den nye kommissær vil for at finde den mest hensigtsmæssige løsning, som er tilpasset alle medlemsstaters behov og interesser, være nødt til at have en dyb forståelse af europæisk landbrug, en god arbejdsrytme og betragtelige diplomatiske evner, alt sammen kvaliteter, som jeg ved, han besidder. Jeg ønsker hele kommissærkollegiet al mulig succes, og jeg håber, at kollegiet med sit arbejde i løbet af den kommende mandatperiode vil få held til at bringe EU tættere på sine borgere.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg lykønsker kommissionsformand Barroso og hele kommissærkollegiet, men samtidig håber jeg, at vi nu vil få en mere uafhængig og dynamisk Kommission. En Kommission, der først og fremmest vil vogte den fælles interesse, og som vil påtage sig nogle dristige reformer af EU-politikkerne, som vi er nødt til at begive os ud i efter år med reformer af vores institutioner. Hvad angår forbindelserne mellem Kommissionen og Parlamentet, er vi vidner til en ny åbenhed, som ikke kun kommer af Parlamentets nye beføjelser, men også, som vi hørte tilbage i efteråret, af kommissionsformand Barrosos ønske om at etablere et særligt partnerskab med Parlamentet. Det er en kendsgerning, at specifikke bestemmelser i den foreløbige rammeaftale om samarbejde mellem de to institutioner styrker Parlamentets rolle i beslutningsprocessen markant ved at gøre denne proces mere demokratisk. Djævelen er imidlertid i detaljen, hvorfor vi kommer til at følge forhandlingerne nøje hele vejen for at sørge for, at løfter som at inkludere Parlamentet i processen med at opbygge EU-diplomati vil blive overholdt.

(Mødet udsat kl. 11.50 og genoptaget kl. 12.05)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

5. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningstid.

(Afstemningen som helhed: se protokollen)

5.1. Rammeaftale om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen (B7-0091/2010) (afstemning)

Før afstemningen

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! For nogle få måneder siden foreslog jeg i mine politiske retningslinjer og her i plenarforsamlingen at bringe dette særlige partnerskab mellem Parlamentet og Kommissionen et skridt videre. Jeg foreslog endvidere at styrke og udvikle vores forbindelser i en positiv retning for at afspejle den nye traktat og vores fælles fornemmelse af formål for sammen at forme Europa.

I de seneste par uger har jeg ført indgående drøftelser med det forhandlingsteam, der ledes af hr. Lehne, som De udnævnte til at revidere rammeaftalen. Lad mig benytte lejligheden til at takke dem alle for meget intensive drøftelser, men også for deres konstruktive tilnærmelse.

Jeg er dybt tilfreds med, at vi nu er nået til en fælles forståelse af de principper, som vil styre vores forbindelse i de kommende år. De bør styrke vores samarbejde i fuld respekt for den institutionelle balance, som er indstiftet af traktaterne.

Som kommissionsformand vil jeg tilslutte mig de principper, som er fastlagt i den beslutning, De netop har vedtaget. De vil guide mig, når det nye kollegiums holdning til revideringen af hele rammeaftalen skal udvikles.

Eftersom denne beslutning er vedtaget af et så imponerende flertal i Parlamentet, har jeg tillid til, at vi har et fremragende grundlag for at styrke vores forbindelser. Hvad angår de spørgsmål, som ikke kun vedrører vores to institutioner, men også Rådet, håber jeg inderligt, at Rådet vil tilslutte sig denne fælles bestræbelse på at forbedre alle institutionernes arbejde til fordel for Europa.

Hvis De godkender det nye kollegium senere i dag, vil jeg bede den udpegede næstformand Šefčovič om at lede forhandlingerne på Kommissionens vegne for at revidere rammeaftalen. Jeg ønsker at forsikre Dem om, at han er lige så engageret, som jeg er – som jeg er sikker på, at hele det nye kollegium er – i at få effektive og hurtige forhandlinger.

Formanden. – Mange tak for Deres meget positive indstilling til vores forhandlinger. Jeg vil gerne på alles vegne takke vores forhandlingsteam, som ledes af hr. Lehne, og alle kollegerne, som var så engagerede i forhandlingerne.

(Bifald)

Vi har endnu ikke noget lovgivningsinitiativ baseret på Lissabontraktaten, men vi er lovet et svar fra Kommissionen på vores forventninger. Vi har ikke alene spurgetid med formanden for Kommissionen, men også spurgetid med kommissærerne, en invitation fra formanden for Kommissionen til formanden for Parlamentet og til kommissærkollegiet, og vores fælles samarbejde med nationale parlamenter, som er meget vigtigt.

Vi overvejer subsidiaritetsreglen. Vi har brug for en konsekvensanalyse for at forbedre den så meget som muligt, og vi håber, at den vil blive meget stærkere set fra dette synspunkt, end hvad der oprindeligt var tilfældet i vores aftale, men der er stadig et stort håb for os alle om, at vi kan gøre alt, hvad der er nødvendigt for vores borgere i fremtiden.

(Mødet udsat kl. 12.10 og genoptaget kl. 13.30)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

6. Afstemningstid (fortsat)

Formanden. – Før afstemningen vil vi høre indlæg fra formændene for de politiske grupper om valget af den nye Kommission.

Joseph Daul, *for PPE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. López Garrido, hr. formand for Kommissionen! Tak for muligheden for på vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) at fortælle,

hvorfor jeg tror fuldt og fast på, at kommissionsformand Barroso og hans kommissærkollegium, bistået af medlemmer af Kommissionens stab, vil leve op til de udfordringer, de står over for.

Europa opstod af en international krise, og for første gang i 60 år står det over for en ny international krise, som er af en anden slags, men som uden tvivl er alvorlig og farlig. Europa overvinder den, selv om der er lang vej endnu. Euroen har udført sin opgave som pengeskjold; ord vil aldrig kunne beskrive, hvor meget vi står i gæld til den, f.eks. til de automatiske stabilisatorer, disse famøse solidaritetsmekanismer, som også eksisterer ... De har høstet store fordele af dem, mine venner!

(Bifald)

Hvor ville De være nu uden solidaritetsstabilisatorerne? Alt for ofte er de blevet betragtet som en byrde, som tynger vores økonomier, men de har gjort meget for at holde den europæiske model flydende. Det er en attraktiv, hyppigt kopieret model, som vores medborgere med god grund føler sig knyttet til, men som drages i tvivl af nye udfordringer.

Verden er blevet multipolær, men ikke på den måde, som vi drømte om; vi drømte om, at den ville være idealistisk, fredfyldt og multilateral. Nu er det blevet en verden med konkurrence og med kamp – en fredelig kamp, ganske vist, men en indædt kamp – for at prakke sin egen model på de andre.

Over for denne udfordring må Unionen, som har så mange værktøjer til sin rådighed, ikke forspilde dem. Den må forblive tro mod sig selv ved at tage idéer og folk til sig og ved at være banebrydende for kampen mod global opvarmning, men den må også væbne sig med ressourcer nok til at konkurrere.

Det er, ved jeg, hvad den nye Kommission vil stræbe efter sammen med os. Vi kender alle til Europas svagheder i form af demografi, manglende forbrug i fremtiden, industrielle udfordringer, offentligt underskud og svag økonomisk forvaltning. Det er endnu en grund til, at vi bør få mest muligt ud af vores værktøjer, nemlig euroen og pengepolitikken, teknologiske resultater, industrielle flagskibe og landbrugets potentiale til at sikre fødevarer sikkerhed for vores 500 mio. medborgere.

For at opnå dette, forventer jeg, at Kommissionen udviser fantasi og lederskab i den europæiske lovgivning, som vi vil blive anmodet om at vedtage. Jeg forventer, at den forsvare europæiske interesser, at den kræver gensidighed af vores partnere, og at den ikke viser nogen tøven i at ty til de retsmidler, den har til rådighed, i tilfælde af overtrædelser.

Det er kommissærernes ansvar at fuldføre det indre marked sammen med os og med Rådet. For at gøre dette, må vi bryde tabuer som f.eks. beskatningstabuet og tabuet omkring den sociale dimension. Medlemsstaterne kan ikke længere handle, som om disse to områder er forbudte og urørlige kompetencer, der ligger uden for EU-lovgivningens anvendelsesområde.

Samtidig må vi imidlertid være langt mere kraftfulde med henblik på de eksterne udfordringer som f.eks. sikkerhed og forsvar, men også handel, teknologiske og industrielle standarder og miljøstandarder. Europa skal forsvare sine borgeres værdier, fred og velstand. Europa skal være en international spiller og ikke kun et område med velstand og lovgivning. Det skal ikke berøve sig selv de værktøjer, som følger med dets magt.

PPE-Gruppen forventer, at Kommissionen arbejder effektivt på alle disse fronter samtidigt. Hvis den gør det – og det har jeg ingen grund til at tvivle på – vil den altid have PPE-Gruppens støtte.

PPE-Gruppen tror på Dem, hr. kommissionsformand! Den beder Dem udvise dristighed og reformere. Den beder Dem være fremsynet til gavn for den sag, som samler os, nemlig etableringen af det politiske Europa.

(Bifald)

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet har ikke truffet sin afgørelse uden videre. Vi stemte om formanden for Kommissionen for fem måneder siden her i Parlamentet, og selv om vi ikke gav ham vores støtte da, fik han et flertal af stemmerne. På grundlag af dette flertal, som beklageligvis hvilede på folk, der faktisk ikke er for Lissabontraktaten, har han præsenteret et kollegium for os, og i dag skal vi vurdere dette kollegium.

Det er også nødvendigt for os at vurdere dette kollegium. Der er to valgmuligheder, som står åbne. Vi kan enten dele Parlamentet ind i dem på højrefløjen og dem på venstrefløjen. Disse to grupper har modstridende ideologier og må stemme derefter. Det er en mulighed. Det er imidlertid ikke sådan, Europa fungerer. Vi har ikke et flertal i Parlamentet. Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) har heller ikke et

flertal i Parlamentet, og ej heller Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa. Europa er ikke en enhed, hvor en hvilken som helst politisk magt alene kan flikke et flertal sammen og sige, at Europa nu vil blive forvaltet på en bestemt måde. Europa er et permanent kompromis. Det er det, der af og til gør det så u håndterligt og også så vanskeligt at forstå. Det er imidlertid bedre med et permanent kompromis, som fører til succes og mere social retfærdighed, end en ideologisk kamp, som i sidste ende løber ud i sandet uden nogen håndgribelige resultater.

(Bifald)

Det er derfor meget vanskeligt for os at afveje fordelene. Vi nyder naturligvis alle en dyst. Jeg nyder også at diskutere principper med kolleger fra andre grupper, men Europa har også brug for håndgribelige resultater. Vi spurgte derfor os selv, hvad vi som socialdemokrater – som socialister og demokrater – kan kræve og få accepteret. Så definerede vi nogle kriterier. Et kriterium var, at vi ville have, at den politiske magt, som er den næststærkeste magt i Europa, skulle repræsenteres på et højere niveau i denne Kommission. Vi ville derfor have den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, og det lykkedes os at få dette embede på plads.

Jeg vil gerne sige noget med hensyn til vedkommende, som besidder dette embede. Baroness Ashton skal ikke finde sig i at blive kaldt kommunist her i Parlamentet af en mand, som i Frankrig er dømt for at benægte holocaust. Baroness Ashton har vores fulde støtte.

(Vedvarende bifald)

Vi spurgte, om vi kunne indlemme en social konsekvensanalyse i EU-lovgivningen som en reguleringsmekanisme. For os var spørgsmålet, om foranstaltninger – som det tidligere servicedirektiv – overhovedet stadig kunne sættes i gang. Nej, vi ønskede en mekanisme til behandling af enhver foranstaltning, som denne Kommission vil træffe, hvad angår konsekvensen for medlemsstaternes sociale sikringssystemer, inden de træffes. Dette blev inkorporeret. Vi ønskede – og for mig er dette et kvantespring i europæisk politik – at Parlamentets lovgivningsmæssige beslutninger skulle blive til Kommissionens egne lovgivningsinitiativer inden for et år. Det er et kolossalt fremskridt, for det betyder, at Parlamentets initiativret, som desværre ikke eksisterer, vil være sikret ad indirekte vej. Vi ser dette som betydelige fremskridt.

Til slut ønskede vi som den næststærkeste magt i Parlamentet og også som en gruppe, uden hvilken det ikke ville være muligt at skabe et kvalificeret flertal her i Parlamentet, at være repræsenteret i Kommissionen. Tre af de syv næstformænd er socialdemokrater. I den henseende har De i høj grad imødekommet os. I de seneste uger og måneder har vi udtrykt mange bekymringer, også under vores forhandling i morges. Da vi vejede disse bekymringer op imod de fremskridt, der er gjort, besluttede vi at tilbyde Dem vores støtte i de næste fem år. Når jeg siger "Dem", mener jeg kommissærkollegiet. De kan regne med vores støtte, hvis De tager mine ord alvorligt. Europa vil enten blive et socialt Europa, eller også vil det mislykkes. Det er vores fælles ansvar at sikre, at det bliver et mere socialt Europa. S&D-Gruppen vil støtte denne Kommission.

(Bifald)

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Min gruppe vil tilbyde sin støtte til Kommissionen. Alliancen af Liberale og Demokrater er en ansvarlig gruppe, og vi tror fuldt og fast på, at de næste fem år vil være så kritiske for EU og de europæiske borgere, at vi får brug for en Kommission, som har bred proeuropæisk støtte i Parlamentet.

Men lad mig også sige meget klart, at vores støtte er betinget, mere betinget end i løbet af de seneste fem år. Vi forventer, at den nye Kommission skal være primus motor for EU. Vi ønsker en Kommission med en dristigere, mere ambitiøs og mere integreret økonomisk og social tilnærmelse, en Kommission, som ligger i teten for en sådan strategi – en strategi, som kan tvinge medlemsstaterne til at gøre, hvad de er nødt til at gøre.

Jeg tror, at vi, i hvert fald i euroområdet, er nødt til at anerkende, at der er et stort behov for en ægte økonomisk og social søjle ved siden af den eksisterende monetære søjle. Problemerne i euroområdet i dag er tydelige beviser på, at den svage tilnærmelse, vi har fulgt gennem de seneste 10 år med den såkaldt åbne koordinationsmetode, er en fiasko. Det samme gælder på andre områder – for klimaændringer, for udenrigspolitik og for forsvarspolitik.

Grundantagelsen bag denne nye, dristige tilnærmelse er erkendelsen af, at Europa i morgendagens multipolære verden faktisk ikke kan spille nogen betydelig rolle uden at blive mere effektiv og uden at skærpe sin egen integration yderligere i nær fremtid. Vi forventer, at De tager denne antagelse til Dem og fremlægger klare,

håndfaste og ambitiøse forslag og reformer på alle disse områder. Vi forventer, at Kommissionen for at opnå dette vil udnytte initiativrettens fulde potentiale. Jeg taler absolut om Kommissionen som en helhed, der arbejder som et kollegium, et sammenhængende politisk organ, der fremmer Europas integration. En stærk Kommission kan være nyttig, men en stærk Kommission i den henseende er uundværlig.

Lissabontraktaten byder på nye værktøjer og har forbedret vores evne til at handle. Vi opfordrer den højtstående repræsentant Baroness Ashton til at bruge disse nye værktøjer. Vi forventer mere af en højtstående repræsentant, end vi har set hidtil. Rollen kræver det, og EU kræver det. Grib mulighederne. Den lektie, vi lærte fra Haiti, er et eksempel. Læg øjeblikkelig rapporten om oprettelse af en europæisk civilbeskyttelsesstyrke på Rådets bord. Når det er sagt, vil min gruppe støtte denne Kommission med sin stærke liberale tilstedeværelse, og vi er rede til at tilbyde vores engagement til fremme af den europæiske sag sammen med Kommissionen.

(Bifald)

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! De ved udmærket, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance ikke vil stemme for denne Kommission, og samtidig tilbyder vi Dem vores ideer, vores fantasi og vores faste europæiske overbevisning.

Hr. Barroso, det der med at sige, at de, der ikke stemmer for Kommissionen, er imod Europa, det skal De ikke forsøge. Ikke med os, Gruppen De Grønne. Det kan De forsøge med andre, men ikke med os. Vi tilbyder et betingelsesløst samarbejde med Dem, hvis De ønsker at gøre fremskridt med et europæisk skatte- og afgiftssystem. Hvis De ønsker, at Europa skal have sine egne ressourcer, vil vi støtte Dem imod medlemsstaternes forsvar for deres egen økonomiske suverænitet. Og jeg kan godt fortælle, hvilke lande det er: det er f.eks. Tyskland eller Frankrig, men uanset, så vil vi støtte Dem.

Hvis De ønsker at være traktaternes vogter – der pågår f.eks. forhandlinger i dag i Rådet om at sende flygtninge tilbage til Libyen – beder vi Rådet fortælle os, hvilket retsgrundlag disse forhandlinger sker på. Kommer Parlamentet med i den fælles beslutningsproces? Rådet siger til os: "Det får De at vide, når forhandlingerne er slut". Det kan ikke passe. Det er jo Kommissionens ansvar at gribe ind for at sikre, at de europæiske institutioner informeres om retsgrundlaget for disse forhandlinger.

Jeg kan komme med en lang række eksempler. Hvis De ønsker at gøre fremskridt med klimaændringerne, hvis De ønsker, at Europa skal gå længere end tre gange tyve, hvis De ønsker at komme tættere på 30 %, kan De få et samarbejde med hele Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Hvis De ønsker at komme længere med finansiell regulering efter finanskrisen, får De vores helhjertede støtte. Hvis De og Deres Kommission ønsker at komme videre med beskyttelsen af Europa, får De vores støtte. Hvis De ønsker at løse Cypren-problemet, får De vores støtte. Hvis De ønsker, at der langt om længe bliver sat en stopper for den sindssyge situation, som et land som Grækenland, der, som jeg sagde tidligere, bruger 5,3 % af sit BNP på forsvar, får De vores støtte. Så får De vores støtte helt betingelsesløst!

Derfor siger jeg, hr. Barroso, at vi stemmer nej i morgen, men at vi måske begå en fejl. Vi ved, at vi begik en fejl sidste gang vedrørende hr. Dimas. Vi begik en fejl, og det indrømmer vi. Hvis De derfor kan leve op til vores drømme og ikke leve op til det, De har vist i dag, siger vi helt ærligt, at vi har begået en fejl, og så vil vi støtte Dem.

(Bifald)

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Nogle medlemsstater tror, at udnævnelsen af en kommissær er en nyttig lejlighed til at få løst et nationalt problem eller betalt en politisk gæld. Kommissionen bør bestå af de mest talentfulde og effektive politiske ledere fra hele Europa, folk med erfaring og kompetence, som kan være med til at håndtere de enorme udfordringer, vi står over for.

Efter mange års institutionelt tovtrækkeri har Europa brug for at koncentrere sin indsats om at levere resultater på områder, hvor det kan tilføre medlemsstaternes arbejde merværdi, og hvor vores medborgere forventer samarbejde mellem Europas lande. Europa skal støtte bestræbelserne på at pleje det sårbare økonomiske opsving og skabe vækst og arbejdspladser og skal spille en førende rolle i håndteringen af energisikkerhed og klimaændringer. Europa skal stille forslag til centrale reformer af det europæiske budget og mange af de vigtigste udgiftsprogrammer.

I hr. Barroso har vi den rette leder, som kan føre Kommissionen videre. Han beskriver i sine politiske retningslinjer en ambitiøs dagsorden med fokus på de spørgsmål, der betyder noget, en dagsorden, som vi generelt støtter. Hver eneste medlemsstat burde have bakket op om hans indsats ved at sende de stærkeste

mulige kandidater til kommissærjobbet, og nogle lande har svigtet ham groft. Han skal naturligvis stå bag alle medlemmer af holdet, andet ville vi ikke forvente af en leder i hans position, og selvom vi sætter spørgsmålstejn ved nogle af porteføljerne, har han sandsynligvis sammensat holdet så godt, som det har været muligt med det materiale, han har.

Men nogle af kandidaterne er fortræffelige og har klaret sig godt til høringerne, mens andre er middelmådige og har gjort et dårligt indtryk. Nogle har taget afstand fra hans egne politiske retningslinjer. Hvis afstemningen giver et positivt resultat, vil vi naturligvis samarbejde konstruktivt med alle kommissærerne, og vi håber stadig på at blive positivt overrasket, men lad i det mindste Parlamentet evaluere Kommissionen en gang årligt.

Dette er stadig en proces, der er behæftet med grundlæggende fejl, og derfor kan vi ikke give den vores fulde tilslutning. Derfor afholder Gruppen De Europæiske Konservative og Reformister sig i dag fra at stemme. Nogle grupper står ikke samlet, men vi er enige i denne sag.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Min gruppe deltog også aktivt i høringerne af kandidaterne. Nogle af dem gjorde et yderst positivt indtryk på os. Vi er mindre begejstrede for den måde, som mange af porteføljerne er blevet indrettet på. Det gælder også det temmelig mystiske, om end sandsynligvis snart mindre mystiske, område med en højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, som også er næstformand i Kommissionen, og den pågældendes ansvarsområde.

Mange af kandidaterne har dog skuffet med hensyn til deres specialviden. Alle vores spørgsmål var primært relateret til politiske projekter. Hvilken retning skal den europæiske integrationsproces gå i? Hvilke foranstaltninger er de vigtigste for kandidaten til kommissærposten? Der var alt for mange vage svar på disse spørgsmål, svar, som vi rent politisk ikke kan støtte. Trods krav om et mere socialt Europa blev de ved med at tale om deregulering, privatisering eller det såkaldte flexicurity-koncept. Arbejdstagernes fleksibilitet fik første prioritet, mens social sikkerhed lå helt i bunden.

Klimabeskyttelse er på dagsordenen, men vi kan ikke se, at der sker en bevægelse væk fra kuldreven elproduktion eller a-kraft. Jeg kan ikke se, at EU tager en førende rolle inden for klimabeskyttelse og udviklingsstøtte. Der er ikke blevet sagt noget om konsekvent nedrustning, især i henseende til atomvåben i Europa. Uanset hvor højt jeg sætter de kandidater, der har deltaget i høringen, kan min gruppe ikke stemme for den samlede Kommission.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I de kommende generationer vil børnene få fortalt en historie, nemlig, at der var engang, hvor Europa var delt. Der gik en stor mur midt ned gennem Europa, og folk i øst var meget fattige og levede ikke i et demokrati, men levede under et ondt system, der hedder kommunismen, som dræbte millioner af deres egne folk. Men så skete der noget glædeligt: Muren faldt, og vi endte med at have 27 nationer, og nu lever alle 500 millioner i demokrati og fred ...

(Bifald)

Jeg er ikke færdig! Der kommer mere!

(Bifald)

Det er da vist første gang, at jeg nogensinde har fået et så stort bifald, så nu er jeg næsten fristet til at sætte mig ned, men historien er desværre ikke slut.

De ansvarlige politikere blev grådige. De ønskede penge til sig selv, og de ønskede magt. Så de begyndte at lyve og snyde, de iscenesatte det mest fantastiske bureaukratiske "coup d'état", som verden nogensinde havde set. Men de behøvede ikke bruge kugler. De var meget klogere, meget mere snedige end som så. Det, de gjorde, var at indføre en ny traktat, som kom til at hedde Lissabontraktaten. Så gav de 27 personer fuldstændig, ubegrænset magt. Det var dem, som skulle vedtage alle lovene. De havde naturligvis allerede et flag, og de havde allerede en nationalsang, men de ønskede at opbygge en ny stat. Men de glemte folket. Uanset om de var klar over det eller ej, genskabte de faktisk netop det onde system, som folkene i Østeuropa havde levet under før. Men det utrolige var, at mange af de nye chefer også havde arbejdet for det samme onde system før. Selvfølgelig var der fejl ved deres plan, og deres fantasifulde monetære system brød sammen. Men de nye chefer ville stadig væk ikke lytte til folket. Nej, de gjorde bare deres liv hårdere og hårdere. De bragte millionvis ud i fattigdom, befolkningerne havde overhovedet ikke noget at skulle have sagt, og til sidst var befolkningerne nødt til at ty til vold for at få deres nationalstater og demokratier tilbage.

Historiens morale er, at de ikke havde lært noget som helst af historien. Kære medlemmer, før De giver Kommissionen magt, beder jeg Dem huske, at der for 60 år siden blev opført et jerntæppe tværs gennem Europa, men i dag er det takke være denne Kommission en økonomisk jernnæve, og den får Grækenland at føle i dag.

(Formanden afbrød taleren)

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Efter det eventyr, De netop har hørt, vil jeg gerne vende tilbage til virkeligheden. Min søn er 17 år og studerer engelsk meget intensivt, fordi han ved, at engelsk er arbejdsproget, og han håber, at det vil hjælpe ham til at få et godt arbejde. Han er overbevist europæer, men er med rette utilfreds med europæisk politik. I Tyskland skriver bladet *Der Spiegel* allerede – med rette – om udbredt foragt for politik. Alligevel ønsker millioner af unge europæere et velfungerende, kompetent og dristigt demokrati i det 21. århundrede. Men hvad er det, Kommissionen tilbyder os i dag? Er det de kompetente personer – de bedste personer – som vi har brug for?

Heroppe på den bageste række repræsenterer vi en uafhængig gruppe af borgere, som har spillet en central rolle for at sikre, at de, der kommer fra det yderste højre her i Parlamentet, ikke etablerer en gruppe igen. Vi er lidenskabelige tilhængere af Europa, men det er netop derfor, at vi er utrolig skuffede over de personer, som vi har fået præsenteret, og over disse personers kvalitet. Ville vi ansætte en assistent her, som bliver til grin på samme måde som Günther Oettinger på YouTube i "Oettinger talking English"? Sandsynligvis ikke. Med hensyn til kompetence ville vi så ønske at arbejde med en østrigsk kommissær, som overhovedet ikke har bevist sin kompetence på dette område?

Hr. Barroso, der er masser af erfarne medlemmer her i Parlamentet, som De kunne have besmykket Dem med. Det har De f.eks. gjort med svenskeren, det er rigtigt. Men hvorfor vil De ikke have hr. Karas? Hvorfor har De ikke taget en tysker herfra i stedet for dem, De har? Fordi De ikke må. Fordi vi trods Lissabontraktaten stadig er underlagt restriktioner, fordi vi endnu ikke er så uafhængige, at vi kan træffe suveræne beslutninger – det kan De ikke, og det kan vi heller ikke her i Parlamentet.

Desværre har vi stadig ikke lov til at vælge kommissærerne hver for sig. Det er den slags demokrati, vi havde i Østrig i det 19. århundrede. Det er ikke passende for det Europa, vi har brug for, som vi drømmer om. Jeg beder Dem passe på. Hvis De fortsætter på den måde, går De nationalisternes og EU-modstandernes ærinde. Nej, vi har brug for mere demokrati.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Som talt ud af min mund. Jeg skal fatte mig i korthed. Hr. Schulz har henvist til mig, ikke ved navns nævnelse, men det var alligevel tydeligt nok, som en, der er blevet dømt for revisionisme af de franske domstole.

Jeg vil gerne fortælle hr. Schulz, at han tager fejl, og jeg kan give ham og hele Parlamentets immunitetsudvalg den franske højesterets, kassationsdomstolens klokkeklare, vigtige dom. Her omstøder kassationsdomstolen alle domme afsagt over mig og erklærer i sin helt usædvanlige dom, at jeg er blevet retsforfulgt på grundlag af brudstykker af sætninger, som mine politiske modstandere havde sammenstykket til en erklæring, men at selv denne erklæring ikke er omfattet af loven. Dette er en exceptionelt sjælden afgørelse, da kassationsdomstolen har underkendt en dom afsagt af en lavere domstol og selv afsagt dom i sagen, hvilket kassationsdomstolen kun gør i meget sjældne tilfælde. Denne form for inappellabel dom afsagt af kassationsdomstolen trådte første gang ind i vores retshistorie med Dreyfus-sagen. Derfor er hr. Gollnisch lige så uskyldig som hr. Dreyfus.

(Formanden afbrød taleren)

Jeg vil gerne tilføje noget. Jeg sagde ikke, at Baroness Ashton er kommunist. Jeg sagde, at hun var en af de pacifister, som Lenin ville have kaldt en følgesvend.

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Tak. Det skulle kun have været en personlig udtalelse.

6.1. Præsentation af kommissærkollegiet (B7-0071/2010) (afstemning)

6.2. Godkendelse af valget af Kommissionen (B7-0090/2010) (afstemning)

Formanden. – Jeg vil gerne varmt lykønske den nyvalgte Kommission og dens formand, hr. Barroso. Tillykke til Dem alle. Der ligger en masse arbejde foran os, og vores borgere nærer store forventninger. Nu er det blevet tid til handling og resultater. Jeg vil med det samme informere det roterende formandskab for Rådet og formanden for Det Europæiske Råd om resultatet af vores afstemning og godkendelsen af Europa-Kommissionen indtil den 31. oktober 2014. Mange tak og endnu engang tillykke.

(Bifald)

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! På vegne af Rådet for Den Europæiske Union vil jeg gerne ganske kort lykønske hr. Barroso og Kommissionen som helhed med denne godkendelse, den støtte og den tillid, som Europa-Parlamentet har vist Dem.

I de kommende måneder og år kommer disse to institutioner, Kommissionen og Parlamentet, til at spille en afgørende rolle med hensyn til at håndtere de udfordringer, som EU står over for: klimaændringer, sikkerhed, økonomisk globalisering, forebyggelse af kriser som den, vi nu oplever, samt iværksættelse af de nye initiativer og institutioner i Lissabontraktaten (borgerinitiativet, solidaritetsbestemmelsen og naturligvis Tjenesten for EU's Optræden Udadtil).

Kommissionen og Parlamentet kommer til at spille en afgørende rolle i alle disse spørgsmål, og vi i Rådet ønsker en Kommission, der arbejder hårdt. Den har mange beføjelser, der ganske vist ikke er ubegrænsede, som det også er blevet sagt her, men den har naturligvis beføjelse til at gøre det, der skal gøres. Vi ønsker en Kommission, der arbejder hurtigt og klogt, for det er, hvad de europæiske befolkninger ønsker. Efter den periode med institutionel usikkerhed, som Europa har oplevet, ønsker alle, at vi smøger ærmerne op og indhenter den spildte tid og indleder denne nye politiske fase, den nye situation i Europa, det endelige Europa for det 21. århundrede.

Derfor vil jeg sige til hr. Barroso, at hans tale var pro-europæisk, og at både han og Parlamentet får Rådets fulde støtte til at skabe mere Europa og bringe Europa tættere på borgerne, der er repræsenteret her i Parlamentet, for det er i sidste instans borgerne, der er Europas hjerte.

Formanden. – Tak, hr. López Garrido, statssekretær for EU-anliggender i den spanske regering. Hr. Barroso har ordet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil ganske kort på egne vegne og på vegne af alle medlemmerne af Kommissionen udtrykke min dybtfølte tak for den tillid, som netop er blevet vist os. Afstemningen har både gjort os stolte og ydmyge. Vi kan se, at der er stærk støtte på tværs af det politiske spektrum. Dette er et vigtigt øjeblik for Europa, et ægte dristighedens mandat.

Jeg ønsker endvidere at takke rådsformanden for hans varme ord. Nu tror jeg, at betingelserne for at gå i gang med arbejdet er opfyldt. Men lad mig lige komme med en enkelt bemærkning. Under afstemningen hørte jeg enkelte bemærkninger, og jeg vil gerne slå fast meget klart, at de, der sammenligner det totalitære system i Sovjetunionen med EU, ikke ved, hvad det vil sige at leve i et diktatur, og de ved ikke, hvad demokrati er.

(Bifald)

I EU har vi et demokratisk Parlament, og dét er demokrati. I EU har vi en Kommission, der er valgt af Dem, og De er valgte repræsentanter for Europas borgere – og dét er demokrati. Med den demokratiske legitimitet, som De har givet os, og vi har fået med de 27 EU-staters regeringers udnævnelse, er vi stolte over at kunne arbejde engageret for et godt demokrati i Europa, et Europa, som jo er et frihedens fyrtårn for hele verden.

Formanden. – Afstemningen er afsluttet, og nu er det tid for lykønskninger.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi går nu over til stemmeforklaringerne.

16 medlemmer har ønsket at afgive en stemmeforklaring. Jeg vil gerne minde Dem om, at ifølge forretningsordenen kan stemmeforklaringer indgives skriftligt, hvilket betyder, at man ikke behøver tale så hurtigt, da indlæggene kommer til at fremgå mere klart af det fuldstændige forhandlingsreferat.

Først har vi tre stemmeforklaringer om rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen. Hver taler har et minut.

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Forslag til beslutning B7-0091/2010

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vedtagelsen af rammeaftalen er en stor forbedring af Europa-Parlamentets rolle, en rolle, som er blevet udvidet takket være Lissabontraktatens ikrafttræden.

Vi viser Dem vores tillid, hr. Barroso, og vi forventer, at De til gengæld respekterer vores rettigheder.

For os er en grundlæggende forudsætning for at oprette en regelmæssig dialog mellem de to institutioner, at der er et tættere samarbejde. Vi har lyttet opmærksomt til de stikord, De har givet os her, Deres parathed til at institutionalisere en regelmæssig dialog om centrale grundspørgsmål og om vigtige lovforslag samt Deres løfte om at aflægge rapport om den praktiske opfølgning af eventuelle lovgivningsinitiativer inden for en frist på tre måneder fra vedtagelsen.

Vores institutioner skal arbejde efter den såkaldte demokratiske metode ved at etablere et særligt partnerskab, som skal definere, gennemføre og frem for alt varetage Europas virkelige interesser. Det er et større ansvar for Kommissionen, men også for os, de direkte repræsentanter for Europas borgere.

Alle disse mål kræver en stor indsats af os alle – Kommissionen, Parlamentet, de nationale parlamenter og myndighederne. Det er dét Europa, som borgerne kræver af os, og det er dét Europa, som vi skal give dem i løbet af de kommende fem år.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg stemte for Kommissionen, og jeg er også for rammeaftalen, som repræsenterer et historisk spring fremad. Alligevel stemte jeg imod beslutningen, fordi vi fik den i går som en færdig tekst og ikke kunne drøfte den seriøst, og fordi problemet jo ligger i detaljen. Derfor vil jeg gerne gøre det klart, at jeg er bekymret over ordlyden i mange sammenhænge med hensyn til de enkelte medlemmers ret til at stille spørgsmål eller risikoen for hemmelige aftaler mellem Kommissionen og Parlamentet vedrørende dagsordenen, hvis Kommissionen deltager i Formandskonferencen.

Derfor vil jeg bede om at få ændret den endelige tekst under de sidste forhandlinger. Det er med rette blevet fremhævet, at Parlamentet har fået mere magt. Vi har brug for et tæt partnerskab med Kommissionen, men vi har ikke brug for hemmelige aftaler. Vi har brug for mere demokrati, ikke mindre, for med denne øgede magt følger også behovet for mere demokrati i selve Parlamentet.

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Hr. formand! Ingen her i Parlamentet kan tro på, at disse kandidater, der er valgt ud af 500 millioner europæere, virkelig er dem, som er bedst kvalificeret til at blive kommissærer. Kommissionen har enorme beføjelser. Den er den europæiske udøvende magt, men er også initiativtager til lovgivning. Men hvem skal vi udnævne til at udøve denne magt? En række kompromiskandidater, som de nationale regeringer har udpeget som tak for deres indsats eller simpelthen bare for at holde rivalerne i skak.

Lad os f.eks. se på mit eget lands kandidat, Baroness Ashton. Vi har fået at vide, at den franske regering er imod hende, fordi hun ikke taler fransk. Men det er sandelig da hendes mindste mangel! Baroness Ashton har aldrig sat sig selv i den situation, at hun skulle vælges ved et almindeligt valg. Hvordan kan EU lære Iran eller Cuba noget om demokrati, når en kvinde, som er ansvarlig for EU's eksterne tjeneste, er en ikkevalgt tjenestemand? Baroness Ashton og hendes føderalistiske venner behandler os som antieuropæere. Men hvis hun og hendes venner fra Campaign for Nuclear Disarmament havde vundet kampen, ville vores kontinent stadig have været opdelt, og hundreder af millioner europæere ville stadig have levet i et marxistisk tyranni. Ingen ægte europæer...

(Formanden afbrød taleren)

Forslag til beslutning B7-0071/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil bestemt også gerne lykønske den nye Kommission og de nye medlemmer, men jeg vil gerne gøre opmærksom på nogle forhold, som hverken er blevet drøftet i de politiske grupper eller på plenarmøderne, og det er selve udnævnelsen af medlemmerne. I min politiske gruppe sagde jeg, at det mindst er de kandidater, som har støtte af to tredjedele af deres nationale parlament, der skal udnævnes til Europa-Kommissionen. Det var det ene punkt.

Noget andet, som ikke er blevet drøftet, og som jeg finder umådelig vigtigt, er, at den nye Kommission skal være særligt opmærksom på at beskytte EU's forretningsfolk imod import fra lande, der ikke deler de værdier, som vi arbejder for. Værdier som miljø, socialsikring og i sidste instans demokratiske institutioner. Det er netop her, der skal bruges flere penge, for denne import sætter priserne på vores varer og tjenesteydelser i vejret og gør det vanskeligt for vores forretningsfolk at konkurrere ...

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Hr. formand! Baroness Ashton og hendes føderalistiske venner behandler os som antieuropæere. Men hvis hun og hendes venner fra Campaign for Nuclear Disarmament havde vundet kampen, ville vores kontinent stadig have været opdelt, og hundreder af millioner europæere ville stadig have levet i et marxistisk tyranni. Ingen ægte europæer og ingen ægte demokrat kan i fuldt alvor støtte disse kandidater. Ved at stemme for dem alene på baggrund af deres støtte til europæisk integration, dømmer Parlamentet sig selv.

Forslag til beslutning B7-0090/2010

Iva Zanichchi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har med glæde stemt for denne nye Kommission. Det glæder mig, fordi jeg nu har set nogle mænd og kvinder, der er yderst sagkyndige, og som har klare, veldefinerede programmer. Med Deres tilladelse vil jeg først ønske hr. Tajani held og lykke med hans arbejde, for han er en mand af stor værdi, som vil kunne yde et betydeligt bidrag til europæisk industri.

Som næstformand i Udviklingsudvalget vil jeg her til sidst understrege det fortræffelige indtryk, jeg har fået af fru Georgieva. Hun er en dybt engageret, kvalificeret kvinde, som bliver et fortræffeligt referencepunkt for Udviklingsudvalget. Jeg ønsker dem alle held og lykke med deres arbejde.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand! I lyset af de enorme udfordringer, som Europa står over for, er det vigtigt og meget positivt, at vi har en effektiv Kommission. Et ligeværdigt samarbejde mellem Parlamentet og Kommissionen baseret på tillid er desuden en forudsætning, hvis det skal lykkes for os. Den aftale, vi har vedtaget i dag, kommer til at danne et vigtigt grundlag for denne udvikling.

Nu deltager Parlamentet som fuldgyltig partner i den fælles beslutningstagning og står derfor på lige fod med Kommissionen og Rådet på alle områder. Derfor vil vi arbejde intenst og tillidsfuldt sammen med Kommissionen, men ikke kritikløst. Især SWIFT-aftalen viser, at der ikke længere kan træffes beslutninger uden Parlamentet. Jeg forventer i høj grad, at Parlamentet kommer til at drøfte SWIFT-aftalen en gang til.

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for Barroso-Kommissionen, fordi jeg er sikker på, at den vil kunne håndtere de udfordringer, som den økonomiske og finansielle krise tvinger os til at håndtere med mod og viljestyrke.

Jeg håber desuden, at nogle af de emner, som ligger mit hjerte særlig nær, vil blive behandlet med den nødvendige opmærksomhed. Her tænker jeg især på regionalpolitikken, som bliver stedse vigtigere, når vi taler om vækst og udvikling af vores landdistrikter, og som bestemt ikke må komme til at lide under nedskæringer efter reformen af EU's budget.

Jeg håber også, at der vil blive ydet støtte som hjælp til vores medborgere under denne boligkrise, som ofte når op på et foruroligende niveau, især i de store byområder. Derfor håber jeg, at specifikke finansielle instrumenter til socialt boligbyggeri og andre boligpolitikker igen vil være blandt den nye Kommissions prioriteringer. Jeg ønsker den held og lykke med det fremtidige arbejde.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! For flere måneder siden stemte jeg uden tøven for hr. Barroso som formand for Europa-Kommissionen. Der var helt ærligt ikke noget alternativ. Hr. Verhofstadt, det liberale alternativ, og hr. Juncker, det føderalistiske alternativ, kunne ikke accepteres. Som en, der har stemt for hr. Barroso, må jeg i dag med sorg sige, at den Kommission, han har præsenteret, har mange mangler. Hverken jeg eller mine kolleger kan støtte en Kommission, der tæller en kommissær, som helt ærligt stadig er elev inden for sit fag. Hvis hun læste internationale forbindelser og udtalte sig til en mundtlig eksamen, som hun har gjort under høringerne, ville hun sandsynligvis blive smidt ud af eksamenslokalet. Hun ville slet ikke

kunne bestå en eksamen i Polen overhovedet. Jeg kan ikke sige ja til en Kommission, hvor den danske kommissær ønsker at lukke kulminerne, også dem i mit land. Det er en anden grund til, at jeg afstod fra at stemme. Det er min overbevisning, at Kommissionen er behæftet med mange spørgsmålstegn, og vi vil holde et vågent øje med den.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod udnævnelsen af den nye Europa-Kommission, fordi den ganske enkelt bare vil videreføre den højreorienterede, neoliberale økonomiske politik, som allerede har resulteret i en katastrofal krise i de kapitalistiske økonomier i mange EU-lande. Denne angiveligt nye Kommission viser sig garanteret at være den samle gamle fade vin med den samme gamle neoliberale Barroso-etiket.

Disse liberaliserings-, deregulerings- og privatiseringspolitikker – der jo gennemføres efter ordre fra europæisk big business – har katastrofale følger for arbejderklassen såsom massearbejdsløshed og vilde angreb på levestandarden. Formanden for Kommissionen har i sin holdning til krisen i Grækenland og Irland besluttet, at det er arbejderklassen, der skal betale prisen, mens bankerne og spekulanterne klarer frisag. Europæiske arbejdere og de fattige i Europa skal mobilisere deres kræfter imod katastrofale politikker og for et ægte demokratisk og socialistisk Europa, og det betyder at gå imod den nye Kommissions politikker.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! På grund af den begrænsede tid kan jeg naturligvis kun komme ind på et par af de mange grunde til, at vi ikke støtter denne Kommission. En af grundene er f.eks., at den nuværende Kommission fortsætter, som om intet var hændt, i retning mod at tillade det ikke-europæiske, islamistiske Tyrkiet at tiltræde EU, selvom det store flertal af europæerne er kategoriske modstandere af det, men de har ikke haft mulighed for at udtale sig om dette spørgsmål.

En anden grund er, at denne Kommission fortsat ønsker millioner af nye indvandrere, ja, på lang sigt endog ikke-europæiske indvandrere, i tocifrede millional og det til et kontinent, som under alle omstændigheder allerede har millionvis af arbejdsløse. En tredje grund er, at det allerede har vist sig under høringerne, at ikke en eneste af de nye kommissærer er parat til at gøre noget som helst ved det demokratiske underskud.

Der er grunde nok til ikke at stemme for denne nye Kommission.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har ikke fået endelige eller tilfredsstillende svar fra den nye Kommission vedrørende bekæmpelse af ulovlig indvandring i EU. Det er i sig selv nok til ikke at godkende dens arbejde og program.

Der er også et andet forhold. Kommissionen og især dens formand har vist sig at være meget tøvende med hensyn til at acceptere Parlamentets lovgivningsinitiativer. Det er noget af et brud på demokratiet, sådan ser det i hvert fald ud. Vi i Parlamentet er de eneste direkte valgte repræsentanter for befolkningerne, og respekteres vores initiativret ikke, eller gøres der det mindste forsøg på at krænke den – også selvom dette nu i den nye Lissabontraktat sanktioneres i henhold til artikel 255 – kan vi ikke stemme for hr. Barroso eller hans kommissærer.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Når man ser på det galleri af kandidater, vi har fået præsenteret i dag, tror jeg, at de fleste af medlemmerne uanset deres politik ville have sagt, at nogle er gode, nogle måske endog meget, meget gode, og nogle var dårlige, og nogle var ret dårlige. Desværre var der nogle stykker, som heller ikke besvarede alle spørgsmål om deres fortid. Men som medlem af Parlamentet kunne vi ikke stemme om de enkelte kommissærer, så vi var nødt til at vælge, om vi ville stemme samlet for dem alle eller afvise dem alle. Det er meget trist og beklageligt, og derfor afholdt jeg mig fra at stemme.

Vi har hørt hr. Barroso tale om et Europa, der reagerer på krisen. Hvis vi virkelig ønsker at reagere på krisen, skal vi sørge for, at vi ikke indfører flere og mere uhensigtsmæssige regler. Lad os sørge for, at vi foretager ordentlige konsekvensanalyser af alle direktiver og forordninger. Tag f.eks. direktivet om forvaltere af alternative investeringsfonde, som vil begrænse de midler, der er til rådighed for iværksættere i Europa, som vil drive værdiskabere ud af EU, og som vil reducere investeringerne i udviklingslandene. Hvis vi dog bare kunne reducere mængden af love, der bliver vedtaget!

Nirj Deva (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er valgt af borgere i det sydøstlige England til at reformere EU. Blokafstemning om alle 27 kommissærer i kun en afstemning er, som det altid har været. Ingen reform, ingen gennemsigtighed, ingen ansvarlighed, ikke en ansvarlig bekræftelse. Hr. Barroso har min personlige tillid. Det gælder også nogle af de andre kommissærer, som jeg har haft noget at gøre med tidligere. Men det betyder ikke, at jeg har tillid til den samlede Kommission. Hver kommissær er enestående i den politiske historie. Ingen anden person i et såkaldt demokrati har beføjelse til at fremsætte lovforslag, lovgive og udøve

samme lovgivning, og som så ikke er valgt af nogen som helst. Det er fuldstændig uacceptabelt, og derfor må jeg med beklagelse afholde mig fra at stemme.

Philip Claeys (NI). - (NL) Hr. formand! Jeg stemte imod den nye Kommission, fordi der ikke er noget som helst, der tyder på, at den vil begynde at reducere kløften mellem den almindelige europæer og de europæiske institutioner og især Europa-Kommissionen.

Jeg lyttede til den kommende kommissær med ansvar for udvidelse under høringen i Udenrigsudvalget, hvor det lød, som om han bestemt er parat til at feje alle klager over det ikke-europæiske Tyrkiets tiltrædelse ind under tæppet, sådan som det nu har været i de sidste fem år.

Den nye Kommission ønsker også mere økonomisk indvandring, ja, selv mere formynderisk adfærd og mere indblanding, hvilket bestemt er en yderst skamfuld tingenes tilstand under Lissabontraktaten, som helt klart ikke virker lovende.

Gerard Batten (EFD). - (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod Kommissionen, fordi jeg ikke ønsker at blive ledet af en Kommission, uanset dens sammensætning, men der er særlige grunde til at stemme imod netop denne Kommission. En række af dens medlemmer har været medlem af kommunistpartiet eller tilknyttet det. Det gælder f.eks. hr. Barroso, hr. Šefčovič, hr. Füle, hr. Piebalgs og hr. Potočnik for bare at nævne et par stykker. Baroness Ashton var kasserer for Campaign for Nuclear Disarmament, som ikke var andet end en kommunistisk frontorganisation, og en del af dens midler kom fra sovjetblokken.

Hun er ikke egnet til at være ansvarlig for udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken. Den adelige baronesse arbejdede for at underminere sit eget lands forsvarspolitik, da vi stod over for den alvorligste trussel, en atomtrussel, fra vores fjender. Nu er Kommissionen jo faktisk EU's regering. Europa styrer søvngængeragtigt mod katastrofen. Nu ledes vi af kommunister, kollaboratører og quislinger.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Hr. formand! Jeg stemte med glæde for Kommissionen i dag, for jeg mener, at det under disse omstændigheder og i henhold til Parlamentets forretningsorden var det rette at gøre. Vi har brug for en Kommission, og det har vi nu.

Men en række kolleger har med rette påpeget, at systemet ville være bedre, hvis hver kommissær blev valgt ud fra deres egne fortjenester og ikke samlet. Hvis man sammensætter et fodboldhold, bliver spillerne jo valgt enkeltvist. Man udvælger alle spillere ud fra deres kvalitet, så man får det bedst mulige resultat. Jeg synes, vi skal arbejde i den retning og ændre reglerne, så vi næste gang sikrer, at vi, når Kommissionen skal vælges, stemmer om hver enkelt kommissær ud fra fortjeneste. På den måde tvinges landene til at opstille de bedste kandidater og sikre, at kandidaterne kan levere resultater. På den måde får vi et bedre hold. Men i mellemtiden glæder jeg mig til et tæt samarbejde med Kommissionen i de næste fem år.

Paul Rübig (PPE). - (DE) Hr. formand! Det glæder mig, at der er overvejende konsensus i Parlamentet i dag. Mange har udtrykt ønske om et stærkt Europa. Konsensus gør os stærke, og derfor er jeg glad for, at afstemningen om den nye Kommission er endt med et positivt resultat. Til syvende og sidst kan vi kun få et socialt Europa, hvis det samtidig er et effektivt Europa. Kommissionen har givet et klart tilsagn, for i sidste instans kan vi kun formidle noget, der allerede er udviklet. Derfor er det vigtigt for os at koncentrere os om uddannelse og fokusere på infrastruktur og forskning i Europa.

Det er relativt enkelt at gøre de rige fattige, men det er noget mere intelligent, udfordrende og vidtrækkende at gøre de fattige rige. Det bør fortsat være målet for Europa.

Skriftlige stemmeforklaringer

Forslag til beslutning B7-0091/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* - (EN) De interinstitutionelle forbindelser mellem Parlamentet og Kommissionen går i en ny retning med Lissabontraktaten. Vi parlamentsmedlemmer sender et klart budskab til Kommissionen om, at Europa-Parlamentet aldrig mere blot vil være observatør, men vil være en spiller på lige fod i udformningen af europæisk politik. Politiske tiltag på EU-niveau mangler sammenhæng og sætter på ingen måde Europa i stand til at håndtere uventede situationer. Og når de opstår, kan vi ikke reagere effektivt og koordineret på dem. Kommissionens formand har forpligtet sig til at indgå i en åben, gennemsigtig og konstruktiv forbindelse med Europa-Parlamentet, så vi sammen kan udstikke klare og gennemførlige politiske mål og sikre en lovgivning af høj kvalitet. Nu skal hr. Barroso huske sine løfter og sørge for, at Parlamentets krav klart afspejles i rammeaftalen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støtter rammeaftalen, da samarbejde mellem Parlamentet og Kommissionen er særlig vigtigt for at styrke stabiliteten i EU og sikre et effektivt arbejde. Ifølge aftalen skal Kommissionen svare inden en måned efter, at Parlamentet har modtaget en anmodning om et lovgivningsinitiativ, og fremlægge et forslag til retsakt senest efter et år. Hvis Kommissionen nægter at fremlægge den påkrævede retsakt, skal den give Parlamentet en detaljeret begrundelse herfor. Indtil nu har det kun være Kommissionen, som har kunnet tage initiativ til EU-lovgivning, men med Lissabontraktaten har et flertal i Europa-Parlamentet nu ret til at tage initiativ til EU-lovgivning. Parlamentet og Kommissionen vil på et tidligt tidspunkt indlede et tæt samarbejde om eventuelle anmodninger om lovgivningsinitiativer, der udspringer af borgerinitiativer. I forbindelse med undertegnelse af internationale traktater vil Parlamentets eksperter også deltage i drøftelserne. I henhold til aftalen får Parlamentet ret til at deltage med observatørstatus i visse af EU's internationale forhandlinger samt ret til at få flere oplysninger om internationale traktater.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi tilslutter os de dele af forslaget, der sikrer ligebehandling af Parlamentet og Rådet med hensyn til adgang til møder og information, regelmæssig dialog mellem Kommissionens formand og Parlamentets formand, samarbejde om borgerinitiativer, konsekvensanalyser af lovgivning og brug af "soft law" (i stedet for straffelov?), men vi kan ikke tilslutte os en stramning og styrkelse af de obligatoriske tidsmæssige grænser for gennemførelsen af direktiver og brug af lovprisninger af EU og EU's tjenestemænd.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg bifalder beslutningsforslaget, som er blevet vedtaget i dag, om en ny politisk rammeaftale om de institutionelle forbindelser mellem Kommissionen og Parlamentet, idet det vil styrke de beføjelser, som Parlamentet har fået med Lissabontraktaten.

Garantien for, at Kommissionen vil anvende grundprincippet om ligebehandling af Parlamentet og Rådet, er et af de aspekter af relevans for en ny institutionel balance, der fastlægges i denne aftale.

Jeg understreger også vigtigheden af en regelmæssig dialog mellem Kommissionen og Parlamentet i form af adgang til hhv. Formandskonferencens og Udvalgsformandskonferencens møder og Kommissionens møder.

Indførelsen af en ny "spørgetime" med medlemmer af Kommissionen til plenarmøderne vil bidrage til større ansvarlighed hos den udøvende magt.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Europa-Parlamentets forslag til beslutning om en revideret rammeaftale om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen i den næste valgperiode, fordi det er en vigtig aftale, ikke kun på grund af dens symbolværdi – den sender et klart signal om disse to europæiske institutioners, Parlamentets og Kommissionens, ja til at arbejde sammen om at gennemføre det europæiske projekt – men også på grund af dens indhold, da den fastlægger parternes forpligtelser, så de bedre kan håndtere fremtidens udfordringer og løse borgernes problemer.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Parlamentet er ofte blevet stillet over for et fait accompli af Kommissionen eller Rådet og er blevet henvist til rollen som en institution, der kun ratificerer en allerede truffen beslutning. Denne situation, som Parlamentet har klaget over, har skabt en ubalance i forbindelserne mellem de tre vigtigste europæiske institutioner. Det er vigtigt, at Parlamentet, som i stigende grad er ligestillet med Rådet i beslutningsprocessen, i dag får samme opmærksomhed fra Kommissionen, som den giver Rådet.

I stedet for bare at glatte ujævnhederne ud håber jeg oprigtigt, at den reviderede rammeaftale mellem Parlamentet og Kommissionen vil fremskynde procedurerne, føre til et tættere samarbejde og fremme hurtig, effektiv informationsudveksling, så medlemsstaternes valgte repræsentanternes stemme kan blive hørt og taget hensyn til i god tid. I lyset af hvordan den er blevet udarbejdet, tror jeg også, at dette er muligt.

Kommissionens formands initiativ til et særligt partnerskab mellem Parlamentet og den institution, han er formand for, er derfor fuldt ud berettiget. Jeg håber, at det både kommer til at blomstre og bære frugt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) På baggrund af Lissabontraktatens bestemmelser om EU's institutioners virke og styrkelsen af det fælles ansvar i beslutningsprocessen er det blevet krævende nødvendigt at etablere et sæt procedurer, som kan sikre en sund, effektiv udveksling af information og synspunkter om strategier til konsolidering og udvikling af integration i Europa. Muligheden for systematiske arbejds møder, før hver institution udarbejder et lovforslag, vil helt klart fremme samarbejde, afstemning af ideer, projekter og perspektiver samt forbedre beslutningsforslagene. På den måde undgår vi administrative og bureaukratiske procedurer, især i henseende til tilbagesendelse og tilretning af forslag, hvorved vi undgår risikoen for at fordoble antallet af forslag og modforslag.

Dette er en aftale, som styrker samarbejdet mellem de europæiske institutioner og sikrer, at Kommissionen anvender grundprincippet om ligebehandling af Parlamentet og Rådet. Derfor er det vigtigt med en hurtig gennemførelse af denne rammeaftale, og det er vigtigt at erkende behovet for løbende evaluering for at forbedre de institutionelle forbindelsers effektivitet.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg afholdt mig fra at stemme om rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen. Parlamentet bør som medlovgiver afstå fra at forsøge at få endnu flere beføjelser på Kommissionens bekostning. Hele traktaten og ikke andet end traktaten. Sådan begrænser man Kommissionens initiativret. Som hr. Buzek sagde: "Vi har netop taget et skridt længere i retning af medlemmernes ret til at tage initiativ til lovgivning". Når den dag kommer, hvor medlemmerne kan stille lovforslag, vil hver eneste lobby finde et medlem, der kan forsvare deres interesser. Jeg vil gerne beholde den afprøvede EU-metode, hvor Kommissionen er vagthund og vurderer, hvad der er europæiske interesser, som danner grundlag for eneretten til at tage lovgivningsinitiativer. En forøgelse af antallet af møder mellem Kommissionens og Parlamentets organer vil ikke føre til en mere effektiv europæisk politik.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (FR) Jeg afholdt mig fra at stemme om rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen. Nu da Lissabontraktaten er trådt i kraft, har Parlamentet fået flere beføjelser og skal tilpasse sit arbejdsmæssige forhold til Kommissionen i overensstemmelse hermed. Især glæder jeg mig over det afsnit i den nye aftale, der pålægger Kommissionens formand at reagere, hvis Parlamentet nærer mistillid til en kommissær. Jeg stemte for den nye Kommission i dag, men jeg er ikke tilhænger af dette alt-eller-intet-system, der betyder, at Parlamentet skal godkende eller afvise den samlede Kommission. Enhver procedure, der forbedrer vores mulighed for at holde på de enkelte kommissærer, bør møde tilslutning.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Parlamentets godkendelse af den nye Kommission er ikke en blankocheck, men en tillidserklæring. Nu kan vi endelig begynde at samarbejde med en fuldt ud kompetent Kommission. Parlamentets rolle blev konsolideret og styrket med Lissabontraktatens ikrafttræden, og med rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen, som vi har vedtaget i dag, er Parlamentets rolle som en ligeværdig partner med Kommissionen blevet bekræftet, og det er noget, jeg bifalder. Dermed har vi skabt et godt grundlag for det fremtidige samarbejde, og vi vil også i høj grad insistere på denne dialog som en ligebyrdig partner. Det vil sandsynligvis også være i Kommissionens interesse at inddrage Parlamentet i lovgivningsinitiativer på et tidligt tidspunkt for at sikre en effektiv proces, der er vigtig og til fordel for Europas befolkninger og et aktivt demokrati.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Parlamentets medlemmer vælges ved almindeligt valg og repræsenterer således de europæiske befolkninger. Det er derfor utroligt, at Formandskonferencen kan acceptere at skulle tigge om adgang til de samme oplysninger, som Kommissionen og Rådet får, eller om at deltage i nogle af deres møder, når de andre jo bliver inviteret til Parlamentets møder! Hvordan kan det være, at Parlamentet ikke står på sin ret til at udfylde sin repræsentative funktion og kræver, at Kommissionen automatisk godkender dens initiativer? Hvorfor accepterer Parlamentet, at Kommissionen kan nægte tilladelse til at udskifte en kommissær, hvis Parlamentet udtrykker mistillid til den pågældende og anmoder herom? Hvordan kan det accepteres, at Parlamentet ikke kan afgive en bindende udtalelse, når Kommissionen ændrer sin arbejdsform?

Hvordan kan det være, at Parlamentet ikke fremsætter et krav om mere, end at formændene for delegationerne kun skal have observatørstatus, når de repræsenterer det ved internationale konferencer? At Lissabontraktaten giver Parlamentet en rolle som en slags "rumpparlament" er én ting, men at dets medlemmer tilslutter sig denne pantomime, er noget ganske andet. Jeg vil stemme imod denne beslutning i respekt for det mandat, som jeg har fået af det franske folk.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Med Lissabontraktatens ikrafttræden er det blevet nødvendigt at forhandle om en ny rammeaftale om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen. Beslutningsforslaget, som i dag blev vedtaget med et overvældende flertal, afspejler den nye og ekstremt vigtige rolle, som Parlamentet nu kommer til at spille. Lissabontraktatens ånd er tydeligvis til stede i denne dokument med udvidelsen af Parlamentets ansvarsområde, ligebehandling af Parlamentet og Rådet samt Parlamentets nye rettigheder i forskellige anliggender. Denne beslutning er således udtryk for en uddybelse i den rette retning af EU's institutionelle proces.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Forslaget til beslutning om en revideret rammeaftale om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen for den næste valgperiode indeholder nogle fornuftige udgangspunkter. Der er bl.a. kravet om, at Kommissionen fremover skal anvende princippet om ligebehandling

af Parlamentet og Rådet og også skal fastlægge specifikke frister, som den skal overholde i forbindelse med fremlæggelse af lovgivningsinitiativer.

Kravet om, at Kommissionens formand kan anmode enkelte medlemmer af Kommissionen om at træde tilbage efter anmodning fra Parlamentet er imidlertid uacceptabelt og meningsløst. Det ville kun give mening, hvis det i forbindelse med valg af Kommissionen var muligt at stemme på de enkelte kandidater, og det er det ikke nu. Derfor har jeg stemt imod dette beslutningsforslag.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE), skriftlig. – (DE) Det er beklageligt, at der ikke i rammeaftalen henvises til Parlamentets kontrolmekanismer såvel som den manglende klarhed i henseende til principperne om magtadskillelse i visse dele af aftalen. Jeg besluttede derfor at afholde mig fra at stemme.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Med Lissabontraktaten indføres der en ny institutionel balance, som giver Parlamentet en meget bedre status i forhold til de andre institutioner. Rammeaftalen dækker de daglige forbindelser mellem Parlamentet og Kommissionen i et partnerskab, som nu er blevet styrket og tilpasset de nye bestemmelser i Lissabontraktaten. Udgangspunktet er de løfter, som Kommissionens nyvalgte formand, José Manuel Durão Barroso, har givet, og hans forslag til et særligt partnerskab mellem Parlamentet og Kommissionen. Kravet om, at Kommissionen skal reagere inden for en kort tidsfrist på alle anmodninger om lovgivningsinitiativer er godt, fordi det afspejler Parlamentets større betydning som medlovgiver, især på områder som regionalpolitik. Det er også yderst positivt, at aftalen omfatter en garanti for, at Kommissionen vil følge grundprincippet om ligebehandling af Parlamentet og Rådet, samt den større grad af interinstitutionelt samarbejde om udarbejdelsen og gennemførelsen af lovgivningsprogrammet og det årlige arbejdsprogram. Derfor og frem for alt fordi beslutningen styrker Parlamentets rolle og skaber nyt liv i EU, stemte jeg for beslutningsforslaget.

Róża Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen indeholder flere vigtige elementer. For det første princippet om ligebehandling af Parlamentet og Rådet, som styrker EU's demokratiske legitimitet. For det andet giver den Parlamentet flere beføjelser til at overvåge Kommissionens lovgivningsinitiativer, således at Parlamentet får større indflydelse på de love, der vedtages.

I aftalen er der nu en bestemmelse om obligatorisk offentliggørelse af sammenligningstabeller, hvilket jeg opfordrede til i min betænkning om resultattavle for det indre marked, og der er indført bindende tidsfrister for gennemførelsen af direktiver, som ikke må overstige to år. Takket være disse bestemmelser er der en chance for, at planen om at etablere et fælles marked vil blive gennemført hurtigere. Aftalen styrker også EU-tilgangen og forbedrer de to institutioners funktion. Samtidig forpligtes de til at fungere på en måde, der sikrer, at EU bliver et ægte fællesskab.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets beslutning om en revideret rammeaftale om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen for den næste valgperiode, da jeg finder, at denne aftale er vigtig for samarbejdet mellem Parlamentet og den nye Kommission. De europæiske institutioner skal sikre, at den såkaldte fællesskabsmetode bruges effektivt til fordel for Europas borgere. I overensstemmelse med bestemmelserne i Lissabontraktaten, der skaber en ny institutionel balance, kan Parlamentet anmode Kommissionen om at fremlægge lovgivningsforslag, og den skal så fremlægge det relevante forslag senest et år efter Parlamentets anmodning. Styrkelsen af Parlamentets beføjelser, det institutionelle samarbejde og indsatsen for en enklere EU-lovgivning sikrer, at EU's lovgivningsproces fungerer bedre, og at borgerne inddrages mere aktivt og direkte i udformningen af EU-lovgivningen. Kommissionen skal regulere procedurerne og bestemmelserne i Lissabontraktaten om, at EU-borgere kan opfordre Kommissionen til at fremlægge lovforslag om de spørgsmål, som de finder nødvendige.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Deltagerne i dette plenarmøde i februar 2010 er i dag vidne til starten på det institutionelle samarbejde, som vil fortsætte i de næste fem år. Selvom Parlamentet påbegyndte det interne arbejde efter valget til Parlamentet og hurtigt fordelte de forskellige ansvarsposter og vedtog sin forretningsorden, har det taget tid at fastlægge reglerne for det interinstitutionelle samarbejde mellem Rådet og Kommissionen efter Lissabontraktaten. Den samtidige proces med at udnævne de kommende kommissærer har bestemt gjort det lettere at indføre en ret til lovgivningsinitiativ, som Parlamentet vil nyde godt af fremover. Kommissionen skal for fremtiden aflægge rapport om den praktiske opfølgning på alle anmodninger om lovgivningsinitiativer efter vedtagelsen af en rapport om et lovgivningsinitiativ i henhold til traktatens artikel 225. Hvis et simpelt flertal af medlemmerne anmoder om det, skal Kommissionen fremlægge en forslag til lovforslag senest efter et år eller medtage dette forslag i det følgende års arbejdsprogram. Jeg opfordrer alle

til at holde øje med Parlamentets arbejde, for det er klart, at medlemmerne vil udnytte denne bestemmelse, især i forbindelse med universel sociaetik.

Forslag til beslutning B7-0071/2010

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Måske er der nogen, som undrer sig over, at vi støtter et forslag fra GUE/NGL-Gruppen. Selvom vi er enige med gruppen i noget af dens kritik af EU, har vi en helt anden holdning til, hvad der skal træde i stedet for EU. Desuden er vores ideologier fuldstændig forskellige. Vi er nationalistiske og sætter nationalstatens suverænitet højt. De er internationalister. Vi tror på et system, der er baseret på det private initiativ, med en vis regulering og med ejerskab over offentlige værker, mens de sandsynligvis i meget højere grad tror på statsligt ejerskab. Vi er enige om at afvise neoliberal økonomisk politik, at der er behov for større social retfærdighed (selvom vi måske ikke ser helt ens på definitionen), og i at kritisere nogle af kommissærerne for vage, usammenhængende og utilstrækkelige svar. Vi stemmer dog gerne sammen med enhver, hvis vi er enige i det, de foreslår.

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Med min entydige stemme for Kommissionen vil jeg gerne tilslutte mig det, kommissionsformand Barroso sagde om, at vi i de næste fem år skal opbygge et mere forenet og stærkere Europa.

Han indledte sin tale med at erindre om de grundlæggende værdier ved europæisk enhed, hvor den vigtigste er menneskelig værdighed. Det kan jeg fuldt ud tilslutte mig, men problemet er, at ordet "værdighed" er blevet tvetydigt, fordi det ikke kun bruges til at garantere lighed for mennesker og menneskeliv, men også til at diskriminere imod og skade samfundets mest sårbare medlemmer og endog til at berettige døden. Derfor håber jeg, at Kommissionen i de kommende fem år vil arbejde på en sådan måde, at ordet "værdighed" igen får sin utvetydige, sande betydning.

Det er af symbolsk vigtighed, at 550 000 europæere fra 17 lande den 15. december sidste år i et fælles andragende krævede, at vores europæiske institutioner fortolker og gennemfører chartret om grundlæggende rettigheder i alle beslutninger på grundlag af det enkelte menneskes lige ret til værdighed.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for den nye Kommission. Jeg er bekendt med den afgørende rolle, som den spiller i Europas struktur som helhed, og med den stigende vægt, den har fået som producent af lovgivningsinitiativer. Som portugiser kan jeg ikke lade være med at udtrykke min store glæde over, at den krævende post som formand for Kommissionen igen er blevet betroet en af mine landsmænd, José Manuel Durão Barroso, en mand, der tidligere har udfyldt dette hverv på fremragende vis.

Jeg ved, at de seneste tider har bragt store udfordringer med sig, men jeg håber på bedre tider for EU og det europæiske projekt og ønsker ham og hans hold held og lykke.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Ud fra principperne om subsidiaritet, repræsentation og lige rettigheder for alle medlemsstater understreger jeg vigtigheden af ansvars- og kompetencedeling mellem medlemmerne af Kommissionen. I en tid med gradvis uddybelse af samarbejdet mellem medlemsstaterne og EU's stigende kapacitet til at gribe ind på den internationale arena, ville det være uforståeligt, hvis man fordeler de forskellige strategiske og politiske beslutninger og valg mellem de europæiske institutioner.

Alle de nye kommissærer er blevet stillet spørgsmål og hørt i Parlamentet, hvor de kunne fortælle om deres forventninger og projekter på deres respektive kompetenceområder, og hele tiden har de understreget vigtigheden af delt ansvar i form af samspil mellem Kommissionens forskellige porteføljer og kompetencer. Denne tilgang handler ikke om manglende kapacitet eller et skjult ønske om præsidentialisme, men om at styrke samarbejdsånden, der fremmes af et lederskab i fællesskab, som i sig selv fremmer en effektiv, nyttig dialog og dermed konsoliderer EU. Derfor stemte jeg imod betænkningen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Beslutningsforslaget fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre vedrører vigtige aspekter af vores vurdering af den nye Kommission, som den er blevet præsenteret for Parlamentet, og opsummerer også nogle af de grundlæggende årsager til, at vi stemte imod den: Kommissionens formands præsentation af programmet, som kommissærerne naturligt nok følte sig bundet af og forsvarede uden forbehold under høringerne i Parlamentet, men som repræsenterer videreførelsen af den mislykkede, neoliberale politik, som den tidligere Kommission førte, samt det forhold, at dette hold er valgt til at udføre programmet efter en strategi, som ikke vil resultere i de nødvendige ændringer af den politiske kurs i retning af større social retfærdighed, jobskabelse og udryddelse af fattigdom, men i stedet indeholder farlige elementer, der vil forværre disse alvorlige problemer. Kort sagt, det Europa, vi kæmper for, et Europa med ligelig og social fremgang, økonomisk og social samhørighed, samarbejde mellem

suveræne stater med lige rettigheder, og et Europa, der fremmer fred, har ikke mange chancer for at opstå efter de retningslinjer, som denne Kommission foreslår at følge.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Efter flere ugers høringer af de nye kommissærer er dette ikke det rette tidspunkt at sætte spørgsmålstegn ved kvaliteten af en Kommission, som i de mange timer i udvalgene allerede har givet os nyttige præciseringer af de politikker, som skal vedtages. Derfor er tiden nu inde til at give EU en legitim Kommission, som kan reagere på den seneste tids problemer.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Parlamentet og Kommissionen skal løse de store problemer, som EU står over for, såsom at vende krisen med et økonomisk genopsving og øget beskæftigelse, at skabe balance i medlemsstaternes offentlige finanser og forhandle de finansielle rammer for tiden efter 2013 på plads. I den sammenhæng vil jeg gerne understrege vigtigheden af samhørighedspolitikken.

Jeg har haft lejlighed til at stille spørgsmål til den kommende kommissær for regionalpolitik, Johannes Hahn, vedrørende hans interesse for at udvikle et særprogram med permanent finansiell støtte til de fjernestliggende regioner.

Jeg har også forelagt ham et forslag til et mere fleksibelt system for støtteberettigelse til midler fra strukturfondene for "overgangsregioner", dvs. regioner, der er fanget mellem målsætningerne "konvergens" og "konkurrenceevne og beskæftigelse"

Kommissæren udviste kompetence og konsekvens og også, at han er parat til at se på disse muligheder, hvilket giver mig tro på, at han fremover vil være lydhør over for fjernestliggende regioner såsom Madeira.

Jeg stemte for de nye kommissærer, der skal arbejde under ledelse af José Manuel Barroso, da de samlet set viste god teknisk forberedelse, seriøsitet og ambition til at reagere på de udfordringer, som EU står over for, uden at glemme værdierne bag EU, nemlig solidaritet og territorial samhørighed.

Forslag til beslutning B7-0090/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) I dag godkendte vi den nye Kommission, selvom vi må erkende, at den tvivl, der består med hensyn til nogle af kommissærerne, ikke helt er blevet bortvejret. Både rammerne for Kommissionens aktiviteter og programmerne for den enkelte kommissær indeholder således slet ikke et socialt aspekt. Vi fik det indtryk, at hovedkriterierne for fastlæggelsen af målsætningerne og opgaverne er en styrkelse af Europas rolle i verden, mens vores borgeres rettigheder og håb samt social beskyttelse er blevet skubbet i baggrunden. S&D-Gruppen har besluttet at støtte Kommissionen, fordi Parlamentet og Europa generelt, i en tid hvor Europa er plaget af en endeløs økonomisk og finansiell krise og konstant stigende arbejdsløshed, ikke må blive et sted med splittelse mellem lejre med forskellige holdninger. Det vigtigste nu er at koncentrere sig om de vigtigste punkter på den politiske dagsorden, hurtigst muligt få sat en stopper for den usikkerhed og ustabilitet, der hersker i Europa, og få løst de mest akutte problemer såsom finanskrisen og arbejdsløsheden – hurtigere og mere effektivt.

Bastiaan Belder (EFD), *skriftlig*. – (NL) Barrosos anden Kommission er en blandet skare. I de seneste uger er vi blevet præsenteret for stærke, men også enkelte svage kandidater. Det gør det ikke lettere at vurdere Kommissionen under ét. Denne tveæggede fornemmelse forstærkes af, at mange af de kommende kommissærer i høj grad spillede op til Parlamentet under høringerne. Alligevel er det, selv nu, uklart, hvad de reelt står for.

Staatkundig Gereformeerde Partij (SGP) i Parlamentet har besluttet at afholde sig fra at stemme. Det er for at gøre opmærksom på den tveæggede fornemmelse, vi har i forbindelse med denne Kommission. Det er dog ikke det hele. En kommissær, som også var den første næstformand, vækker stor bekymring hos os. Baroness Ashton har den tvivlsomme ære at være den første EU-tjenestemand, der kombinerer en karriere i Kommissionen med en stilling i Ministerrådet. Vi kan ikke støtte dette ubegrundede og institutionelt risikable tiltag. Hvad værre er, har Baroness Ashton ikke på noget tidspunkt givet os indtryk af, at hun kan klare det pres, der følger med denne post. Hun er et af de svageste led i denne Kommission og har aldrig gjort indtryk af virkelig at føle sig hjemme i udenrigsansliggender. Vi ser derfor frem til 2010-2014 med en vis bæven.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Vi har en ny Kommission, der har påtaget sig sit mandat i en vanskelig tid, men som består af en gruppe professionelle, på hvis skuldre vi har lagt ansvaret for alle 27 medlemsstater. Vi har Lissabontraktaten, som ændrer magtsammensætningen og kræver tilpasningsevne fra Kommissionens side. Følgelig har vi et EU i en ny, følsom situation, men det kræver samtidig resultater, stabilitet og initiativ, for så vidt angår at stille forslag til og gennemføre sammenhængende politikker.

Vi står i en ny finansiel situation, hvilket betyder, at der er behov for en mere relevant reaktion fra Kommissionen i form af reform og nye tilpasninger i alle sektorer, startende med økonomien.

Alle medlemsstater er hårdt ramt af finanskrisen. Grækenland har ringet med alarmklokkerne, og det giver genlyd overalt, både i stater med tilpassede økonomier og i de lande, der med næb og kløer kæmper for at reducere deres budgetunderskud. En stabil, velkoordineret økonomisk politik for alle 27 medlemsstater skaber mulighed for at undgå ubalance på EU-plan og for at få positive følger i anden fase. EU's aktiviteter skal betyde løsninger på kriserelaterede problemer, og de skal være kreative, hvis stabiliteten skal genetableres i medlemsstaterne. De skal med andre ord fjerne underskuddet, ophæve forskelle og samtidig konsolidere økonomien.

Sophie Briard Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Som mine kolleger fra de tre største grupper i Parlamentet har jeg netop stemt for udnævnelsen af den nye Kommission, som hr. Barroso har præsenteret. Det er faktisk et godt hold, som består af personer med forskellig baggrund, som supplerer hinanden. Indtil 2014 vil kristendemokrater, liberale og socialdemokrater lægge deres politiske og geografiske forskelle til side og samarbejde i Kommissionen for at tjene Europas interesser. I tre uger har medlemmerne vurderet kandidaternes kvalitet under Parlamentets høringsprocedure. Efter dette tidsrum var det vores pligt at give dette nye hold vores fulde støtte. Nu forventer vi, at Barrosos anden Kommission overrasker os med en aldrig svigtende indsats for EU. Dens største opgave bliver dagligt at vise merværdien ved det europæiske projekt for alle vores medborgere i Europa.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) I disse kritiske tider, som Europa gennemlever – finansielt, økonomisk og socialt – er det afgørende at have en stærk Kommission med et ambitiøst og dristigt program på hovedområder såsom energisikkerhed og klimaændringer, forskning og innovation.

Kommissionens nye struktur, hvor klimaændringer har fået en selvstændig portefølje, og en anden portefølje, der kombinerer innovation og forskning, er et klart tegn på et ambitiøst projekt og en troværdig strategi for Europa indtil 2020.

Denne nye Kommission, der ledes af hr. Barroso og har en ny struktur for disse områder, opfylder de nødvendige kriterier for at blive en drivkraft for økonomisk opsving, baseret på effektiv udnyttelse af ressourcer og på innovation og dermed skabe større social retfærdighed.

Jeg bifalder den nye Kommission og kommissionsformand Barroso og lykønsker dem med valget. Dette resultat repræsenterer en bredere parlamentarisk støtte end den, der blev den foregående Kommission til del, og giver et klart signal om tilskyndelse til det nye institutionelle samarbejde mellem Parlamentet og Kommissionen, så de to institutioner i stigende grad kan tale med én stemme i et EU, der er førende på verdensplan.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte imod denne Kommission, og det gjorde de franske medlemmer af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet også. Flertallet af kommissærerne repræsenterer den liberale kurs for EU, som vi tager afstand fra. Andre, som er udpeget af deres medlemsstat, har ingen ambitioner for Europa overhovedet og heller ingen personlige visioner. En ting er sikker: de kommende kommissærer forpligter sig ikke på de punkter, som vi finder essentielle. Hvilken strategi skal få os ud af krisen? Hvordan bør vi reagere på den sociale og økonomiske afmatning? Hvordan skal vi tilføre det europæiske projekt nyt liv? Kommissærerne har ikke besvaret disse spørgsmål godt nok, og derfor stemte vi imod, for vi kan ikke give Kommissionen en blankocheck. Hvis Kommissionen ikke opfylder disse målsætninger, tror jeg ikke, den kan tilbyde de europæiske borgere en ny fremtid eller sikre Europa en plads i verden. På det grundlag kan vi ikke give den vores støtte. Naturligvis kommer jeg i de næste fem år til at arbejde med denne Kommissions forslag. Min stemme i dag er et udtryk for min mistillid og den politiske agtpågivenhed, jeg vil udvise under hele denne valgperiode.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Sammen med min gruppe, S&D-Gruppen, glæder jeg mig over den nye Kommission i dens endelige form. Især bliver miljø- og energikommissærerne afgørende for Europas udvikling i de kommende år, det glæder mig, at kommissionsformand Barroso har valgt de rigtige repræsentanter.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte imod de foreslåede kommissærer, fordi de vil følge de samme neoliberale politikker, der har drevet EU ud i en mangefacetteret krise og skabt enorme uligheder. De støtter Lissabontraktaten og EU's strategi for 2020, som styrker markedernes suverænitet, øger arbejdsløsheden og skaber usikre job, opløser socialsikringssystemet og begrænser de demokratiske og sociale rettigheder. Dunkle procedurer og det demokratiske underskud i EU skaber mistro blandt borgerne

og forværrer den manglende tillid til de europæiske institutioner, som kom til udtryk med den ekstremt lave valgdeltagelse til valget til Parlamentet. Fortsættes denne politik, bliver de europæiske borgeres forventninger ikke opfyldt. Den europæiske venstrefløj vil bekæmpe denne politik i Parlamentet og vil sammen med arbejderne og de sociale bevægelser kæmpe for at opfylde den unge generations håb om et demokratisk, socialt, feministisk, økologisk og fredelskende Europa.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg gratulerer dr. Barroso, ikke blot med det fortræffelige arbejde, han har gjort under sin første valgperiode, men også med hans velfortjente genudnævnelse som leder af den nye Kommission. Jeg håber, at Parlamentet og Kommissionen vil kunne arbejde tæt sammen i fuld respekt for hinandens kompetencer og rettigheder og dermed etablere et særligt partnerskab mellem de to institutioner, som kommissionsformand Barroso foreslog i sine politiske retningslinjer. Jeg er sikker på, at Kommissionens nye formand vil opfylde det løfte, han har givet Parlamentet om at revidere rammeaftalen. Kun på den måde kan vi gennemføre den endelige integration af et Europa, hvis fremmeste målsætning er at forsvare borgernes rettigheder.

Høringerne af de kommende kommissærer er altid vigtige øjeblikke, som afslører dybden af det europæiske demokrati. Parlamentet har udøvet sine rettigheder, og processen har været karakteriseret ved værdighed, skarpheid og gennemsigtighed. Jeg er sikker på, at den anden Barroso-Kommission bliver endnu stærkere og bedre forberedt rent politisk end den foregående. Jeg håber, at den får en indre sammenhængskraft, og at alle dens medlemmer lever op til deres store ansvar i en tid, hvor alle længes efter økonomisk opsving og jobskabelse.

Mário David (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den nye Barroso-Kommission er blevet godkendt med et stort flertal her i Parlamentet. Jeg stemte naturligvis også for den. Det gjorde jeg bevidst, engageret og fyldt med tillid. Jeg gjorde det også, fordi de nye kommissærer på grundlag af deres erfaringer har meget større politisk kapacitet og kan sikre, at Kommissionen med ildhu og beslutomhed løser de store problemer, som EU står over for: den alvorlige finanskrisen, som vi gennemlever, og dens forfærdelige sociale og økonomiske følger, især arbejdsløsheden, sikring af sikkerheden, bekæmpelse af terrorisme, styrkelse af Europas rolle i verden, hvilket vil sige et Europa med en aktiv fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, bekæmpelse af klimaændringer samt styrkelse af vores økonomiers konkurrenceevne i forsvar for vores sociale model. Det realistiske og ambitiøse program, som José Manuel Barroso har fremlagt og Parlamentet godkendt, kan nu endelig blive gennemført til gavn for 500 millioner europæiske borgere. Jeg ønsker formanden for Europa-Kommissionen og hans hold held og lykke.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) I september stemte medlemmerne af MoDem-partiet ikke for hr. Barrosos udnævnelse til formand for Kommissionen, da hans resultater ikke tillod os at anbefale hans genvalg. Heller ikke i dag har vi stemt for den nye Kommission, da den mangel på ambition, som nogle af medlemmerne udviste under høringerne, ikke gav os meget håb om at få den stærke Kommission, som EU har brug for. Den seneste udvikling har desuden desværre understreget dette holds manglende evne til at håndtere begivenhederne. Tvivlen opstod allerede i december under topmødet i København, hvor Europa viste sig at være ude af stand til at tale med en stemme. Det blev bekræftet i januar, da Baroness Ashton ikke tog til Haiti for at vise Europas solidaritet og heller ikke deltog i Montreal-donorkonferencen, hvor hendes tilstedeværelse var nødvendig for at koordinere EU's og medlemsstaterne bistand. Endelig blev al tvivl bortvejret her i februar, hvor Grækenland bliver angrebet af spekulanter, uden at Kommissionen kan fremlægge en troværdig redningsplan. Derfor har de valgte repræsentanter fra MoDem-partiet ikke tillid til den anden Barroso-Kommission.

Martin Ehrenhauser (NI), *skriftlig*. – (DE) Som erklæret europæer kan jeg ikke give min støtte til den nye Kommission. Den er baseret på uigennemsigtige beslutninger truffet i de nationale partier og regeringskontorer. De foreslåede EU-kommissærer er ikke uafhængige, politiske sværvægttere, sådan som især de yngre borgere har ønsket det. I udvælgelsesprocessen er der ikke anvendt kriterier for specialviden. Det forhold, at der gik fire uger mellem udnævnelsen af den østrigske kommissær, Johannes Hahn, og at han fik tildelt en portefølje, taler sit tydelige sprog. Trods EU's reformtraktat, Lissabontraktaten, som nu er trådt i kraft, kan Parlamentet stadig ikke vælge de enkelte kommissærer eller give udtryk for mistillid til dem. Det strander politiske personligheder som den franske og den spanske kommissær på. Denne Kommission står ikke for mere demokrati og en opvågning, den er en videreførelse af den kurs, som har ført os ud i den nuværende krise.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), *skriftlig*. – (SV) Sidste efterår stemte vi imod hr. Barroso, da han ikke deler vores syn på vigtigheden af gode arbejdsvilkår,

lighed og overgang til et bæredygtigt samfund. I dag stemmer vi om den samlede Kommission og dens 26 medlemmer.

Før hr. Barroso blev genvalgt til formand for Kommissionen, stillede vi et klart krav om, at udstationeringsdirektivet skal revideres. Hr. Barroso blev tvunget til at give efter og erkendte for første gang, at der var problemer med EU-Domstolens dom i bl.a. Laval-sagen. Han lovede også at komme tilbage med en forordning, som skal øse problemerne hurtigst muligt. Det var en meget radikal holdningsændring hos kommissionsformanden, men det var ikke nok til, at vi ville støtte hans kandidatur.

I dag tager vi stilling til den samlede Kommission, og vi håber, at nogle af de kommissærer, som har fået nøglestillinger til at håndtere jobkrisen, regulere finansmarkederne og forsvare de grundlæggende fagforeningsrettigheder, vil kunne gøre en forskel. Det er især positivt, at hr. Barnier og hr. Andor klart har sagt, at der er problemer med EU-Domstolens fortolkning af udstationeringsdirektivet. De har også klart sagt, at de er rede til at begynde at gennemføre de nødvendige ændringer i europæisk lovgivning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det glæder mig, at det i henhold til Lissabontraktaten stadig er muligt for hver medlemsstat at bevare en kommissær, for det er vigtigt, hvis vi ønsker, at alle afskygninger af alle holdninger i Europa skal være repræsenteret i de processer og projekter, som Kommissionen iværksætter.

Jeg beklager nogle af de problemer, der opstod under høringerne, og som betød, at en af kandidaterne trak sit kandidatur tilbage. Jeg håber inderligt, at sådan noget sker sjældnere og sjældnere.

Efter min mening er den anvendte metode, hvor kandidaterne til Kommissionen bliver vurderet af Parlamentet, god for Europas integration, fordi den muliggør større gennemsigtighed i debatten og i evalueringen af den enkelte kommissærs egnethed til at udfylde sin post, og jeg opfordrer til, at høringerne bliver afviklet i en krævende, men hjertelig atmosfære, da Parlamentet og dets medlemmer bør afholde sig fra at gøre høringerne til en forestilling med gratis fornærmelser og konfrontationer.

Jeg håber, at Kommissionen vil indføre bedre lovgivning, altid respektere subsidiaritetsprincippet og prioritere højt at spille en central politisk rolle i den økonomiske krise.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I denne afgørende fase for det økonomiske opsving bliver erfaringen og bredden i denne Kommission under José Manuel Durão Barroso, hvor kommissærerne har udtrykt deres udtrykkelige engagement i og anerkendelse af de store europæiske mærkesager, hvilket vi hørte under høringerne i Parlamentet, afgørende for, om det skal lykkes at skabe et fælles, socialt lige Europa, som kan påtage sig rollen som leder i bekæmpelsen af klimaændringer, og at styrke vores virksomheders konkurrenceevne gennem støtte til forskning og innovation.

Jeg understreger de fornyede forventninger til et hold, der accepterer, at de forskellige kulturer og identiteter i Europa styrker de bedste værdier i den enkelte medlemsstat. Med hensyn til de nye institutionelle forbindelser, der er blevet skabt med Lissabontraktaten, og i lyset af de udfordringer, der ligger på vores vej til at udvikle vores samfund, mener jeg, at EU med denne Kommission har styrket sin kapacitet til at gribe ind i den nuværende økonomiske, sociale og politiske situation, ikke kun internt, men også på globalt plan.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vores stemme imod Kommissionen er det naturlige resultat af vores uenighed med hensyn til dens program, størsteparten af de holdninger, som blev forsvaret under høringerne, og målsætningerne for og indholdet af Lissabontraktaten, som Kommissionen lover at forsvare, men som vi ikke kan tilslutte os.

Det er korrekt, at Kommissionen er et af EU's vigtigste institutionelle organer, men det er også korrekt, at den samlede Kommission består af kommissærer, som udnævnes af EU's medlemsstater. Eftersom flertallet af regeringerne er højreorienterede, konservative eller socialdemokratiske med dertil svarende politikker, er det ikke overraskende, at Kommissionen går i samme retning og uddyber de neoliberale, militaristiske og føderalistiske politikker. Vi har ikke hørt noget praktisk om, hvordan vi løser de alvorlige økonomiske og sociale problemer, som arbejderne og borgerne stilles over for.

Vi kæmper for et andet Europa, hvis centrale målsætninger er retfærdighed og social fremgang, hvor økonomisk og social samhørighed er virkelighed, og med samarbejde mellem stater, som er suveræne og har samme rettigheder, samt for fred.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den anden Barroso-Kommission. Siden valget til Parlamentet i juni 2009 har EU befundet sig i et politisk tomrum, et tomrum, som er blevet forværret af Lissabontraktatens forsinkede ikrafttræden. Der er derfor et presserende behov for denne nye Kommission,

da det er den eneste europæiske institution med ret til at tage initiativ til lovgivning. Med undtagelse af fru Jeleva, som var nødt til at trække sit kandidatur tilbage, har medlemmerne allerede nu udtrykt deres støtte til de 26 kommissærer, som blevet udnævnt. Det giver ingen mening at afvise Kommissionen. Følgelig var afstemningen om udnævnelsen af Kommissionen blot en formalitet, et "administrativt ja". Med min stemme for Barrosos anden Kommission giver jeg dog ikke Kommissionen min ubetingede politiske støtte. Jeg vil vurdere Kommissionen ud fra dens politiske initiativer.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) Selvom der findes flere højt kvalificerede enkeltpersoner i den nye Kommission, stemte jeg imod den af to grunde. Med hensyn til økonomiske og monetære anliggender (Lissabonstrategien og overvågning af euroområdet) er den tidligere Kommissions nederlag velkendte. Med hensyn til EU's repræsentation udadtil har Baroness Ashton ikke de nødvendige kvalifikationer og har ikke virket særlig opsat på at engagere sig, som vi så i forbindelse med tragedien i Haiti. Hun var med i Blair-regeringen, som invaderede Irak og dermed overtrådte international lovgivning, og til at forhandle en undtagelsesklausul fra chartret om grundlæggende rettigheder.

Mathieu Grosch (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for denne Kommission, fordi den overordnet set og især med de nye udnævnelser har godtgjort, at den kan udføre et godt stykke arbejde. Resultatet af forhandlingerne mellem Kommissionen og Parlamentet er også tilfredsstillende. Det er særlig vigtigt, at Kommissionen ikke får en blankocheck for de næste fem år, men løbende bliver evalueret.

En resterende opgave er stadig at skabe sammenhæng mellem politikkerne for de forskellige områder, f.eks. miljø og sociale og økonomiske anliggender, og at udforme vores kommunikation med verden udenfor på en sådan måde, at europæisk politik bliver mere gennemsigtig og forståelig for alle borgere.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod hr. Barrosos Kommission, fordi den ikke opfylder mine krav til fremme af de sociale reformer, som vi er nødt til at få, hvis vi skal komme ud af den nuværende krise. Det står klart, at denne Kommission under ingen omstændigheder repræsenterer en proaktiv kraft for et stærkt politisk Europa, og at den ligger uendelig langt fra det Europa, som jeg er så ivrig efter at se. Denne Kommission vil med de dårligt definerede porteføljer og svækkede beføjelser ikke have de rette muligheder for at handle og vil bestemt være mere tilbøjelig til at forsvare nationale interesser frem for Europas.

Ian Hudgton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for de nye kommissærer. Set fra Skotland, som jeg repræsenterer, skal de nye kommissærer håndtere store spørgsmål og udfordringer. Med en reform af den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik i horisonten skal Kommissionen erkende Skotlands interesser i disse politikker, og jeg opfordrer kommissærerne til at sikre, at Skotlands kyst- og landdistrikter får mulighed for at blomstre socialt og økonomisk. Skotland har et stort potentiale for energiproduktion, især vedvarende energi, og Kommissionen bør prioritere projekter og initiativer, som fremmer udviklingen af Skotlands massive potentiale som leverandør af ren, grøn energi.

Som medlem af et pro-EU-parti håber jeg, at denne Kommission kan genskabe noget af den tillid til EU, som så mange skotter har mistet, bl.a. som en direkte følge af Skotlands erfaringer med den forfejlede fælles fiskeripolitik.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Den anden Barroso-Kommission bliver den første, som kommer til at arbejde under Lissabontraktaten, hvor Parlamentet får udvidede beføjelser, hvilket gør det til en mere synlig og aktiv partner end nogensinde før. På grundlag af afstemningsresultatet har vi udnævnt en Kommission, men det var dog ikke helt problemfrit, som vi så med Bulgariens kandidat og hendes efterfølgende udskiftning, hvilket understreger det, jeg netop sagde. Det forhold, at det lykkedes os at ændre Kommissionens sammensætning, er i sig selv en succes for Parlamentet generelt og især for vores politiske gruppe. Jeg mener dog, at en stemme på denne Kommission er den bedste løsning på et tidspunkt, hvor enhver forsinkelse med at få truffet denne beslutning kan bringe EU i en ubehagelig situation, hvor anklager om ineffektivitet ville være berettiget. Det vigtigste for den nye Kommission er at komme i gang med arbejdet så hurtigt som muligt og indhente Parlamentet, som allerede blev valgt for syv måneder siden, i det mindste med hensyn til det arbejde, der er udført. Vi kan kun håbe på et godt samarbejde, hvor målsætninger og handlingsplaner antager en mere konkret form end det, vi hørte under høringerne.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg afholdt mig fra at stemme om sammensætningen af Kommissionen, fordi der blandt de gode kandidater også var mange svage og endda meget svage. Jeg kan ikke acceptere, at der foreslås personer til at være ledere for europæisk diplomati, for økonomiske og monetære anliggender og for beskæftigelse og sociale anliggender, som ikke er kvalificerede til at bestride disse poster.

Vi må ikke glemme, at vi stadig befinder os i en krise, og vi forsøger stadig at komme ud af den. Derfor har Europa ikke råd til at have kommissærer, som først nu skal til at lære noget om deres porteføljer. Jeg er overrasket over kommissionsformandens holdning. Han har nu haft posten i fem år og har stor erfaring med at lede Kommissionen, og alligevel har han foreslået så svage kandidater. Jeg ville helt ærligt have stemt imod den foreslåede sammensætning af Kommissionen, men blandt de svage kandidater var der også meget gode kandidater, bl.a. den polske, Janusz Lewandowski. Selvom jeg ikke stemte, ønsker jeg den kommende Kommission held og lykke, for dette er yderst vigtigt for alle europæere.

Tunne Kelam (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for den samlede Kommission for at udtrykke min tillid til især kommissionsformanden. Jeg mener ikke, at Kommissionens sammensætning er ideel. Den højststående repræsentant for udenrigsanliggender er stadigvæk et problem for mig, for hun har ikke den nødvendige erfaring med udenrigsanliggender, og hun har slet ikke nogen vision for, hvordan hun vil lede EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Alligevel er det vigtigt, at Kommissionen kommer i gang med arbejdet og kan arbejde i hele sin valgperiode, og for mig er Parlamentets brede støtte vigtig, fordi Kommissionen og Parlamentet er de tætteste allierede og står sammen om at skabe EU's fælles politikker.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Vi ønsker alle den nye Kommission held og lykke. Kommissærerne har mange forskellige prioriteringer, men der er ingen tvivl om, at en af de vigtigste er at skabe arbejdspladser. Det bør være den søjle, som Kommissionen vil blive bedømt ud fra. Helt ærligt – mange af medlemsstaterne har haft eller står over for et økonomisk sammenbrud. Hvordan denne situation vendes, og hvordan der bliver udviklet en intelligent, social markedsøkonomi, hvor EU er førende på tværs af alle områder af det økonomiske liv, bliver den målestok, som denne Kommission vil blive bedømt ud fra. Jeg håber især, at den irske kommissær, fru Geogheghan Quinn, får en ledende rolle i den nye Kommission, hvor hendes portefølje er innovation og forskning. Hun kommer til at spille en kritisk rolle i Europas genopsving, og jeg ønsker hende held og lykke.

Morten Løkkegaard (ALDE), *skriftlig*. – (DA) Hr. formand! Der er sagt mange pæne ord om hr. Barroso's nye hold af kommissærer – og med rette.

Når jeg tager ordet, er det, fordi det er nødvendigt at gøre opmærksom på én stor fejl begået i forbindelse med den nye Kommission: Man leder nemlig forgæves efter posten som kommissær for kommunikation. Den er ganske enkelt blevet NEDLAGT – og det vel at mærke på et tidspunkt, hvor der – mere end nogensinde – er brug for en ordentlig, koordineret og velgennemtænkt kommunikationspolitik for EU.

Jeg sendte for et par uger siden et brev til hr. Barroso for – på vegne af ALDE-Gruppen – at give udtryk for bekymring – og for at få svar på, HVORFOR vi ikke længere har en kommissær for kommunikation.

Der er aldrig kommet et svar – og det er måske også en slags svar – om end ikke et tilfredsstillende af slagsen.

I dag er ingen altså – tilsyneladende – klar over, hvorfor EU ikke har en kommissær for dette utroligt vigtige – ja, helt afgørende – område, hvis de mange store ord om at komme tættere på EU's borgere og at skabe et fælles europæisk offentligt rum skal være andet end – netop – flotte ord.

Jeg venter stadig på et svar fra hr. Barroso – meget gerne et svar med en ordentlig plan for kommunikation de næste fem år.

Isabella Lövin (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg tilslutter mig kritikken af proceduren for udnævnelse af Kommissionen som beskrevet i Gruppen De Grønnes beslutningsforslag, især den manglende gennemsigtighed, at medlemsstaterne vælger deres kandidater ud fra nationale politiske hensyn snarere end deres egnethed, og at der ikke er mulighed for ikke at godkende den enkelte kandidat. Jeg kunne dog ikke stemme imod hele Kommissionen, fordi kommissærerne for så vigtige områder som klima, miljø, udvikling, humanitær bistand, landbrug og fiskeri alle forekom yderst kompetente og engagerede. Derfor undlod jeg at stemme om den nye Kommission.

Thomas Mann (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jeg har netop stemt for den nye Kommission, selvom det ikke var nogen let beslutning. Grunden er, at det fremgik af høringerne, at nogle af de kandidater, som medlemsstaterne havde foreslået, ikke havde tilstrækkelig sagkundskab, de kunne heller ikke udvikle konkrete ideer til deres portefølje og havde slet ikke nogen vision for fremtiden. Rameaftalen mellem Parlamentet og Kommissionen om det fremtidige samarbejde efterlader mange ubesvarede spørgsmål. Indtil videre er det blot Parlamentets ønskeliste, uden forpligtelser. Under de specifikke forhandlinger skal det nu nøje fastlægges, i hvilket omfang vores rettigheder som repræsentanter for befolkningerne blev styrket med Lissabontraktaten. Den interinstitutionelle aftale indeholder dog skridt i den rigtige retning. Indvirkningen af alle de foranstaltninger,

som Kommissionen træffer, skal dog vurderes regelmæssigt af en uvildig instans. Parlamentet vil på et tidligt tidspunkt blive informeret om personaleændringer i Kommissionen. Formanden for Parlamentets delegation vil få observatørstatus ved internationale konferencer. Parlamentet får ret til at deltage i udarbejdelsen og gennemførelsen af EU's årlige arbejdsprogram. Endelig forpligter Kommissionen sig til årligt at aflægge rapport om sine lovgivningsinitiativer inden for en frist på tre måneder. Derfor stemte jeg for Barrosos nye Kommission.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *skriftlig*. – (PL) En stemme for Kommissionen er efter min opfattelse et udtryk for den tillid og det håb, jeg nærer for hr. Barrosos nyvalgte Kommission. Trods den megen kontrovers og sandsynligheden for, at nogle af kommissærerne mangler erfaring, bør vi sætte Kommissionen i stand til at klare de problemer, der måtte opstå. Det er kun gennem aktiv inddragelse og et konkret stykke arbejde, at kommissærerne kan vise deres sande værdi. Jeg håber, at den nye Kommission i tæt samarbejde med Rådet og Parlamentet, men under effektiv kontrol, vil vise, at jeg stemte rigtigt.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg glæder mig over udnævnelsen af den nye Kommission og ser frem til, at Kommissionen holder sine løfter. Især er jeg glad for at få bekræftet, at Cathy Ashton er højtstående repræsentant, og jeg er sikker på, at hendes stille diplomati vil være til fordel for Europa som helhed.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Barrosos anden Kommission er, som valget af formanden viste, en fortsættelse af de tidligere Kommissioner, hvis neoliberale politikker har ført EU ud i en situation med langsigtet økonomisk, social og miljømæssig krise, som fremover vil leve sit eget liv. Hverken hr. Barrosos program eller udnævnelserne af kommissærerne peger i retning af en ændring af Kommissionens politiske målsætninger.

Barrosos anden Kommission ligger et sted mellem videreførelse af den værst mulige situation og noget endnu værre, og den legemliggør et Europa, der er blevet reduceret til social destruktion og atlanticisme, som de neoliberale eliter elsker så højt, et Europa, der nægter at bryde med det neoliberale dogme, der går ud på alene at fokusere på profit og dermed ødelægge folket og planeten. Mit job som medlem er at opbygge et Europa med en ligelig fordeling af rigdommen og med den miljøplanlægning, som befolkningerne har brug for. Jeg stemmer derfor imod en Kommission, der er antithesen af alt dette.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Efter flere ugers høringer af de nye kommissærer er dette ikke det rette tidspunkt at sætte spørgsmålstegn ved kvaliteten af en Kommission, som i de mange timer i udvalgene allerede har givet os nyttige præciseringer af de fremtidige politikker.

Derfor er tiden nu inde til at give EU en legitim Kommission, som kan reagere på den seneste tids problemer. Dette gengiver indholdet af stemmeforklaringen for beslutning B7-0071/2010, B7-0088/2010 og B7-0089/2010. Undertegnede bifalder især det forhold, at EU nu er bedre udstyret til at håndtere nutidens problemer og fremtidens udfordringer.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Som overbeviste europæere støtter jeg og flertallet i Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater udnævnelsen af den nye Kommission efter vedtagelsen af rammeaftalen mellem Kommissionen og Parlamentet for de næste fem år. Resultatet af afstemningen er klart: 488 af mine kolleger stemte sammen med mig for den nye Kommission. Jeg vil gerne påpege, at det er første gang i europæisk historie, at vi har udnævnt Kommissionen i vores egenskab af en ægte medlovgiver. I et Europa, der er rystet af krisen, og med den nye institutionelle arkitektur har vi brug for ambition og et stort, samlende projekt for at skabe et stærkere Europa for de europæiske borgere. Derfor opfordrer jeg kraftigt Kommissionen til uden ophør at træffe foranstaltninger på dette område.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for den anden Barroso-Kommission af to grunde. Den første er, at den har fremlagt et troværdigt, realistisk program, som jeg synes er velegnet til at opfylde de nuværende behov. Jeg håber, at den nye Kommission vil gå i gang med at gennemføre dette program så hurtigt som muligt. Den anden grund er, at hr. Barrosos hold består af mange pålidelige eksperter, som efter min overbevisning vil yde et betydeligt bidrag til de kommende års vellykkede reformer.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PO) Den polske delegation af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet stemte for den nye Kommission. Vi er dog bevidste om svaghederne ved den nyudnævnte Kommission og de forbehold, der er taget over for nogle af kommissærernes kompetence. Vi har skullet vente længe på at få en ny Kommission. Det skal dog indrømmes, at den nye Kommission fik et overvældende flertal af stemmerne. Det er et stærkt mandat for fremtiden. På den anden

side var der næsten ikke nogen, som betingelsesløst stemte for den nye Kommission. Et af problemerne er bestemt, at flere af de 27 kommissærers porteføljer overlapper hinanden, og det skaber en uklar situation.

Mange af mine kolleger peger også på problemet med hr. Barrosos overdrevne kontrol med enkelte af kommissærerne. Vi glæder os over, at den nye Kommission vil foretage en vurdering af den finansielle krises sociale og økonomiske følger. Til gengæld bemærker jeg med stor utilfredshed, at hr. Barroso i sin tale ikke nævnte noget specifikt om reformen af den fælles landbrugspolitik eller samhørighedspolitikken. Disse områder bliver bestemt blandt den nye Kommissions vigtigste arbejdsområder.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Borgerne og institutionerne i alle EU's medlemsstaterne bør være interesserede i at få de bedste og stærkeste medlemmer til en ny Kommission. Det er et stort ansvar, både for landene at indstille kandidater og for medlemmerne af Parlamentet at godkende dem. Desværre er det ikke alle medlemsstater, som har denne holdning. Man kan undertiden få det indtryk, at regeringerne i EU's medlemsstater sender svage og 'uønskede' politikere til Bruxelles for at få frigjort en stilling i deres hovedstad. Det er en farlig tendens. Parlamentet forsøger dog at give et "rødt kort" til de svage kandidater, som både er blevet udstationeret af deres regeringer og er blevet godkendt af kommissionsformand Barroso, eller de kandidater, hvis finansielle interesser er uigennemsigtige. For fem år siden var der to kandidater, som ikke blev godkendt, i år er der en. Men indtil videre har medlemmerne ikke ret til at stemme om den enkelte kommissær, vi skal stemme om den samlede Kommission. Da flertallet af kandidaterne gjorde et godt indtryk, stemte jeg for den nye Kommission.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Europa har et presserende behov for en autoritativ leder, som denne Kommission er den fuldstændige legemliggørelse af.

Den nye Kommission får en vanskelig opgave med at fremme bæredygtig vækst gennem en fuldstændig gennemførelse af den europæiske økonomiske model. Dvs. modellen for den sociale markedsøkonomi.

Styrkelsen af det indre marked skal være nøglen til at sikre en sund konkurrence og dermed tilskynde til jobskabelse og vækst. Især er jeg stolt over, at Italien med hr. Tajani i den nye Kommission sikrer kontinuitet i kvalifikationer og kvalitet, idet han har fået tildelt en af de vigtigste porteføljer, nemlig industri, som er af strategisk vigtighed i forvaltningen af krisen og omorganiseringen af europæisk produktion.

I løbet af den kommende valgperiode skal Kommissionen fastlægge præcise prioriteringer og en indvandringspolitik og energipolitik med et europæisk ansigt, således at EU kan få den konsekvente tilgang, som det har vist sig vanskeligt at nå her og nu. Derved får EU også en udenrigs- og sikkerhedspolitik, der fortjener at bære denne betegnelse.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Udvalget om Industri, Forskning og Energi er ansvarligt for forskning, energi og udvikling af informationssamfundet. Disse tre områder prioriteres højt som et bidrag til at komme ud af krisen og genskabe vores produktionssystem, som min gruppe, Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, ønsker at gøre mere konkurrencedygtigt og innovativt, men også mere socialt og miljømæssigt bæredygtigt. Forskning og innovation er de største drivkræfter bag forandring. Hr. Barroso lovede at afsætte 3 % til investeringer i forskning og udvikling. Vi har imidlertid være bekymrede over at se, hvordan dette område gradvist blev lavere og lavere prioriteret i henseende til politiske tidsplaner og budgetter. Kommissionen har givet et klart tilsagn i den henseende. Det økonomiske opsving kommer først, hvis vi forandrer vores energimodel. Fremtiden for økonomien er fremtiden for den grønne økonomi. Kommissionen har også bekræftet dette som et mål. Med hensyn til informationssamfundet ser vi ens på mange af de udfordringer, vi står over for, bl.a. at sikre adgang til informations- og kommunikationsteknologi for alle overalt. De kommissærer, der deltog i vores udvalgs møder, afgav mange specifikke tilsagn, og vi har givet dem vores stemme, men vi kan garantere, at vi vil sørge for, at disse løfter bliver holdt.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte nej til, om vi finder den anden Barroso-Kommission velegnet som drivkraft, initiativtager og inspirator bag det europæiske projekt. Barroso er ikke den stærke leder, vi har brug for. Han har ladet ekstremt vigtige år gå forbi uden handling. År, hvor EU kunne have forfulgt en mindre neoliberal og mere social politik. År, hvor Europa kunne have støttet sine SMV'er. År, hvor han kunne have været med til at støtte kvaliteten af europæiske uafhængige medier og kunne have været med til at demokratisere den europæiske beslutningstagning og dermed gengive millionvis af borgere tilliden til det europæiske samarbejdsprojekt. Intet af dette er sket.

Ved blindt at fokusere på liberalisering, høje aktiemarkedspriser og makroøkonomisk vækst blev EU's sociale og bæredygtige ansigt tåget. Verden rystes af tre kriser, en finansøkonomisk krise, en miljøkrise og en social

krise. Den manglende fælles tilgang skaber grobund for kynisme og politisk nihilisme i offentligheden. Barrosos svage og vage politiske plan giver ikke meget håb for forandring. Han accepterede, at medlemsstaterne stillede nogle helt ukvalificerede kandidater til Kommissionen, og han opsplittede nogle kommissærers porteføljer, hvilket har skabt usikkerhed om, hvem der rent faktisk er ansvarlig for de vigtigste politiske områder. Barroso mangler vision og politisk dristighed, og det er ikke godt for Europa. Derfor stemte jeg nej.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Parlamentet og Kommissionen skal løse de store problemer, som EU står over for, såsom at få vendt krisen til et økonomisk genopsving og øget beskæftigelse, skabe balance i medlemsstaternes offentlige finanser og forhandle de finansielle rammer for tiden efter 2013 på plads. I den sammenhæng vil jeg gerne understrege vigtigheden af samhørighedspolitikken. Jeg har haft lejlighed til at stille spørgsmål til den kommende kommissær for regionalpolitik, Johannes Hahn, om han er interesseret i at skabe et særprogram med permanent finansiell støtte til de fjernestliggende regioner. Jeg har også forelagt ham et forslag til et mere fleksibelt system for støtteberettigelse for modtagelse af midler fra strukturfondene for "overgangsregioner", dvs. regioner, der er fanget mellem målsætningerne "konvergens" og "konkurrenceevne og beskæftigelse". Kommissæren udviste kompetence og konsekvens og også, at han er parat til at se på disse muligheder, hvilket giver mig tiltro til, at han fremover vil være lydhør over for de fjernstliggende regioner såsom Madeira. Jeg stemte for de nye kommissærer, der skal arbejde under ledelse af José Manuel Barroso, da de samlet set viste god teknisk forberedelse, seriøsitet og ambition til at reagere på de udfordringer, som EU står over for, uden at glemme værdierne bag EU, nemlig solidaritet og territorial samhørighed.

Róza Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemte for udnævnelsen af Kommissionen, selvom jeg meget gerne ville have sagt min mening om flere af de enkelte kommissærer. Som vi alle ved, stemmer Parlamentet kun om den samlede Kommission. Selvom jeg ikke kan sige, at jeg er begejstret over valget af Baroness Ashton, er den samlede Kommission præget af ekstremt kompetente og erfarne folk. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som jeg er medlem af, besluttede at stemme ja til den nye Kommission for at gøre det muligt for EU at arbejde effektivt. Hvis jeg havde stemt imod udnævnelsen af Kommissionen, ville det have været en demonstration og kunne opfattes som manglende loyalitet over for min gruppe, men det ville ikke have påvirket Parlamentets beslutning. Hr. Barrosos nye Kommission består af erfarne og kloge politikere såsom hr. Barnier og fru Reding, som jeg kommer til at arbejde tæt sammen med. Hr. Lewandowski, der er ansvarlig for budgettet, bliver bestemt også en fortrinlig kommissær. Det kan vi virkelig være stolte af. Det lykkedes også Parlamentet at påvirke Bulgarien, som udskiftede fru Jeleva, der ikke var særlig kvalificeret inden for humanitær bistand og udvikling, med fru Georgieva. Det betragter jeg som en stor succes og et konstruktivt bidrag fra Parlamentet til etableringen af den nye Kommission. Jeg tror, at den mest effektive måde, vi kan arbejde på i dag, er at stille sunde forslag og udøve en indirekte indflydelse på hr. Barroso og medlemsstaterne. At stemme imod Kommissionen ville have forlænget de dyre forhandlinger, og slutresultatet ville ikke nødvendigvis være blevet bedre end det, vi har opnået.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Den nye Kommissionen er blevet godkendt af kapitalen, ikke af arbejderne. Medlemmerne af Kommissionen er udnævnt af de neoliberale og socialdemokratiske regeringer i EU's medlemsstater og med Parlamentets afstemning, idet det eneste kriterium for deres valg er deres evne til at tjene kapitalens interesser uden indsigelser. Medlemmerne af Kommissionen har gjort sig meget umage for at bekræfte dette under høringerne i Parlamentets udvalg, idet de uden at tøve støtter EU's imperialistiske karakter, EU's antigræsrods politik og de militære interventioner på internationalt plan for at fremme kapitalens profit, deres pligtopfyldenhed over for at gennemføre det indre marked og de fire friheder under Maastricht, konkurrenceevne og kapitalistiske omstruktureringer for at skabe de rette betingelser for at sikre en koncentration af kapitalen, optrapning af antigræsrodsforanstaltninger i det endelige angreb på arbejdernes lønmæssige, sociale, arbejdsmæssige og forsikringsmæssige rettigheder for at øge monopolernes profit samt en forøgelse og styrkelse af reaktionære efterfølgelsesredskaber for at undertrykke arbejdernes og græsroddernes demonstrationer. Medlemmerne af det græske kommunistparti stemte imod Kommissionen, som vil videreføre og intensivere sin politik med at udnytte arbejderne, fattige landmænd og de selvstændige.

Geoffrey Van Orden (ECR), *skriftlig*. – (EN) Vi ønsker en pragmatisk Kommission, som vil skabe fremgang gennem reform, herunder deregulering og reduktion af EU's udgifter, og som vil fokusere på forvaltningsaspekter snarere end politisk integration. Nogle af de udnævnte kommissærer er kompetente, andre ikke. Posten som højtstående repræsentant er et produkt af Lissabontraktaten. Jeg støtter ikke denne traktat eller det, den skaber. Den har ingen demokratisk legitimitet. Baroness Ashton blev valgt efter en hemmelige forhandlinger mellem Europas socialdemokratier, som en efternøler til den britiske

premierminister. Ud over at hun ikke har erfaring med det område, hun skal dække, har hun en yderst tvivlsom fortid som national kasserer i CND. Denne subversive organisation arbejdede for en ensidig nedrustning af Storbritannien og spredte uro og fortvivelse. Mange af kandidaterne har en kommunistisk baggrund. Nogle af dem, f.eks. László Andor, viste kun begrænset forståelse af deres portefølje og lød, som om de ønskede at indføre mere og mere unødvendig lovgivning. Det er helt galt, at Parlamentet ikke kan stemme om de enkelte kommissærer, men skal stemme om den samlede Kommission. Nogle af kommissærerne kunne jeg stemme for, andre ikke. Af solidaritet med min gruppe undlod jeg at stemme.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Hr. Barroso, den pragmatiske grund til at stemme ja til den nye Kommission er simpelthen, at det arbejde, der skal gøres, nu endelig kan blive iværksat. Det kan spare mange penge for skatteyderne. Hr. Barroso har udvist stor dygtighed i valget af de nye kommissærer. Nogle af dem er yderst velkvalificerede. Andre har i høj grad et udviklingspotentiale. De skal have de muligheder, de ønsker, for at sætte sig ind i Europas udfordringer. Men andre af de nye kommissærer lader bestemt noget tilbage at ønske og ser ikke ud til at have den nødvendige specialviden eller ambition til at udfylde de højeste poster i Europa.

Derfor har jeg ikke stemt for Kommissionen i dens nuværende sammensætning. Jeg ville ønske, at kommissærerne blev udnævnt på en meget mere gennemsigtig måde, og at der blev fundet nogle mere velkvalificerede kvindelige kommissærer.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beslutningsforslaget og dermed også for den nye Kommission. Parlamentet giver ikke hr. Barroso og den nye Kommission en blankocheck. Jeg har imidlertid haft meget regelmæssige møder med kommissionsformand Barroso under hans første valgperiode, hvor jeg var ansvarlig for arbejdet i Parlamentets Udvalg om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. Jeg har derfor haft mulighed for at iagttage hans følsomme tilgang til at lede Kommissionens arbejde og den respekt, han viser sine medmennesker og almenvellet. Det glæder mig også for den slovakiske kandidat, som blev udsat for urimelige angreb på grund af uvidenhed, og som kun var baseret på smålige politiske grunde. Når man bruger bagtale og mindretal i en smædekampagne for at sætte spørgsmålstegn ved en politikers integritet af smålige politiske hensyn, markerer det begyndelsen på den institutionelle politiske kulturs ende. Jeg ønsker inderligt alle medlemmer af Kommissionen held og lykke med deres indsats for at gøre en god arbejdsindsats.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 14.40 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. Den vanskelige monetære, økonomiske og sociale situation i lande i euroområdet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om den vanskelige monetære, økonomiske og sociale situation i lande i euroområdet.

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Fru formand! Vi befinder os i en situation uden fortillælde i euroområdet, fordi dette er den første globale finanskrisen siden euroens indførelse. Det, der sker i euroområdet og hele EU, er, at vi, selvom det ikke er EU, der har startet krisen, og selvom det ikke var her, den begyndte – vi ved, at den begyndte i USA – har lidt under dens følger i lige så høj grad som det land, hvor den startede.

Situationen med offentlige underskud er naturligvis affødt af krisen og regeringernes positive indsats for bl.a. at forhindre et sammenbrud af det finansielle system. Disse underskud betyder uundgåeligt, at regeringerne har mindre budgetpolitisk råderum.

Forhandlingen vedrører den økonomiske situation, den monetære situation og den sociale situation. Med hensyn til den økonomiske situation skal det siges, at euroområdet som helhed nu er kommet ud af recessionen og også har undgået risikoen for deflation, selvom der er tydelige forskelle mellem vækstraterne, og væksten endnu ikke er stabil. Vi skal sikre, at væksten stabiliseres og konsolideres, hvilket er det grundlæggende mål

for den økonomiske politik i hele euroområdet, men vi befinder os ikke længere i en recession. Euroområdet som helhed befinder sig ikke længere i en recession.

Men det er rigtigt, at jobskabelsen stadig halter bagefter. I år vil der stadig være udtalt arbejdsløshed i euroområdet, men vi er på rette vej mod vækst. Dette er et af emnerne på dagsordenen for det uformelle møde i Det Europæiske Råd på torsdag, nemlig vækstens betydning for at vende tilbage til holdbar vækst, bevare den europæiske socialmodel og igen begynde at skabe arbejdspladser af god kvalitet.

Med hensyn til det monetære system har EU og EU's institutioner handlet rigtigt, selvom der fortsat er spændinger på værdipapirmarkedene. Den Europæiske Centralbank har gjort sit arbejde godt og fortsætter i samme retning med at vurdere de strategier, der skal få os ud af krisen. Derfor er det fornuftigt ikke at ophæve incitamenterne i 2010. Den Europæiske Centralbank udfaser gradvist disse incitamenter og har allerede fjernet nogle af de foranstaltninger, den havde vedtaget. Et eksempel herpå er ophævelsen af likviditetsfordelene til bankerne, hvilket har været muligt, fordi kreditmarkederne gradvist er vendt tilbage til det normale.

Det skal også påpeges, at Eurogruppen og Økofin har styret krisen godt og bl.a. har etableret en tilsynsstruktur for finanssystemet, som også skal drøftes her i Parlamentet. Vi håber, at det bliver et af hovedpunkterne i den politiske debat under det spanske formandskab.

Vedrørende den sociale situation lider vi helt klart under følgerne af høj arbejdsløshed i euroområdet. Skønt der også er forskelle i arbejdsløshedsniveauet i euroområdet, er det bestemt det, der bekymrer de europæiske borgere mest for tiden. De ønsker beskæftigelse, de ønsker at vende tilbage til vækst, som kan skabe beskæftigelse. Ikke den ustadige, usikre beskæftigelse, der måske fandtes i nogle af euroområdets lande, men beskæftigelse af god kvalitet.

Det skal bl.a. også påpeges, at det naturligvis var den høje arbejdsløshed, der udløste de automatiske stabilisatorer, som resulterede i arbejdsløshedsstøtten og -hjælpen. Disse foranstaltninger påvirkede til gengæld de underskud, som medlemsstaterne har haft på grund af vores politiske og sociale system, som beskytter dem, der befinder sig i de mest sårbare situationer, såsom de, der har mistet deres arbejde.

Fremover, og det er et andet emne, som også vil blive behandlet på torsdag på det uformelle møde i Det Europæiske Råd, skal vi have en beskæftigelsesfremmende politik, som vi kalder "Europa 2020", som model for vækst og skabelse af job af god kvalitet.

Til sidst vil jeg sige, at jeg mener, at det i denne situation er blevet bevist, at det er absolut afgørende at koordinere og styrke euroområdet, og at det fortsat er her, vi kan finde den største monetære og økonomiske beskyttelse. Det er blevet bevist, at euroområdet skal styrkes, og at det kan udvides, når der er flere lande, som kan opfylde kravene, men at udvidelse også er noget positivt.

Til sidst vil jeg sige, at det er vigtigt, at vi går i retning af integration og økonomisk konvergens i EU. Der består stadig forskelle mellem landenes økonomiske situation i EU. Vi skal væk fra monetær union og over til en ægte økonomisk union, som det hedder i traktaterne. I traktaterne tales der om en Økonomisk og Monetær Union, og sådan er den også beskrevet, men den monetære union er blevet gennemført før den økonomiske.

Koordinering af økonomi-, beskæftigelses- og socialpolitikkerne er fastlagt i traktaterne. Det er en forpligtelse og et af principperne, en af de retninger eller ideer, som det spanske formandskab har fremsat. Koordinerede offentlige politikker bliver først virkningsfulde, når der er tale om virkelig koordination. Det var f.eks. tilfældet, da den europæiske økonomiske genopretningsplan blev udformet, da skatte- og afgiftspolitikkerne blev gennemført, som sikrer stabilitets- og vækstpagtens troværdighed, hvilket er af afgørende betydning. Det var også tilfældet, da det blev besluttet at koordinere finanspolitikkerne og bankgarantierne og at forøge indskudsgarantiordningerne. Kort sagt handler det om, at det, som økonomerne kalder "storøkonomi", også skal føres på politisk plan, fordi omfattende koordination på politisk plan er ensbetydende med gode resultater.

Dette er Rådets vision for denne vanskelige situation, men vi er på vej ud af den, og vi skal være stærkere og mere holdbare, når vi kommer ud af den. Dette bliver uden tvivl et af hovedemnerne på det uformelle møde i Det Europæiske Råd på torsdag.

Joaquín Almunia, næstformand i Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen er bekymret over de store økonomiske og finansielle udfordringer, som Grækenland står over for. Den vanskelige situation i Grækenland er en fælles bekymring for hele euroområdet og for EU som helhed, da store og vedvarende

nationale underskud og underskud i forhold til udlandet truer landets makroøkonomiske stabilitet med alvorlig risiko for følgevirkninger til andre dele af euroområdet.

De græske myndigheder og det græske folk ved, at de står over for en stor udfordring. Den 15. januar fremlagde regeringen et ambitiøst stabilitetsprogram, som skal afhjælpe denne situation. I henhold til programmet skal underskuddet reduceres fra det anslåede 12,7 % i 2009 til under 3 % i 2012, begyndende med en tilpasning af fire procentpoint af BNP i år. Dette program er endog særdeles ambitiøst, alene på grund af den nødvendige konsoliderings omfang, og det er et program, som hvor hovedvægten ligger på de første år. For at gå lidt mere i detaljer har de græske myndigheder meddelt, at de har vedtaget en pakke med foranstaltninger for 2010. Nogle af dem er allerede det græske parlament og vil blive gennemført snarest. Planerne for de senere programår er mindre detaljerede på nuværende tidspunkt.

I sidste uge, den 3. februar, vedtog Kommissionen en integreret strategi- og overvågningsmekanisme, som er en kombination af vores vurdering af stabilitetsprogrammet, en henstilling vedrørende proceduren for et uforholdsmæssigt stort underskud, som skal nedbringe budgetunderskuddet til under 3 % i 2012, som regeringen fastslog i programmet, og en anden henstilling, der for første gang er baseret på EU-traktatens artikel 121, stk. 4, for at sikre, at Grækenlands økonomipolitik stemmer overens med de brede økonomipolitiske retningslinjer og Den Økonomiske og Monetære Unions funktionsmåde. Vi har også indledt en overtrædelsesprocedure for at udvirke, at Grækenland løser de problemer, der har gjort det umuligt at indberette pålidelige budgetstatistikker indtil nu, og Kommissionen har annonceret sit øjeblikkelige initiativ vedrørende revisionsbeføjelser til Eurostat.

Med hensyn til stabilitetsprogrammet støtter Kommissionen fuldt ud Grækenlands bestræbelser på at rette op på den vanskelige økonomiske og finanspolitiske situation. Foranstaltningerne og de politiske intentioner som beskrevet i programmet er et vigtigt skridt i den rigtige retning. Den vellykkede og omfattende udstedelse af statsobligationer den 25. januar tyder også på, at markedsdeltagerne deler denne opfattelse, om end en høj rentegodtgørelse i de efterfølgende spredninger også viser, at de stadig er forsigtige.

Programmålene og den mellemsigtede finanspolitiske justering er dog ikke uden risici. Det makroøkonomiske scenarie i programmet er temmelig optimistisk, og der består en vis usikkerhed med hensyn til de bagvedliggende indkomstprognoser, især den forventede indvirkning af indsatsen for at bekæmpe skatteunddragelse i en økonomisk nedgangssituation. I lyset af den seneste markedsudvikling forekommer rente- og udgiftsprognoserne også at være til den lave side. For så vidt angår henstillingen vedrørende et uforholdsmæssigt stort underskud, afhænger vores henstillinger vedrørende de foranstaltninger, der skal tages i år, helt og holdent af de foranstaltninger, som de græske myndigheder har beskrevet i deres stabilitetsprogram. Det omfatter foranstaltninger, som skal gennemføres i første kvartal i år, såsom lønnedskæringer, reduktion af antallet af offentligt ansatte, fremskridt med hensyn til reformer af sundhedsvæsen og pensionssystem, forøgelse af skatter og afgifter og en skatteforvaltningsreform. Nogle af de finanspolitiske konsolideringsforanstaltninger er allerede forelagt det græske parlament og forventes gennemført snarest. De græske myndigheder opfordres i Kommissionens forslag til Rådet til senest medio marts at fremlægge en detaljeret gennemførelsesrapport om de vedtagne foranstaltninger og tidsplanen for deres gennemførelse. Der vil også blive foretaget en risikovurdering, således at der, hvis der skulle opstå risici, om nødvendigt kan træffes kompensationsforanstaltninger.

I denne sammenhæng bifalder Kommissionen meddelelsen den 2. februar om yderligere foranstaltninger, herunder især en fastfrysning af de nominelle lønninger i den offentlige sektor og en forøgelse af afgifterne på brændstof for at sikre budgetmålet for i år. De græske myndigheder er rede til at vedtage og hurtigt gennemføre eventuelle nødvendige supplerende foranstaltninger.

Med hensyn til de senere programår opfordrer vi til yderligere tilpasninger af mere permanent karakter, fortsatte reformer af skatteforvaltningen og en forbedring af budgetrammerne. Grækenland anmodes naturligvis også om at fortsætte forbedringen af behandlingen af den generelle statsstøtte. Da planerne er mindre detaljerede, foreslår vi, at der indføres et stramt indberetningssystem, hvor de græske myndigheder hvert kvartal skal rapportere om de gennemførte foranstaltninger, resultater og foranstaltninger, der skal gennemføres. Dette stramme indberetningssystem vil sikre, at planerne gennemføres som planlagt. Vi vedtog også henstillingen for at få sat en stopper for den manglende overensstemmelse mellem de brede retningslinjer for de økonomiske politikker og risikoen for at hindre Den Økonomiske og Monetære Union i at fungere på baggrund af den fortsatte forringelse af den græske økonomiske konkurrenceevne og den øgede ubalance i forhold til udlandet samt den store spredning i finansmarkederne i forhold til benchmark-obligationer.

En tilsvarende spredning i andre lande tyder også på, at de øvrige medlemsstater bliver påvirket. I denne sammenhæng forventes Grækenland at vedtage et omfattende strukturreformprogram, der skal øge

effektiviteten i den offentlige forvaltning, fremskynde reformen af sundhedsvæsenet og pensionssystemet, forbedre arbejdsmarkedets funktion og effektiviteten af lønforhandlingssystemet, forbedre produktmarkedets funktion og erhvervsmiljøet og opretholde en stabil bank- og finanssektor.

Hvad er de næste skridt i denne meget detaljerede overvågningsproces? Vores henstillinger vil blive drøftet i Eurogruppen og Økofin i næste uge, og medio marts forventes der er foreligge en rapport med en tidsplan for gennemførelsen af målene for 2010. Hvert kvartal begyndende i maj skal Grækenland aflægge rapport om, hvordan Rådets afgørelse og henstillinger er blevet gennemført. Hver rapport vil blive vurderet af Kommissionen. Hvis der er tegn på, at der er ved at opstå risici, er det klart, at der skal gennemføres supplerende foranstaltninger. Derfor er det afgørende, at den græske regering er klar til at vedtage eventuelle supplerende foranstaltninger, hvilket de allerede sagt, at de er.

Vi lever i en situation uden fortilfælde, men vi skal nok håndtere den. Grækenland har vedtaget et ambitiøst program for at rette op på sit underskud og reformere den offentlige forvaltning og økonomien. Landet fortjener støtte til denne vanskelige opgave, og det gør Kommissionen også. Den integrerede overvågningsmekanisme er sammen med myndighedernes vilje til at løse problemerne garanti for en vellykket gennemførelse af de finanspolitiske konsolideringsforanstaltninger og strukturreformer, som vil sætte Grækenland tilbage på et holdbart spor. Rettidig og konsekvent gennemførelse af budgetforanstaltningerne og strukturreformerne – og begge dele indgår i det program, som de græske myndigheder har vedtaget – er sammen med en stram overvågning af situationen nøglen til den rette løsning på de nuværende spændinger på vores markeder.

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har taget initiativ til denne forhandling, fordi problemerne i euroområdet kræver en meget konsekvent europæisk tilgang. Det er det, der bekymrer os.

I de senere år har medlemsstaterne alt for ofte distanceret sig fra stabilitets- og vækstpagten. Derfor opfordrer jeg i dag Rådet til, ikke kun i henseende til Grækenland, at forpligte sig meget mere til en helt konsekvent koordinering af den monetære politik på det uformelle topmøde på torsdag og mødet i Økofin i næste uge.

Det spanske formandskab har været et godt eksempel i sit eget land, for også der er situationen presserende.

På min gruppes vegne vil jeg gerne give min dybtføjte støtte til den måde, som Kommissionen har håndteret problemerne i Grækenland på. Ganske vist er det flere måneder for sent, men det er helt klart nødvendigt. Det samme bør også gælde andre lande i farezonen. Løsningen ligger ikke i at afsætte flere penge over EU's budget, men i den konkrete gennemførelse af reformplaner.

Jeg håber også, at der arbejdes med et nødsceanarie, hvis det skulle blive nødvendigt, og at man derfor undersøger alle muligheder, herunder et samarbejde med Den Internationale Valutafond (IMF). Samtidig skal vi holde hovedet koldt, for reaktionerne på finansmarkederne er alvorligt overdrevne i lyset af budgetproblemets omfang. Dette understreger det presserende behov for hurtigt at styrke EU's regulering af finansmarkederne.

Udo Bullmann, for S&D-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. Almunia! Især i overgangsperioden vil jeg takke Dem for Deres indsats i den forgangne valgperiode, og jeg ønsker Dem held og lykke i Deres nye funktion. Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke Deres forgænger, hr. Rehn. Jeg ønsker ham held og lykke med de vigtige opgaver, han nu skal løfte.

Der er tre ting, som vi kan lære af den nuværende situation. Den første er, at det, som hr. Barroso har forelagt os under betegnelsen Europa 2020, mangler indhold. Det er langt fra tilstrækkeligt til at skabe den sammenhæng i EU, som der er et så presserende behov for for at forhindre den nuværende situation i at vende tilbage i fremtiden. Strategien mangler indhold, og jeg håber, at de beskrevne milepæle i de kommende uger vil give os lejlighed til at forbedre den. Vi har i høj grad brug for en bedre koordinering af de økonomiske politikker. Det har det spanske formandskab med rette fremhævet. Formandskabet bør ikke lade sig intimidere i den sammenhæng.

Det andet, vi kan lære af den nuværende situation, er, at nogle medlemsstater naturligvis har brug for modernisering, og tallene er sikkert korrekte i den henseende. Men der er brug for modernisering, ikke kun i et land. Der er også andre lande, som skal gøre en større indsats, for det kan de godt. Jeg er ikke i tvivl om, at den nye græske finansminister, hr. Papakonstantinou, vil gøre et fortræffeligt arbejde, og jeg kender ingen ærlige politikere, som vil bestride dette. Han fortjener vores tillid, og ham bør vi støtte.

Det tredje, vi kan lære, er, at EU skal væbne sig. Hvis markederne kommer på en prøve, skal Europa kunne reagere, og det skal være muligt at reagere betingelsesløst. Hvis der indtræffer yderligere spekulation mod enkelte lande, skal vi kunne stille bevillinger til rådighed på gennemsnitlige europæiske rentevilkår. Det er vi nødt til at organisere. Denne form for handling er der også hjemmel for i Lissabontraktaten. Jeg vil gerne sige til Rådet og Kommissionen, at de skal være forberedt på, at der bliver behov for forhandlinger.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Til forskel fra repræsentanterne fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) tror jeg faktisk ikke, at jeg er tilhænger af, at Kommissionen griber ind.

Først og fremmest mener jeg, at vi er nødt til at erkende, at det, vi ser i Grækenland, også er en følge af Lissabonstrategiens nederlag. Landene er faktisk vokset fra hinanden i de sidste ti år. Forskellen mellem Tyskland og Grækenland er ikke blevet mindre i de sidste ti år, men større, og det er en følge af, at vi har forfulgt en Lissabonstrategi, der er alt for svag. For det andet mener jeg også, at de europæiske institutioner, dvs. Kommissionen og Den Europæiske Centralbank, har begået en taktisk fejl ved ikke at gribe ind med det samme. Der er grebet ind alt for sent. I seks uger har vi hørt alle mulige erklæringer fra de europæiske ledere, som sagde, at de græske ledere skulle træffe foranstaltninger, at foranstaltningerne ikke var gennemgribende nok, eller endog at de ikke havde tillid til de græske ledere osv. Vi har hørt det hele før. Men det er os selv, der er ansvarlige for finansmarkedernes reaktion på Grækenland. Hvordan kan vi nu forvente, at finansmarkederne skal have tillid til en klub, hvis klubbens medlemmer ikke selv har tillid til Grækenland længere og til de foranstaltninger, som Grækenland har foreslået? Derfor mener jeg, at tilgangen har været forkert. Hvis Den Europæiske Centralbank og Kommissionen havde lavet en pakke til Grækenland meget hurtigere, ville euroområdet ikke være blevet smittet, sådan som vi nu er vidner til.

Der er heller ikke nogen, som skal sige, at vi ikke kendte til Grækenlands problemer. Folk har talt om det græske spørgsmål i Kommissionens lobbier i de sidste tre-fire måneder og har sagt, at der på et eller andet tidspunkt ville opstå et problem med Grækenland. Og det er netop det, der er grunden til, at Grækenland med sine 12,7 % har fået en rating, mens Det Forenede Kongerige, der har et underskud på 12,9 %, ikke er blevet rated. Så derfor handler dette her ikke længere kun om de nøgne tal, det handler om finansmarkederne, der, fordi vi ikke udviser tilstrækkelig samhørighed, tillid og solidaritet, slår ned på Grækenland. Denne situation kunne have været undgået med et konsekvent indgreb fra Kommissionen og den Europæiske Centralbank.

En strategi eller en henstilling, hr. kommissær – lad os løse denne situation selv! Jeg er arg modstander af at få IMF, Den Internationale Valutafond, til at løse problemerne i euroområdet. Vi vil selv løse problemerne i euroområdet, så vi har ikke brug for IMF.

Og til sidst lidt, som ikke kun vedrører Grækenland. Denne situation er en test af samhørighed og intern enhed i euroområdet.

Pascal Canfin, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand! På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil jeg gerne sige til det spanske formandskab, at vi fuldt ud tilslutter os deres analyse af den politiske vilje til at udforme nye værktøjer til styring og fremskridt mod en økonomisk union og ikke kun en monetær union, som hr. Bullmann også sagde. De har vores politiske gruppes fulde støtte til dette.

For at tale om noget lidt andet end Grækenland mener jeg, at det, vi skal gøre, er at se på alle værktøjerne til økonomisk styring i euroområdet og især stabilitets- og vækstpagten. Over halvdelen af medlemsstaterne i euroområdet opfylder ikke længere kravene i stabilitets- og vækstpagten.

Vi må heller ikke glemme, at Spanien indtil for ganske nylig, dvs. indtil krisen, overholdt alle kriterierne i stabilitets- og vækstpagten, men det hindrede ikke, at dette land to år senere befinder sig i en helt anden situation med en arbejdsløshed på 20 %, eller at det nu fuldstændig ignorerer disse kriterier.

Hvad betyder det? Det betyder, at Spanien med en stabilitets- og vækstpagt, der er snævert koncentreret om kriterier vedrørende offentlige finanser, hvilket er absolut nødvendigt, men utilstrækkeligt, indtil for nylig kontrollerede sin gæld og det offentlige underskud, men samtidig tillod den private sektors gæld at tage på himmelflugt. Den private gæld er eksploderet, der spekuleres på boligmarkedet, og recessionen her er meget værre end andre steder, hvilket har resulteret i, at der er behov for en massiv indsprøjtning af offentlige midler. Dette beviser tydeligt, at hvis man ser enøjet på stabilitets- og vækstpagten og kun fokuserer på den offentlige gæld i styringen af euroområdet, kan man ikke se helheden, for kunne man det, ville man også kunne foregribe og forhindre den næste krise.

Derfor vil jeg gerne vide, hvilke forslag både det spanske formandskab og Kommissionen har fremlagt for at genbekræfte stabilitets- og vækstpagten og frem for alt integrere den i et mere omfattende system.

For det andet siger De med rette, at de offentlige finanser skal kontrolleres bedre, at det er nødvendigt at vende tilbage til mere stabile gælds niveauer. Afhænger dette efter Deres mening alene af et fald i de offentlige udgifter, eller afhænger det også af muligheden for at forhøje visse skatter? I bekræftende fald hvilke? Hvilken betydning kan finanspolitisk samarbejde mellem os alle få for medlemsstaterne mulighed for igen at få et vist råderum, så de kan udligne deres underskud, ikke kun ved at sænke udgifterne, men også ved at hæve deres indtægter?

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Kløften mellem statsgældsspredningen er øget dramatisk i de senere måneder for visse medlemsstater i euroområdet, hvilket har ført til omfattende spekulation i markederne om misligholdelse, redningsaktioner, og endog om nogle af medlemsstaterne kan overleve inden for rammerne af euroen.

EU kan ikke via ECB indføre finanspolitiske kriterier for disse medlemsstater. Krisen har alligevel haft store følger for EU og ECB i henseende til, at de har skullet finde en løsning, genskabe den internationale tillid til euromodellen og sikre et fleksibelt marked for statsgæld i euro.

Vi har brugt masser af tid og energi i det sidste år på at undersøge procedurer, skabe overblik, gennemsigtighed og effektiv risikostyring af deltagerne på det internationale kapitalmarked. Disse foranstaltninger påvirker det sekundære værdipapirmarked, men jeg mener, at der er mange gode grunde til at anvende samme principper for det primære marked, især i denne enestående situation med gældsemittenter i euroområdet.

I Det Forenede Kongerige blev Northern Rock således insolvent, da det hentede penge på det korte marked til at finansiere langsigtede forpligtelser. Da markedet satte spørgsmålstegn ved forretningsmodellen og nægtede at udlåne penge, brød forretningsmodellen sammen. Nogle euromedlemsstater står i samme situation lige nu. Jeg foreslår, at ECB, der jo ikke har beføjelser over budgetter eller kapitaludvidelser, kan være med til at udarbejde en profil for gældens afvikling i situationer, hvor man har indtryk af, at en medlemsstat er overeksponeret gennem bevægelser på det korte marked.

Grækenland skal finde 31 mia. EUR i løbet af det næste par uger. Portugal skal revolvere en eksisterende gæld svarende 17 % af BNP i en tid, hvor Frankrig også skal revolvere eksisterende gæld svarende til 20 % af BNP. Gældsafviklingsprofilen overlades til medlemsstaterne, men de samlede følger af en samtidig tømning af markedet betyder, at EU bliver eksponeret i en krisetid, hvilket skaber problemer med at rejse kapital på markederne.

I euroområdet skal ECB måske have et overblik over den samlede udstedelse af gældspapirer og rådgive medlemsstaterne om ansvarlig ledelse.

Et enkelt skridt for EU og særlig medlemsstaterne i euroområdet ville være at udforme en strategi for en holdbar gældsafvikling, da det absolutte gælds niveau i disse tider er mindre vigtigt end den gæld, der skal fornyes.

Nikolaos Chountis, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Fru formand, mine damer og herrer! Den nye Kommission starter sit virke med en enorm løgn. Ikke kun hjælper Lissabonstrategien og Lissabontraktaten ikke med at beskytte os imod krisen – tværtimod er de med til at føre os ud i den. De har lidt et bragende nederlag.

Den globale krise understregede grænserne, styrkerne og de strukturelle problemer ved den europæiske globale udviklingsmodel. Stabilitetspagten eksisterer ikke længere. Krisen har ophævet den, hvilket kan ses af underskuddene og den hast, hvormed de stiger i Tyskland, Spanien, Italien, Portugal, Det Forenede Kongerige og Grækenland.

Krisen berører ikke kun Grækenland. Den berører EU, og på grund af de trufne beslutninger berører den euroområdet. Venstrefløjen advarede os imod den og gik imod disse politikker. Desværre insisterer højrefløjen og socialdemokraterne på at bruge de samme værktøjer til at behandle krisen.

Med Lissabonstrategien har vi opløst socialstaten. Vi taler om et samarbejds Europa, mens Den Europæiske Centralbank udlåner penge til forretningsbanker til en rente på 1 %, men tillader medlemsstaterne at låne på pengemarkederne til en rente på 6 %. EU følger USA i henseende til model og militærtjenester. Hvordan kan det være, at vi accepterer amerikanske kreditvurderingsbureauer som Moody og andre som dommere over medlemsstaternes økonomiske politik og lader dem diktere den?

Derfor skal vi have ændret stabilitetspagten og udskiftet den med en udviklings- og beskæftigelsespagt. EU hverken kan eller må konkurrere på globalt plan på grundlag af lønudgifter. Endelig skal vi modarbejde en forbedring af konkurrenceevnen, hvis den sker på grundlag af en forringelse af arbejdskraftens rettigheder.

Nikolaos Salavrakos, for EFD-Gruppen. – (EL) Fru formand! Tidligere hørte vi hr. Barrosos og de nye kommissærers programerklæring.

Jeg personligt fik indtryk af, at alle vi medlemmer er i samme båd, ikke i samme armada. Der er en enorm forskel.

Ud fra hr. Barrosos programerklæringer ser jeg derfor frem til, at EU's fremtid bliver fastlagt på grundlag af stærkere bånd mellem medlemsstaterne, især inden for økonomi, sociale anliggender og udvikling. Men jeg frygter, at vi får en enorm stigning i den "herreløse" kapital, i "nomadekapitalen", som vandrer fra marked til marked. Ved at styrke og senere forlade lokale markeder som en forbipasserende tornado ødelægges de virkelige økonomier og høster gevinsten, uden at der har været tale om en reel investering. Euroen begrænsede naturligvis den "herreløse" kapitalers potentiale for at spekulere i valutakurser.

Det er derfor grunden til det angreb, som Grækenland i dag er udsat for, og som kræver særlig støtte. Ihukommende at EU ifølge statistik fra 2008 producerer omkring 38 % af den globale velstand, mener jeg, at EU i den nuværende krise ikke har evnet eller ønsket at udøve sine beføjelser til at gribe økonomisk ind på de globale finansmarkeder.

Jeg vil gerne sende et budskab til både Parlamentet og alle mine kolleger, et budskab fra Schumpeter. Der findes en kreativ ødelæggelse, som vil efterlade Europa, den europæiske valuta og Grækenland uskadte, men som er absolut nødvendig for at vise både Grækenland og også andre medlemsstater alle medlemsstaternes solidaritet.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Det, der sker i dag i Grækenland og Portugal og i morgen i Spanien og Irland, er en skandale. Disse angelsaksiske bureauer, som bare lændede sig tilbage, da slynglerne udstedte og handlede med giftige aktiver, og som sov i timen, er nu dem, der er strengest over for alle de medlemsstater, som skyndte sig at hjælpe en finanssektor, der ikke fortjente hjælp.

Krisen, der skyldes markedernes og bankernes ansvarsløshed og dette enorme støttebeløb, er direkte ansvarlige for stigningen i de offentlige underskud og den offentlige gæld, som disse samme markeder i dag ønsker at straffe.

Så det er, hvad den etiske kapitalisme, som hr. Sarkozy, EU og G20 annoncerede, er værd. Det eneste, som bankerne har lært af krisen, er, at skatteyderne er en endeløs kilde til ressourcer, gevinst og garantier, for der er forlydender om, at al denne panik skyldes en amerikansk bank, som fik statsstøtte, og to hedge-fonde, begge fra USA, som ønsker at tjene både på de enorme renter, der kræves af Grækenland, og på Credit Default Swap-markedet, disse forsikringspolicer for statslån, som i sig selv er genstand for uafhængig spekulation.

Det er ikke nok til at regulere hedge-fonde – hvilket De er bange for at gøre – eller derivatmarkederne, som hr. Barnier foreslår. Det giver ingen mening at etablere en europæisk økonomisk regering. Under alle omstændigheder befinder de 27 medlemsstaterne sig i samme suppedas, og solidaritet er bare ikke mulig her. Det er den frie internationale kapitalbevægelse, der skal drages i tvivl, for ellers kommer der ikke et opsving, men bare en gentagelse af krisen.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Fru formand, hr. formand for kommissionen, hr. kommissær! Som fru Wortmann-Kool vil også jeg sige, at vi godkender Kommissionens forslag til at håndtere den nuværende situation i Grækenland.

Med hensyn til det spanske formandskab glæder vi os over, at Deres målsætning er at forbedre koordineringen af økonomipolitikkerne. Denne stærke politiske vilje skal også bruges til at gennemføre to vigtige projekter: strukturering af en ægte form for finansielt tilsyn og regulering af hedge-fonde.

Ganske vist er Europa ikke et fort, men det må heller ikke være en si. På begge disse områder skal formandskabet virkelig have råderum, så det kan forhandle produktivt med Parlamentet. Vi forventer, at Rådet på sit næste møde sender et kraftigt signal til offentligheden og markedet – til offentligheden for at genskabe tilliden til euroen og til markedet for at vise sin solidaritet med Grækenland. Rådet skal give entydigt udtryk for, at det ikke vil lade sig imponere af visse spekulanters forsøg på at destabilisere euroen, spekulanter, der ikke tøver med at spekulere imod medlemsstater, der nu har svare økonomiske og sociale problemer.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru formand, hr. López Garrido, kommissærer! Denne forhandling er vigtig, ikke kun fordi euroen er under angreb, men også fordi vi på torsdag får det første topmøde under ledelse af hr. Van Rompuy, formand for Det Europæiske Råd.

I dag står europæerne fast og er overbevist om, at vi ikke kan tillade IMF at gribe ind i Grækenland. Det glæder mig, for det ville være ensbetydende med at smække døren i for alt, hvad vi har krævet i så mange år, nemlig økonomisk styring af euroområdet.

Når vi opfordrer til økonomisk styring af euroområdet, betyder det, at vi på grund af markedernes udsving skal give os selv midlerne til at reagere og holde trit med markederne. På det punkt har vi tydeligvis fejlet.

Situationen i dag i vores europæiske apparat er sådan, at man, hvis man er uden for euroområdet, kan få "hjælp", men hvis man er i det, er tingene meget mere komplicerede. Jeg havde aldrig forestillet mig, at euroområdet blev et sted, hvor der ikke var solidaritet. Selve gennemførelsen af euroområdet er baseret på solidaritetsbegrebet.

Ingen af medlemmerne i dette område har en chance for at komme ud af krisen, hvis et af leddene er under angreb, uanset dette lands eksportstrategi, uanset omfanget af dets offentlige underskud, uanset omfanget af dets offentlige gæld.

Men hvad ser vi i dag? En mekanisme, som fungerer på en sådan måde, at finansmarkederne sætter de forskellige parter op imod hinanden, tester vores solidaritet og tester vores evne til at holde selve euroområdet i live. For dette begreb, euroområdet, er, at vi, hvis vi ønsker at give os selv råderum, at se ud over spekulation som den eneste tilgængelige mekanisme, er nødt til at udvikle vores egen strategi.

Men denne evne til reelt at blive immune over for den måde, som valutamarkederne fungerede på før euroens vedtagelse, med ratingmekanismerne for statsgælden er blevet genindført i selve euroområdet.

Det er netop det, vi skal fokusere vores opmærksomhed på. Dette går ud over de forslag, som i dag ligger på bordet, og det er op til hr. Van Rompuy på torsdag at gå om bord i disse meget vigtige projekter.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Fru formand! Grækenland har først for nylig løftet sløret for statsgældens faktiske størrelse. Den er meget større, end vi først troede. Budgetunderskuddet nærmer sig 13 %. Desværre har Spanien, Portugal og Italien også høje budgetunderskud.

Europa må ikke komme med en trojansk hest. Og det ville vi gøre, hvis vi yder støtte til disse lande, som der er udtrykt ønske om fra forskellig side. Det må ikke ske, for så belønner vi en dårlig politik med en præmie. Det fremgår klart af stabilitets- og vækstpakten, hvordan landene skal handle i tilfælde af krise, og den fastslår især, hvad der skal gøres, før der kommer en krise, nemlig opsættes et stramt budget og en stram udgiftspolitik i god tid. Det begyndte Nederlandene på allerede for et år siden. De sydeuropæiske lande har ventet alt for længe. Heldigvis er de nu kommet i gang – bedre sent end aldrig – med at få orden i sagerne.

Nu afventer jeg med største interesse følgerne af de foranstaltninger, de træffer. Hvis aktiemarkederne og euroen falder lidt i mellemtiden, vil det ikke være en katastrofe for hverken investorer eller virksomheder, faktisk langt fra.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Snakken om spekulationspresset på euroen og om risikoen for, at økonomien i Grækenland og andre lande i det sydlige Europa bryder sammen på grund af problemer med de offentlige finanser, uforholdsmæssig stor gæld og underskud udnyttes til fulde af EU, borgerskabets regeringer og andre imperialistiske foreninger som undskyldning for at fremskynde og styrke kapitalistiske omstruktureringer og øge udbygningen af arbejderklassen og græsrodderne.

EU og regeringerne afpresser og terroriserer arbejderne for at få dem til at acceptere de markedsøkonomiske regler og europæisk storkapital og indføre nedskæringer i lønninger og pensioner, fleksible arbejdsformer, drastiske nedskæringer i de sociale ydelser og en sand syndflod af barske skatteforanstaltninger samt for at fjerne fattige små og mellemstore landmænd fra deres jord.

Det er løgn, hvis man siger, at den kapitalistiske krise udelukkende skyldes fejladministration og korruption. Gæld og underskud er skabt af det kapitalistiske system, Maastrichttraktaten og selvfølgelig Lissabonstrategien. Det er grunden til, at de borgerlige regeringer og EU, der bærer det fulde ansvar for denne situation, opfordrer arbejderklassen og græsrodsbevægelsen til at give op og deltage i de nationale kampagner. Men arbejderne burde vende ryggen til, for plutokratiets interesser er ikke de samme som arbejderne interesser, da vi lever i et kapitalistisk samfund.

Arbejderne demonstrerer en masse som reaktion på den krig, der er blevet erklæret, og det bifalder og støtter vi.

Barry Madlener (NI). – (NL) Fru formand! Grækenland truer måske endog med at erklære bankerot sammen med andre lande takket være årene med en svag venstrefløjspolitik ført af venstrefløjspolitikere, som har siddet på magten i Europa, såsom Gordon Brown, Barroso, Schulz, Cohn-Bendit og Guy Verhofstadt. Hr. Verhofstadt! Vil De være venlig at høre efter, hvad jeg siger? Milliarder er tilflydt de svage medlemsstater, og selv i opgangstider manipulerede Grækenland åbenbart med tallene, men nej, det vendte De det blinde øje til. Europa skulle være og ønskede at blive større. Takket være mislykkede politikere som Dem er disse økonomier blevet kunstigt pustet op, og nu falder de sammen.

Hvad sker der så nu? De fortsætter med deres katastrofale politik, som om intet var hændt. Hvem banker på døren til EU? Endnu fattigere lande såsom Albanien, Island, Makedonien, Kroatien, Serbien, Kosovo og endog Tyrkiet. Fattige lande, som også lider under en enorm korruption. Og så er der Spanien, som trods høj arbejdsløshed har legaliseret omkring 700 000 ulovlige indvandrere, som også har fået deres familier dertil – og arbejdsløsheden i Spanien er 20 %!

Der skal sættes en stopper for denne indvandringspolitik.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru formand! Der kan ikke være tvivl om, at Grækenland som andre lande i euroområdet har enorme offentlige underskud og lige så stor gæld, og som både De og kommissæren nævnte, har den græske regering allerede fremlagt et fuldt dokumenteret og ambitiøst, men realistisk program for håndteringen af disse forhold.

Der kan heller ikke herske tvivl om, at Grækenland som andre lande i euroområdet har været og er centrum for et koordineret spekulationspres, som grundlæggende har til formål at underminere euroen og den økonomiske sammenhæng i euroområdet. Dette er ikke et græsk, et portugisisk eller et spansk problem, det er et europæisk problem, og vi har pligt til at afdække de reelle grunde til denne situation.

Lige som for et år siden understreger vi, at den globale kreditkrise hænger sammen med de ukontrollerede finansmarkeder, og vi siger lige så direkte i dag, at den ukontrollerede spekulationskapital er en grundlæggende parameter i den nuværende situation, og at den belaster de europæiske skatteyderes penge.

Så vores første pligt må være at forsvare euroen og euroområdet imod spekulationspres, og for det andet skal vi indse, at vi ikke længere kan stå fast på en tæt monetær enhed, og indtil der er opnået reel økonomisk konvergens mellem landene i euroområdet, vil både de økonomier, der ikke ligger i overhalingsbanen, og eurorådets generelle troværdighed og euroens stabilitet være påvirket.

Burkhard Balz (PPE). – (DE) Fru formand! For en sjælden gangs skyld er jeg blevet overset. Men jeg starter med glæde mit indlæg nu.

Vi ved alle, at ikke alle medlemsstater i euroområdet er lige hårdt ramt af den finansielle og økonomiske krise. De lande, der er særlig hårdt ramt, skal træffe mere omfattende foranstaltninger end de andre.

Euroens stabilitet er naturligvis stadig det afgørende, overordnede mål. Det gælder også for de foranstaltninger til konsolidering af de enkelte euro-medlemsstaters budget. Disse foranstaltninger er ikke alene i landenes egen interesse, men også til gavn for de lande, der ikke er så alvorligt ramt.

Men vi skal omhyggeligt overveje, hvilke foranstaltninger der er nødvendige, og hvilke foranstaltninger der måske ikke i så høj grad vil bidrage til at bringe landene ud af krisen. Skønt vi kan hjælpe de lande i Den Monetære Union, der har de største økonomiske problemer, med at få adgang til penge på gunstige vilkår, f.eks. i form af et EU-lån til flere lande i euroområdet, ville denne gunstige udefrakommende kredit næppe være nok til at afhjælpe deres akutte problemer og heller ikke fjerne selve roden til problemerne.

Efter min mening har disse lande i de forgangne år ikke gennemført de nødvendige, vigtige reformer, og det betaler de nu prisen for. Problemerne er i vid udstrækning deres egen skyld og skal derfor fremover løses af de pågældende lande selv. Derfor skal vi gennemføre stramme krise- og reformprogrammer, sådan som Kommissionen meddelte. Det vil være katastrofalt, hvis det bliver skatteyderne, der som sædvanlig kommer til at betale regningen.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Der er sagt mange interessante ting her i dag, men efter min mening bør vi have modet til at sætte spørgsmålstegn ved selve de kriterier, som EU

er baseret på i dag. Der findes endog en artikel i Lissabontraktaten og Maastrichttraktaten, der forbyder EU at bistå Grækenland.

At spekulanterne har fået frie tøjler, som det er sket ved at tillade kapitalens totalt frie bevægelse, og at man har indført skattekonkurrence, der resulterer i, at kapital og virksomheder ikke beskattes, betyder, at de nationale budgetter lidt efter lidt udtørres, og nu bliver befolkningerne, bl.a. i form af de forslag, som hr. Almunia stillede tidligere, bedt om at tage skraldet ved at få deres lønninger sænket, deres pensionsalder udskudt og deres socialsikringssystemer ødelagt.

Hvert eneste af disse kriterier skal derfor ændres, stabilitets- og vækstpakten skal erstattes med en menneskelig udviklingspagt for arbejde, beskæftigelse og uddannelse, og Den Europæiske Centralbanks funktion og opgaver skal ændres, så euroen bliver en samlende, fælles valuta og ikke en valuta, der kan spekuleres i, som det er tilfældet i dag. Der skal tages nye initiativer imod skatteunddragelse og kapitalflugt og at afskaffe skattely, sådan som vi også er blevet lovet. Til sidst vil jeg sige, at vi skal have modet til at beskatte kapitalbevægelser på spekulation.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Der består et naturligt forhold mellem en stats økonomis sundhedstilstand og værdien af landets valuta. I takt med økonomisk vækst bør også valutaens værdi stige, så landet kan få fordel af, at de varer og tjenesteydelser, som det vælger at importere, er billige. Og på samme måde vil valutaens værdi falde i takt med, at økonomien stagner eller endog går tilbage, hvilket betyder, at der kommer et eksportboom og efterfølgende et økonomisk opsving, naturligvis forudsat at landets fremstillings- og serviceindustri ikke er blevet ødelagt af globaliseringen.

Men en nation, hvis valuta er fanget i euro-spændetrøjen, kan ikke tilpasse sig borgernes og økonomiens behov. Det ødelagde Det Forenede Kongerige fra 1990 til 1992, da vi var med i valutakursmekanismen. Nu kvæler de Grækenland og de andre lande i euroområdet.

Lad dette være en advarsel for de lande, der ikke er med i euroområdet. Hvis De vil med, sker det på eget ansvar. På kort sigt vil Deres økonomis behov ikke blive opfyldt. Når De beslutter at trække Dem ud, vil De have en gæld til euroområdet, der er blevet forøget af devalueringen af Deres egen valuta.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Fru formand! For første gang i euroens historie skal vi tale om den finansielle situation i en håndfuld lande. Jeg understreger ordet "lande", for det spanske formandskab lød, som om det talte om det ydre rum, og kommissær Almunia nævnte kun Grækenland. Jeg vil gerne vide, om kommissæren i sin afsluttende tale står fast på, at Spaniens og Portugals problemer er de samme som Grækenlands, og hvis det er tilfældet, hvad han da vil gøre ved det.

Men vi er her for at tale om disse finansielle situationer, fordi et par landes finansielle situation kan ødelægge valutaens troværdighed for alle og åbne døren for et Europa i to hastigheder. Kløften kan blive endnu bredere, når den exitstrategi, som det spanske formandskab har nævnt, bliver gennemført, for så kan det være, at de mindre udviklede lande kommer til at skulle håndtere store monetære problemer og indføre barskere monetære politikker og, hvad værre er, skal bruge flere penge på at betale af på gæld og meget færre penge på at skabe beskæftigelse. Tro mig, uden en holdbar økonomi bliver det umuligt at skabe balance i finanserne. Uden beskæftigelse vil skatteindtægterne blive ved med at falde, og der skal betales mere og mere i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi står midt i en tillidskrise, og i en tillidskrise er det første, vi skal gøre, at fortælle sandheden. Vi skal fortælle, hvordan vi er havnet her. Hvad gør de pågældende lande selv for at komme ud af gælden? Er stabilitetspagten troværdig eller ikke? Frem for alt skal vi vide, hvad de gør for at få rettet op på deres økonomi, for som jeg sagde før, kan vi ikke få en holdbar økonomi eller holdbare finanser uden en regelmæssig vækst.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Fru formand, hr. kommissær! I en monetær union kan der ikke tales om angreb imod Grækenland, Spanien, Irland eller Portugal, kun om angreb imod EU og imod euroen, som udnytter ethvert tegn på sårbarhed eller enhver sprække i den interne solidaritet i hele området. I den sammenhæng vil jeg sige til kommissæren, at Deres udtalelser var upassende og farlige, men når de kommer fra en mand med Deres baggrund og erfaring, kan jeg kun gå ud fra, at de afspejler et udbrud imod Kommissionens stædighed og passivitet, som De jo er en del af, for en monetær union er meget mere, som De naturligvis ved, end blot en enkelt valuta, en stabilitetspagt eller en fælles Centralbank.

Hvis en monetær union skal være holdbar på lang sigt, kan den ikke begrænse sig selv til at spå om kortsigtede nominelle indikatorer, den kan ikke overse realøkonomi, økonomisk vækst eller beskæftigelse, og den kan

ikke ignorere de betydelige interne divergencer af regional og social karakter i dens kølvand, som Kommissionen helt klart så i forbindelse med sit arbejde med "EMU@10".

Derfor har hver medlemsstat sine forpligtelser. De, der tror, at Den Monetære Union er et projekt, som nu er fuldt gennemført, begår en utilgivelig fejl. Vi er nødt til at holde op med at snakke og begynde at handle. Lissabonstrategien fungerede ikke, fordi den hverken havde midlerne eller værktøjerne. Hvis vi i dag ønsker, at Den Monetære Union skal overleve og være stabil, skal ord som "solidaritet" og "koordination af den økonomiske politik" udskiftes med de konkrete midler og værktøjer, som vi hidtil ikke har haft.

Kommissionen er netop tiltrådt, ikke for at fortsætte med det, den altid har gjort, men for at tage ved lære og indlede en ny fase. Det er, hvad jeg forventer, og jeg er sikker på, at det er, hvad den vil gøre.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! I denne forhandling har det været grundlæggende at sikre, at EU ville bryde med den tidligere monetaristiske politik og de blinde kriterier i Stabilitetspagten. Det var grundlæggende at støtte det sociale fremskridt for at prioritere problemer som arbejdsløshed og fattigdom og dermed støtte produktion og jobskabelse med rettigheder, garantere social og økonomisk samhørighed, gennemføre budgetstøtteforanstaltninger for de lande, der befinder sig i den alvorligste situation, især ved at give adgang til midler, uden at de skal matches af de nationale regeringer. Men det har vi desværre slet ikke hørt tale om her.

Kommissær Almunia har gentaget de samme politikker og de samme neoliberale opskrifter i et forsøg på at få de samme som altid til at tage følgerne for EU's dårlige politikker, herunder, hr. kommissær, Deres eget ansvar for de triste, begrædelige erklæringer. De har fremsat om Grækenland, Spanien og Portugal, der, for mit eget lands, Portugals, vedkommende, f.eks. resulterede i et spekulationsangreb. Spekulanterne har bestemt nydt godt af Deres erklæringer. Men mit eget land og også andre har tabt som følge af disse erklæringer og de nuværende politikker. Derfor siger vi til Dem, at tiden nu er inde til at ændre politik.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Fru formand, kommissærer! Euroen er vores skjold og har vist sig at have en stabiliserende indflydelse. Det viser også, at Maastrichtkriterierne og stabilitets- og vækstpagten skal udgøre grundlaget for underskudsstrategien og exitstrategien. Men grundlaget skal bestå af mere end det. De to strategier skal understøttes af en holdbar vækst- og beskæftigelsespolitik. Vi skal kombinere Europa 2020-strategien med de andre strategier. Vi skal have en innovationsaftale, en investeringsaftale og en koordinationsaftale i EU, som alle medlemsstater skal være med i.

Derfor er jeg tilhænger af, at finansministrene hurtigst muligt gennemfører den trepunktsplan, som hr. Almunia foreslog den 22. december 2004 om en styrkelse af Eurostat. Disse fornuftige, nødvendige foranstaltninger er blevet udskudt i fem år. Vi skal hæve Eurostats status, revidere medlemsstaternes statistikker og koordinere ECB's og EU's statistikker. Vi skal have en åbningsbalance for Europa-Kommissionen, vi skal revidere medlemsstaternes finanser på grundlag af fælles kriterier, som skal fastlægges af Kommissionen, og vi skal have et styringsudvalg for nationale handlingsplaner med medlemmer fra Kommissionen, Eurostat, ECB, EIB og medlemsstaterne.

Ansvarlighed, ærlighed og gennemsigtighed er forudsætninger – ikke noget med at medlemsstaterne og finansministrene leger skjul eller katten efter musen.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Fru formand! Den økonomiske krise har fået os til at værdsætte værdien af euroen og af økonomisk koordination.

Det er nu hævet over enhver tvivl, at euroområdet og Den Europæiske Centralbanks betydning for at skabe stabilitet og være et modsvar til kreditkrisen sammen med den samordnede indsats på europæisk og internationalt plan, hvor De spillede en vigtig rolle, hr. Almunia, har ydet et væsentligt bidrag til at forebygge de alvorligste og mest katastrofale følger af krisen.

Krisen har medført en stor tilbagegang i den økonomiske aktivitet, enorme jobtab og en alvorlig forringelse af de offentlige finanser. Selvom det ser ud til, at genopsvinget nu er på vej, viser prognoserne for i år en nedgang i beskæftigelsen og en forøgelse af den offentlige gæld i EU.

Krisen har også sat spot på de forskellige situationer og forskellene generelt mellem medlemsstaterne. Der er opstået spændinger, som – nu skal vi ikke være naive – ikke altid hænger sammen med økonomiske principper eller potentialer. Vi skal sikre, at de ikke får os til at glemme vores økonomiers dybe indbyrdes afhængighed og vores væsentligste forpligtelser.

EU står over for de alvorligste udfordringer siden sin oprettelse. Der var en, som beskrev det internationale opsving med bogstaverne LUV: L for Europa, U for USA og V for vækstøkonomierne.

Europa må ikke sakke bagud. Tiden er inde til reformer, fantasi og integration. Første prioritering bør være at styrke vores økonomis vækstpotentiale.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Svagheden og den nylige krise i visse eurolande skyldes ikke blot vanskelighederne i Grækenland, Portugal og Spanien, men også i selve EU.

Det er ikke kun et problem vedrørende økonomiske ressourcer, men også et politisk problem. Inden Europa tager sig af syge lande, skal det sørge for sig selv, for det virkelige problem bag denne krise er også EU's svaghed. Fælles og effektive regler og instrumenter er påkrævet.

For det første skal vi fremskynde en tilsynsreform og skabe et system, der virkelig fungerer og ikke blot er en kopi af de nuværende myndigheder, som har vist sig at være ineffektive, når det gælder forudsigelse og styring af de nylige kriser. Endvidere skal vi hæve os over den bureaukratiske logik, der hidtil er benyttet til at overvinde systemiske kriser.

For det andet er det derfor nødvendigt at koordinere og harmonisere finanspolitikkerne, selv om det sker på bekostning af, at de mere tøvende lande ikke kommer med. Nogle fastholder, at der kræves intervention fra Den Internationale Valutafond. Dermed ignorerer de det katastrofale signal, som dette ville give over for finansmarkederne, hvad angår den retning, som euroområdet skal styre imod. Når det gælder den nuværende krisesituation i flere eurolande, har EU en politisk, social og moralsk pligt til at handle.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Fru formand! Visse lande i euroområdet står i øjeblikket over for alvorlige økonomiske problemer, hvilket illustreres af stor statsgæld og store budgetunderskud, der er meget større end den tærskel, som stabilitets- og vækstpagten tillader. Det primære mål med stabilitets- og vækstpagten var at undgå tilfælde af "blinde passagerer" ved at pålægge grænser for statsgæld. Den tog imidlertid ikke hensyn til behovet for at øge statsgælden, når den økonomiske situation forværres på makroøkonomisk plan, og den endvidere påvirkes af den eksponentielle stigning i den private gæld.

Den hurtige forværring af den økonomiske situation i visse medlemsstater udgør en trussel for både euroens stabilitet og samhørigheden på EU-plan. For at undgå sådanne konsekvenser skal der udvises solidaritet mellem medlemsstaterne ved at vedtage fælles foranstaltninger, der tilbyder gensidig støtte til lande, som er i vanskeligheder. Der er ligeledes behov for at lempe stabilitets- og vækstpagtens kriterier, hvilket er en mulighed i henhold til en erklæring, som er vedføjet slutakten i Lissabontraktaten.

Derfor er det stadig vores ansvar at udvise en forenet politisk vilje og gennemføre reformen af pagten, hvilket nu er blevet en nødvendighed.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru formand! Utallige medlemmer har talt om den hjælp, som Grækenland har brug for. Dette er et forkert signal. En frugtesløs forhandling om støtte hjælper ikke. Grækenland har helt klart enorme økonomiske problemer, men landet kan klare dem. Det er der nu bred enighed om, både blandt politiske kræfter og, hvad der er vigtigere, i den græske befolkning.

Jeg har også hørt, at det største problem for euroen er spekulanterne. Da euroen blev styrket, hvad var spekulanterne da? Eurofilantroper? Vi må se på, hvad vi gør forkert.

Græske statistikker drøftes også. Lad os imidlertid ikke glemme, at statistikkerne også var europæiske. Vidste Eurostat, Kommissionen og Økofin ikke, at den græske gæld ikke kunne blive større uden et tilsvarende underskud? Er gælden, ikke blot den græske gæld, nogensinde faldet konsekvent til 60 %? Efter min mening er det grundlæggende problem i euroområdet, at dets regler hovedsagelig blev anvendt ud fra politiske kriterier, og at de, der kontrollerer, og de, der kontrolleres, er de samme.

Et andet problem, som der tales for lidt om, er det generelle tab af konkurrenceevne og den stadig voksende konkurrencekløft mellem nord og syd. Der er intet euroområde og ingen valutazone med en voksende konkurrencekløft mellem medlemmerne. Det er en skæbnesvanger langsigtet risiko for euroområdets samhørighed, og det er et spørgsmål, der bestemt bør optage os.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Fru formand! Med et par internationale bankers grundige angreb på euroen konfronteres verden endnu en gang med markedernes dumhed og grådighed.

Det er rigtigt, at de engelsktalende lande aldrig er gået ind for euroen. Ikke desto mindre er euroen blevet verdens mest stabile valuta. Faktisk udgør dollaren og euroen et duopol. Et duopol vil altid være ustabilt.

Der vil altid være bevægelser mellem to valutaer. Hvis markederne imidlertid er fornuftige, burde de se, at underskuddene i euroområdet som helhed er meget lavere end underskuddene i USA eller Japan.

Selv om det er rigtigt, at den nye græske regering har arvet en lidet misundelsesværdig budgetmæssig situation, er det tydeligt, at selv om Grækenland skulle gå konkurs, hvilket er fuldstændig umuligt, ville det ikke få euroområdet til at bryde sammen. Den amerikanske regering har netop forelagt et budget, der viste et underskud på 1 600 mia. USD. For at dække dette underskud må Washington hver dag låne mere end 5 mia. USD. Grækenlands supplerende årlige gæld svarer til mindre end USA's ugentlige supplerende gæld. Hvilket land bringer verdens økonomiske stabilitet i fare? Grækenland eller USA?

Da Europa konfronteres med spekulanternes dumhed, skal det skabe større gennemsigtighed og en mere praktisk regulering af markederne, der virkelig er for grådige.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Fru formand! I en forhandling om den økonomiske situation i visse medlemsstater i euroområdet er midlet tydeligt. Vi har brug for mere økonomisk og monetær union, vi har brug for større konkurrenceevne, og vi har brug for større solidaritet. Jeg taler til Dem, hr. kommissær, der som portugiser udmærket kender de vanskeligheder, som opstår, når den offentlige gæld øges, når underskuddet bliver vanskeligt at styre, eller når de offentlige udgifter er usædvanlig store. Hvad disse lande har brug for, er solidaritet og de rigtige signaler. Desværre er signalerne i de erklæringer, som kommissær Almunia for nylig fremsatte, ikke gode, da han sammenlignede den portugisiske og den spanske situation med den græske. Det var uheldige og ubetænksomme udtalelser, der havde øjeblikkelige virkninger på markedet. Børskurserne i Lissabon og Madrid faldt brat. Tingene bør ikke gøres vanskeligere, end de er i forvejen.

Politisk styring er overordentlig vigtig. Jeg ved, at dette er noget, vi skal tage ved lære af for fremtiden. På den måde kan vi nemlig få en bedre økonomisk union, idet vi i højere grad støtter Europa for at skabe solidaritet og forstå, at situationen i de forskellige medlemslande er fuldstændig forskellig og ikke til at sammenligne. Hvis vi kan tage ved lære af dette, er det helt sikkert, at eurorådets fremtid bliver bedre.

Frank Engel (PPE). – (FR) Fru formand! Vi kan konstatere, at Den Økonomiske og Monetære Union faktisk er monetær, men næppe økonomisk. Europas monetære anliggender er i strid med medlemsstaternes økonomiske og budgetmæssige suverænitæt.

På nuværende tidspunkt kan spekulative angreb på euroen få katastrofale følger. Grækenland, Portugal, Irland og Spanien er mest berørt. Efter dem løber hele euroområdet imidlertid en risiko.

For at undgå det værste må Europa uopsætteligt indføre en form for fælles styring af sin økonomiske og budgetmæssige politik. Det er trods alt, hvad en økonomisk union drejer sig om. Kun på denne måde har vi sammen en realistisk chance for at konsolidere de offentlige finanser i og uden for euroområdet.

Med de nuværende instrumenter og med en fastholdelse af medlemsstaternes budgetmæssige suverænitæt er jeg bange for, at denne konsolidering er utopi, med alt hvad deraf følger.

Edward Scicluna (S&D). – (EN) Fru formand! Vi må identificere alle svagheder i euroområdet og afhjælpe dem effektivt, fordi alternativerne er for triste. En alvorlig svaghed er manglen på en stærk, centraliseret styringsfunktion for økonomien i hele euroområdet.

Der skal for det første lægges særlig vægt på afskaffelse af regnskabsførelse over pengestrømme i alle EU-medlemsstater og deres finanser. For det andet skal de offentlige finanser og regnskabsaflæggelsen revideres ifølge standarder, der er godkendt af EU. For det tredje skal der indføres tilsyn med økonomiske prognoser, der har været årsag til unødige og vildledende offentlige projekteringer. For det fjerde skal resultaterne af EU's stresstest offentliggøres jævnlige. Endelig synes jeg, at vi skal afskrække medlemmer af euroområdet fra på en nem måde at komme ud af finansieringsteknikker og fiskale engangsforeteelser, som forsinker virkelige tilpasninger, der som bekendt skal komme fra troværdige og bæredygtige udgiftsprogrammer.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand! Hvad der sker i Grækenland, berører ikke blot de lande, der deltager i euroområdet, men også resten af EU. Det er derfor vigtigt, at EU gør noget ved denne vanskelige situation på en ansvarlig måde. Grækenland skal gøre sit, overholde sine løfter og revidere sin politik. For mig, der er ivrig efter, at Sverige deltager i euroområdet hurtigst muligt, er det af største betydning, at vi i EU finder en løsning på denne vanskelige situation. Det må trods alt siges, at euroen har klaret den yderst alvorlige finanskriser med utrolig stor succes. Hvem vil hævde, at 16 valutaer ville have været bedre end én stærk valuta? Ingen!

Grækenland sneg sig ind i euroområdet ad bagdøren, hvilket nu viser os, hvor vigtigt det er, at adgangsreglerne er strenge, men retfærdige. En velordnet økonomi er en forudsætning for vækst og rigdom, selv for dem, der ikke har euroen, og selvfølgelig gælder det lige så meget for de lande, der deltager i euroområdet. De, der taler om spekulation, bør tænke på, at en velordnet økonomi og de offentlige finanser udgør grundlaget for dette.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Fru formand! For Grækenland, som der tales meget om, gælder problemet ikke kun de offentlige finanser. Det gælder det fuldstændige sammenbrud af den model, der er anvendt i de sidste 15 år, og ifølge hvilken den græske økonomi skulle baseres på en konstant forøgelse og udvidelse af privatforbruget.

Desuden har nogle mennesker i årevis hævdet, at udgifter til våben er udgifter til udvikling. Som en procentdel af bruttonationalproduktet rapporterer SIPRI, at Grækenland spiller 3,3 %. Dette er den næsthøjeste procentdel i NATO efter USA. Grækenland er verdens femtestørste importør af våben i absolutte tal, med 4 % af verdenshandelen. Selvfølgelig er der planlagt reduktioner af forsvarsudgifterne i budgettet for 2010. Forsvarsministeriet har et budget på 6 mia. EUR – en nedgang på 6,63 %.

Jeg ville ønske, at der skete en ændring i det våbendiplomati, der har bragt os i dette dødvande. Grækenland har ingen kolonier, de kan udnytte, men landet har udholdenhed. Vi skal også aktivere europæisk solidaritet og fremme internationale initiativer til en global grøn "New Deal".

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Hvilken fremtid har euroen i lyset af problemerne i Grækenland og for den sags skyld i Spanien, Italien, Portugal og Irland? Det må være noget beroligende for Det Forenede Kongerige, at vi aldrig har indført euroen. Tilsyneladende kan løfter om styrke gennem solidaritet ikke være mere fjernt fra sandheden.

Problemet for de 16 nationer i euroområdet er, hvem der trækker i de finansielle tråde. Med ringe fiskal koordinering og intet finansministerium er deltagelse i euroområdet på ingen måde en eliksir for en sund økonomi. Det viser sig, at når det hele går galt, er der ingen, der hjælper en ud af vanskelighederne. I stedet benytter de lejligheden til at få større kontrol over en, mens man ligger på knæ. Vi må vente og se, hvordan Grækenland vil reagere på, at landet bliver et økonomisk EU-protektorat, og om det vil skabe uro i befolkningen. Er dette virkelig den europæiske drøm? Hvem er den næste, Spanien, Portugal, Italien eller Irland? Måske bør medlemsstaterne, og især eurolandene, tænke længe og grundigt over her og nu, inden de retter opmærksomheden mod den økonomiske politik efter 2020, når der måske ikke engang er en euro at beskytte.

Hr. Barroso talte i formiddags om den europæiske drøm. For befolkningen i Grækenland er det blevet det europæiske mareridt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Som vi ved, har Kommissionen sat Grækenland under tilsyn på grund af landets tårnhøje budgetunderskud. Denne massive indgriben i den nationale suverænitet kan virkelig kun retfærdiggøres af, at vi også skal redde den fælles valuta og undgå risikoen for at skade de andre deltagerlande. Den grundsten, der er den væsentlige forudsætning for indførelsen af euroen, nemlig stabilitetspagten, eksisterer imidlertid tydeligvis kun på papiret. Mange medlemsstater og Rådet har brugt mindre energi i de seneste år på budgetdisciplin end på at udhule denne vigtige aftale. Kommissionen har lænet sig tilbage og iagttaget denne udvikling med halvhjertede procedurer over for dem, der overtræder reglerne om underskud.

Vi skal derfor insistere på, at medlemsstaternes tiltagende nettogæld reduceres drastisk, hvis vi ikke ønsker at udsætte vores valuta og vores økonomiske område for en alvorlig risiko. Derfor er der absolut behov for afgørende og energiske foranstaltninger.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg tror, at alle medlemsstater skal være forberedt på at blive optaget i euroområdet for at undgå eventuelle særdeles alvorlige uheldige virkninger på den nationale økonomi. Den økonomiske ustabilitet, som nogle lande i euroområdet oplever, skal holdes under kontrol for at forhindre, at konsekvenserne kan mærkes i hele EU. Grækenland, Spanien og Portugal noterede store budgetunderskud i 2009, ikke blot på grund af den globale økonomiske krise, men også på grund af de utilstrækkelige foranstaltninger, som deres egne nationale regeringer traf.

Rumænien vil forelægge eurokonvergensplanen inden udgangen af februar i overensstemmelse med forhandlingerne med IMF og Kommissionen. Mit land har foreslået, at valutakursmekanismen indføres i

2012, hvilket faktisk er den fase, der går forud for optagelsen i euroområdet. Det betyder, at vores budgetunderskud skal falde til under 3 %.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Fru formand, hr. kommissær! Tak for Deres venlige ord om de foranstaltninger, som den græske regering træffer. Regeringen har faktisk indført barske foranstaltninger, og Kommissionen har faktisk ratificeret regeringens program. Et meget barsk program er faktisk blevet ratificeret for at overvåge anvendelsen af de foranstaltninger, som regeringen tilskyndede til, og som den ønsker.

Alligevel blev udsvingsgrænsen øget. Problemet er ikke, at markederne var reserverede, som De sagde. Problemet er, at markederne spekulerede, og det gjorde de hensynsløst. De samme mennesker, der var skyld i krisen, tjener nu penge på de ruiner, som de forårsagede. Og hvad med Kommissionen?

Jeg vil gerne spørge Dem om følgende. For det første, vil De gribe ind nu, ikke blot for at overvåge landene nøje, men også for at overvåge markederne nøje, og i bekræftende fald, hvad vil De gøre?

For det andet er det uacceptabelt, at samtalerne om Den Internationale Valutafond i euroområdet har trukket ud i så mange måneder. Den Internationale Valutafond gør imidlertid én ting. Den pålægger barske foranstaltninger, og derefter giver den billige lån, hvilket ikke giver spekulanter nogen muligheder. Agter De at tage skridt til at yde økonomisk støtte til de lande, der anvender sådanne barske offentlige finansieringsprogrammer?

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! Den situation, der er opstået i nogle lande i euroområdet, kræver alvorlige overvejelser. Det er kun delvis berettiget at søge årsagerne til den i den økonomiske krise. Mange af årsagerne ligger andre steder. For det første har man set bort fra de store forskelle i niveauet for økonomisk udvikling i de forskellige eurolande. For det andet blev disciplinen i stabilitets- og vækstpakten ikke opretholdt. Budgetdisciplin blev ikke overholdt på en ansvarlig måde, hvilket førte til, at underskuddet på de offentlige finanser voksede kraftigt. For det tredje blev der ikke ført passende tilsyn med banker og andre finansielle institutioner, hvilket ikke kun gælder disse lande. Hvordan kan vi bekæmpe dette? I overensstemmelse med solidaritetsprincippet skal det reparationsprogram, som de enkelte lande har forberedt, støttes af EU, hvilket giver Kommissionen og Den Europæiske Centralbank ret til at overvåge, at programmet gennemføres. For det er også uacceptabelt, at det primært er de fattigste, der skal betale krisens omkostninger. Et eksempel herpå var de græske landmænds protester.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Omkring 10 år efter oprettelsen af euroområdet er det tydeligt, at EU eksisterer, men desværre er vi stadig meget langt fra en økonomisk union. Vi ser, at angrebet på euroen gennem de svageste nationale økonomier antager epidemiske proportioner, og Europa er i sidste instans tilskuere, ikke så meget fordi det var overrasket, men snarere fordi det ikke har de finansielle redskaber til at reagere.

Der er ingen institution, med undtagelse af Konkurrencekomitéen, som kan koordinere de nationale økonomiers interventioner og aktioner i recessionstider. Desværre er medlemsstaterne ikke enige, og de kan ikke træffe en fælles beslutning, selv om vi har en fælles valuta.

Jeg tror ikke, at den nuværende test gælder et enkelt land. Det er en test af selve euroen. Jeg vil gerne tro, at vi, da vi besluttede at indføre en fælles valuta, allerede havde besluttet, at vi nu skulle tale med én stemme og danne fælles front.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Tak fordi De bærer over med så mange indlæg af et minuts varighed om dette emne. Jeg formoder, at den nye Kommission er glad for at være på plads, men den bliver nødt til at starte energisk på grund af problemer, vi drøfter her.

Der er dem, som rigtig nyder euroområdets problemer, men jeg tror, at de fleste af os ønsker, at der findes en løsning. Efter 10 år synes jeg ikke, vi skal kaste barnet ud med badevandet. Efter at dette er sagt, fremgår det meget tydeligt af denne forhandling, at der er alvorlige problemer i nogle medlemsstater. Hvor alvorlige disse er, varierer i de lande, der har problemer, herunder Irland. Reglerne har imidlertid efter min opfattelse ikke været effektive. Det er bedre, at vi forebygger, end at vi reagerer bagefter. Når først vi har en krise, er det for sent. Vi skal være foran markederne. Vi kan ikke kæmpe imod markederne, som andre har forsøgt at foreslå. Vi har derfor brug for et strengt tilsyn i tide, nøje undersøgelser og øjeblikkelig handling. Held og lykke.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru formand! Til trods for al den kritik, folk som jeg udtrykker over de særlige, beklagelige tilstande i EU, har vi altid været stærke tilhængere af indførelsen af euroen. Da jeg var korrespondent for *Der Spiegel*, blev der spekuleret mod visse valutaer, og det har euroen beskyttet os imod.

Det, som vi imidlertid ser nu, er, at sparerne, og især borgerne i lande, hvor budgetkriterierne til en vis grad er opfyldt, i høj grad har mistet tilliden. Mit spørgsmål til Dem, hr. kommissær, lyder: Er det ikke til overflod blevet klart for Dem i de seneste par år, at Grækenland snyder os? Der har været rigeligt med rygter herom. Vi vidste imidlertid, at Grækenland faktisk ikke opfyldte kriterierne fuldstændigt i begyndelsen. Hvorfor er dette ikke blevet overvåget mere intensivt? Hvordan agter De at håndtere sådanne vanskelige anliggender i fremtiden? Jeg spørger om dette udelukkende med mit eget land, Østrig, i tankerne, hvor lignende rygter verserer i øjeblikket, ligesom de gjorde om Grækenland for et par år siden.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Fru formand! Spekulanter angreb på Grækenland, Spanien eller Portugal er ikke årsagen til problemet, men følger af det. Vi ved alt for godt, at ingen familie har råd til gennem længere tid at bruge mere, end den tjener. Resultatet er fallit. Det samme gælder for regeringer. Ingen regering kan gennem længere tid bruge flere penge, end den henter ind i skatteindtægter. Resultatet er enten bankerot for regeringen eller, som vi oplever i øjeblikket, spekulanter angreb på valutaen. Disse lande skal gøre, hvad Letland – der var ramt af krisen for over et år siden, faktisk for næsten halvandet år siden – har gjort. Her reducerede regeringen kraftigt udgifterne ved en såkaldt intern devaluering. Jeg vil foreslå, at den græske regering indhenter råd fra den lettiske regering om sådanne beslutninger. De skal træffes, og de er allerede tidligere blevet truffet i Europa. Mange tak.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Efter min mening har vi haft en meget bred debat med stor bevidsthed om og bekymring over den økonomiske situation. Det har også været en meget konstruktiv debat med en række punkter, vi kan være enige om i vores vurdering af situationen.

For det første synes jeg, at der har været generel tillid til euroområdet under forhandlingen. Euroområdet vil utvivlsomt blive styrket af disse pludselige bevægelser på markedet, der ikke kan forklares ved den realøkonomiske situation. Som det blev pointeret af hr. Karas, hr. Sánchez Presedo og hr. Goebbels, der talte om betydningen af det, som nogen beskrev som det beskyttende skjold i euroområdet, er vi overbevist om, at krisen ville have påvirket de europæiske lande langt mere, hvis ikke euroområdet fandtes.

Vi tror heller ikke, at stabilitets- og vækstpakten er i krise. Det bevises ved den detaljerede procedure – som hr. kommissær Almunia nævnte – for tilsyn med det program, der er gennemført af den græske regering.

Problemerne i euroområdet bliver løst i euroområdet, hvis mekanismer er udstyret til at gøre det i en situation, hvor Europa – som jeg nævnte i mit tidligere indlæg – klart er på vej ud af den værste krise, vi har set i næsten et århundrede. Det gør det på relativ kort tid, hvilket viser EU's økonomiske styrke samt det faktum, at regeringerne handlede, så snart der skete noget, der kunne få det internationale finansielle system til at bryde sammen. Denne øjeblikkelige intervention måtte naturligvis give underskud. I øjeblikket har 21 EU-lande været i denne situation, hvilket er den logiske konsekvens af den uundværlige intervention – bl.a. fordi der som tidligere nævnt i Europa findes sociale beskyttelsessystemer, der yder hjælp til de mest sårbare personer fra de offentlige pengekister.

Hr. Canfin spurgte til det spanske formandskabs forslag i denne henseende. Som tidligere nævnt har der været kortsigtede interventioner fra regeringerne. Der er en strategi undervejs, der skal bringe os ud af denne situation, men det spanske formandskab for Rådet foreslår helt klart en økonomisk union for at bringe os ud af krisen på mellemlang sigt. Det foreslår, at der ikke kun skal være en monetær union, men at den økonomiske union også skal have en vigtig placering i EU, hvilket er helt i overensstemmelse med Lissabontraktaten.

Det fremgår meget klart af artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde: "Medlemsstaterne samordner deres økonomiske politikker". "Unionen træffer foranstaltninger med henblik på at sikre samordning af medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker". "Unionen kan tage initiativer med henblik på at sikre samordning af [...] social- og arbejdsmarkedspolitik".

Det står i Lissabontraktaten, og jeg er derfor helt enig i, at vi skal bevæge os i retning af en harmonisering, hvilket f.eks. fru Wortmann-Kool, hr. Feio og hr. Papanikolaou nævnte i deres indlæg. Hr. Bullmann og fru Podimata nævnte behovet for en sociopolitisk koordinering. Der var også kommentarerne fra hr. Canfin fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance samt hr. Pallone og hr. Gauzès, der talte om behovet for en regulering af de finansielle markeder. Hr. Verhofstadt talte om behovet for en intern samhørighed i Unionen. Alt dette er, hvad vi kan kalde økonomisk union, intern økonomisk samhørighed i Unionen.

Det er det, vi skal stile efter med en klar politisk ledelse af Unionen, hvilket allerede finder sted. Vi skal tænke på det faktum, at det uformelle Europæiske Råd i overmorgen – i øvrigt lige efter Spaniens overtagelse af formandskabet for EU – mødes for at overtage den politiske styring af situationen. Jeg er sikker på, at det også vil sende et stærkt europæisk budskab til offentligheden og til de økonomiske og sociale aktører – et proeuropæisk budskab, et budskab om europæisk enhed, om tillid til de europæiske regeringer, inklusive den græske, og om tillid til vores muligheder.

Det er et vigtigt møde i Det Europæiske Råd, der afholdes nu for at fokusere vores indsats på en strategi for vækst og jobskabelse, som vi kalder Europa 2020. Jeg er overbevist om, at fundamentet til denne strategi bliver lagt på dette umiddelbare og meget tidlige møde i Rådet, hvilket betyder, at vi ønsker at handle øjeblikkeligt og med politisk ledelse i EU i denne nødens stund.

Joaquín Almunia, næstformand i Kommissionen. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne takke alle medlemmerne af Europa-Parlamentet for deres indlæg og deres henvisninger til Kommissionens politikker, holdninger og forslag, som både jeg og min kollega Olli Rehn har taget til efterretning.

Tillad mig at sige nogle få ting, som jeg vil inddele i fire punkter. Der har været mange indlæg, og jeg kan ikke besvare dem alle, men jeg tror, at jeg i alt væsentligt kan kommentere dem alle ved hjælp af fire punkter.

For det første er jeg – som jeg har sagt mange gange i Europa-Parlamentet i en periode på næsten seks år som kommissær for økonomiske og monetære anliggender – helt enig i, at der er behov for en øget koordinering i Den Økonomiske og Monetære Union og i EU. Alle de EU-medlemsstater, der endnu ikke er med i euroområdet eller med andre ord i Den Økonomiske og Monetære Unions endelige fase, kommer det, bortset fra to medlemsstater, der har en undtagelsesordning. Jeg tror imidlertid, at vi i de kommende år vil se dem opgive undtagelsesordningen for også at blive medlemmer af Den Økonomiske og Monetære Union.

For at få koordinering er vi nødt til at udvide tilsynet samt analyse-, debat- og henstillingsaktiviteterne på basis af denne analyse og debat, med hensyn til skattepolitik og andre makroøkonomiske og strukturelle politikker.

Som De måske husker, var dette en af de første konklusioner i den rapport, jeg præsenterede på vegne af Kommissionen i første halvår af 2008 – inden Lehman Brothers – om de første 10 år af Den Økonomiske og Monetære Union. Siden da har vi i Kommissionen, i Eurogruppen, i Rådet og her i Parlamentet drøftet, hvordan vi skal forbedre dette tilsyn og udvide det gennem det, der nu er kernen i tilsynet og rammerne for budgetdisciplin, stabilitets- og vækstpagten, samtidig med at den også gøres bredere.

Jeg er enig med de talere, der sagde, at det ikke kun handler om at gennemføre en skatte- og budgetpolitik, der er i overensstemmelse med vores regler, men at der er behov for at gå videre, fordi der er andre ubalancer, der bringer vækst, beskæftigelse og de offentlige finanser i fare.

Jeg er enig med alle dem, der sagde, at vi ikke behøver Den internationale Valutafond til alt dette. Det er sandt, at alle vores lande er medlemmer af Den internationale Valutafond, men vi kan og skal gøre det selv.

Hvis vi er tilstrækkeligt koordinerede, hvis vi har den politiske vilje, hvis vi bruger traktatens redskaber, hvis vi fuldt ud gennemfører vores hensigtserklæringer og vigtigste målsætninger, har vi mere end rigelig kapacitet og alle nødvendige redskaber til at gøre det, vi skal gøre for at håndtere vanskelige situationer som f.eks. den aktuelle.

Med hensyn til Grækenland vil jeg nævne to emner, der har været genstand for debat, hvilket jeg allerede har drøftet indgående. For det første sagde hr. Verhofstadt, der desværre ikke længere er her, at Kommissionen interвенerede for sent. Jeg ved ikke, hvor hurtigt hr. Verhofstadts land bad Kommissionen om at træffe foranstaltninger vedrørende budgetanliggender, men jeg vil gerne minde ham om, at der var valg i Grækenland i starten af oktober. To uger efter den nye regerings tiltrædelse korrigerede den den indberetning, vi havde fået nogle få dage før valget, så underskuddet blev ændret fra 6 % til 12,7 % på tre uger!

Det var ikke kun en statistisk justering. I forbindelse med denne voldsomme stigning i Grækenlands underskud har der været en total mangel på kontrol med budgetpolitikken. Det handler ikke om statistik. De beder ikke Eurostat om at løse problemet. Det er et spørgsmål om forvaltning på grund af en regering, der lod indtægterne falde, eller som ingenting gjorde, da indtægterne faldt, men som lod udgifterne stige eller skubbede udgifterne op, fordi valgene nærmede sig. Det var oprigtigt talt, hvad der skete.

Hvad angår de statistiske problemer og som svar til hr. Martin – som hr. Karas vist sagde – foreslog jeg sidst i 2004 på Kommissionens vegne Rådet, at vi skulle styrke Eurostats muligheder for at gennemføre revisioner

i forbindelse med statistiske problemer, der ikke kan løses gennem standardindberetninger. Eurostat indsamler ikke data. Eurostat modtager indberetninger fra medlemsstaterne. For at kunne gennemskue den indberettende myndighed har Eurostat brug for beføjelser, som det ikke har. Kommissionen bad om disse beføjelser, og Rådet bevilgede dem ikke. Jeg har fortalt Rådet, at vi alligevel vil bede om disse beføjelser. Min kollega Olli Rehn, der er den ansvarlige fra i morgen, uden at skulle lave flere overgange, for økonomiske og monetære anliggender, har forberedt et forslag, der kan vedtages af den nye Kommission på dets første formelle møde, så snart De har været så venlig at give os Deres godkendelse i dag.

Efter denne indberetning præsenterede den græske regering et budget for 2010, som ikke var blevet fremlagt før valgene, og ikke bare Kommissionen, men også Eurogruppen og Økofin godkendte det store underskud i lyset af den nye situation. Det gjorde vi med henstillinger, der først kunne udarbejdes, når vi havde et program foran os, og som den græske regering udarbejdede og sendte os den 15. januar. På basis af dette program udarbejdede vi som tidligere nævnt henstillingerne den 3. februar.

Det er sandt, at vi kunne have handlet på valgaftenen, hvis vi havde haft en tryllestav. Jeg kan imidlertid fortælle Dem, at den græske regering, Kommissionen, Eurogruppen og Økofin efter min mening handlede hurtigt. De to sidstnævnte begyndte at drøfte situationen, allerede inden vi gav dem henstillingerne. Vi kunne på ingen måde have handlet hurtigere, hvis vi har som mål at løse problemerne. Vi kunne selvfølgelig have handlet, hvis vi kun ønskede at fremsætte erklæringer.

For det tredje er jeg helt enig i, at der skal skabes øget tillid til euroen og til Den Økonomiske og Monetære Union. Det er alles ansvar: det er medlemsstaternes, Kommissionens, Rådets og Parlamentets ansvar.

For øvrigt vil jeg som en sidebemærkning – da nogle af talerne henvist til ting, som jeg sagde under min præsentation af henstillingerne til det græske program – bede Dem om i tillidens interesse at nævne, hvad jeg rent faktisk sagde, snarere end hvad andre siger, at jeg formentlig sagde. Det er alt, hvad jeg beder om.

Endelig afholder Rådet et meget vigtigt møde i overmorgen, den 11. februar, hvilket bl.a. hr. López Garrido nævnte. Det er et særligt møde i Rådet, fordi der ikke er mange sager på dagsordenen. Det er et møde med to bidrag fra formanden for Kommissionen og formanden for Det Europæiske Råd med en åben politisk debat, der på nuværende tidspunkt er utrolig vigtig med spændinger på de finansielle markeder, som vi ikke har oplevet i euroområdet siden den fælles valuta blev oprettet, og under den værste krise i mere end 80 år. Vi er nødt til at reagere på denne situation – ikke kun med en exitstrategi, men med en mellemsigtet strategi, så det bliver et årti med vækst og beskæftigelse.

Hvis De vil give mig et øjeblik til at sige mine sidste ord som kommissær for økonomiske og monetære anliggender, vil jeg fortælle Dem, hvad jeg gerne vil høre ved slutningen på dette møde i Det Europæiske Råd. Jeg vil gerne høre et klart krav til alle medlemsstaterne, i dette tilfælde startende med Grækenland, om at de skal leve op til deres forpligtelser og gennemføre de foranstaltninger, de har forpligtet sig til som medlemmer af Den Økonomiske og Monetære Union, samt henstillingerne fra Den Økonomiske og Monetære Unions myndigheder. Vi skal kræve, at alle medlemsstater lever op til og anvender de regler, vi alle har lavet.

For det andet vil jeg gerne have et politisk engagement på højeste plan om mere koordinering, bedre koordinering og en styrkelse af Den Økonomiske og Monetære Union som en økonomisk zone – ikke kun som en centralbank for den økonomiske og monetære zone, ikke kun som et organ, der kommer med henstillinger.

Både inden for og uden for vores grænser skal Den Økonomiske og Monetære Union, euroområdet, tale tydeligt, bestemt og troværdigt, fordi det øger tilliden hos vores borgere og de øvrige borgere i EU og verden til vores valuta og vores projekt, der ikke kun er et økonomisk projekt, men et langt mere vidtgående projekt.

Til slut vil jeg gerne have Europas ledere til at sige følgende til de græske myndigheder: "Til gengæld for jeres indsats får i vores støtte". Støtten kan ikke være gratis. Det ville skabe et klima for fremtidige skævheder og kriser. Støtten skal være klar – og vi har redskaberne til at gøre dette – til gengæld for en klar forpligtelse til, at alle påtager sig deres retmæssige forpligtelser.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg håber, at kommissærerne bliver en stabilitetsfremmende faktor, og at de vil udarbejde grundige og velbegrundede erklæringer i modsætning til de nylige erklæringer

fra kommissær Joaquín Almunia, der udviste manglende forsigtighed og bidrog til børstap og internationale investorers tab af tillid til Portugal og Spanien.

For at gøre front mod krisen iværksatte EU's medlemsstater genopretningsplaner og gav stimuli og incitamenter til økonomien, hvorved de øgede deres underskud. Vi kender imidlertid også til medlemsstater, der tog fejl af deres underskud – enten bevidst eller på grund af inkompetence. Nylige begivenheder har tvunget EU til at sætte ny fart i forslag om kontrol samt til at gennemføre en styrket strategi for økonomisk koordination.

Der er også forslag fremme om en formel implementering af et system, der skal overvåge værdien af de enkelte medlemsstaters underskud med henblik på hurtigt at få defineret genopretningsforanstaltninger for at undgå irreversible situationer. Dette system skulle fungere næsten i realtid. Det er også vigtigt at præcisere beregningsformlen for underskud for at undgå sminkning af offentlige regnskaber samt tilbagevendende udelukkelse af bestemte områder fra budgettet for at camouflere underskuddets værdi.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den kampagne, der blev iværksat på grund af situationen i Grækenland, og som nogle mennesker nu forsøger at udvide til andre lande, er foragtelig og afslører de sande mål hos hovedpersonerne, inklusive Kommissionen selv og nogle af EU's vigtigste økonomiske magter.

Presset på lande som f.eks. Grækenland, Portugal og Spanien for at bekæmpe deres underskud kan ikke adskilles fra den spekulative finansielle kapitals interesser samt målet om at indlede en kamp for euroen og mod dollaren. Det er disse interesser, der forsvares selv på bekostning af befolkningens interesser i disse lande.

Der dukker adskillige spørgsmål op:

- Hvilke objektive grunde findes der til, at vi skal nå 2013 med underskud på mindre end 3 % (uanset hvad der måtte ske med den økonomiske vækst)?
- Hvad er pointen med en økonomisk og monetær union, der ikke gennemfører nogen som helst solidaritets- og samhørighedspolitik?
- Hvis ECB regelmæssigt kan udlåne penge til nationalbankerne til langt lavere renter end dem, der findes på de internationale markeder, hvorfor kan den så ikke gøre det til regeringerne?
- Hvorfor har man ikke skabt instrumenter, der kan tilbyde lande med store problemer en finansiering til lavere renter, der ligger tættere på de satser, som andre lande får?

Ivari Padar (S&D), skriftlig. – (ET) Den finansielle situation i nogle lande i euroområdet, der har været til behandling i dag, viser tydeligt de risici, der er forbundet med at bevæge sig væk fra aftalerne i stabilitets- og vækstpagten. I lyset af problemet under ét kan vi se vigtigheden af pålidelige statistiske oplysninger. Vi skal bestemt drage alvorlige konklusioner af hele dette problem, og i alle lande både i og uden for euroområdet er det en betingelse for en udvej, at vi ærligt erkender vores problemer og træffer vores egne foranstaltninger til at løse problemerne, samtidig med at EU udviser solidaritet. Samtidig kan de beskrevne problemer ikke løses ved at forsinke euroområdets udvidelse. Det er klart, at hvis der er lande, der har opfyldt de nødvendige kriterier, så skal de også have adgang til euroområdet. Tiden har vist, at en fælles valuta har været en ekstra garanti for pålidelighed i vanskelige tider.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Polen forbereder sig på at komme med i euroområdet, og vi ser derfor nøje på problemerne hos euroområdets medlemsstater. Der er desværre flere lande, der har problemer, og nu står den europæiske valuta over for den største udfordring siden oprettelsen. Grækenland kan ikke klare sig alene. Jeg giver de tidligere talere ret i, at der er behov for en stærkere koordinering af medlemsstaternes økonomiske politikker. Den globale økonomiske krise har destabiliseret mange økonomier, og trods et – ganske vist forsigtigt – opsving, er verdensmarkederne bange for, at medlemsstaternes regeringer kan yde en inkompetent indsats for at forhindre eurovalutamarkedernes sammenbrud. Derfor er den eneste realistiske vej ud af denne situation – den eneste måde at forhindre et valutamarkedssammenbrud på – at hjælpe Grækenland med at få lukket hullet, samtidig med at man yder en langsigtet planlagt indsats for at stabilisere euroens position.

(Mødet var udsat i kort tid)

FORSÆDE: Diana WALLIS*Næstformand***11. Fremskridtene med hensyn til genbosættelse af Guantánamo-indsatte og lukning af Guantánamo (forhandling)**

Formand. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen med hensyn til genbosættelse af Guantánamo-indsatte og lukning af Guantánamo.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Som bekendt bifaldt EU præsident Obamas løfte om at lukke Guantánamo-detentionscentret. Han gav løftet under sin tiltrædelsestale, og det blev senere støttet af en fælleserklæring fra EU og dets medlemsstater samt USA den 15. juni sidste år.

Vi går ind for lovens anvendelse samt overholdelse af menneskerettighederne til enhver tid, og USA var naturligvis enig i denne erklæring. Det syntes derfor at være uforeneligt med en bevarelse af Guantánamo-detentionscentret, der var blevet et af de hyppigst anvendte påskud for al-Qaeda's propaganda.

Det er sandt, at tidsplanen på ét år for den planlagte lukning nu er udløbet. Det er imidlertid også sandt, at der er problemer, og at f.eks. tidligere fanger i Yemen ikke straks kan vende tilbage. Dette emne er også yderst kontroversielt i USA, skønt vi glæder os over det faktum, at præsident Obama er vedholdende i sine intentioner om at lukke Guantánamo trods modstanden fra Kongressen – ikke kun blandt republikanerne, men også blandt demokraterne.

Under alle omstændigheder har nogle fanger nu forladt Guantánamo for at blive stillet for almindelige amerikanske domstole – hvilket f.eks. gælder for Khalid Sheikh Mohammed, der angiveligt er hjernen bag angrebene den 11. september – skønt det skaber bekymring i USA.

Vi har derfor hele tiden klart givet vores holdning til kende i forhold til USA, hvilket også var tilfældet under det nylige besøg i Bruxelles af USA's særlige udsending i dette spørgsmål, Daniel Fried, der tidligere var ansvarlig for forbindelserne mellem USA og EU, og som nu er ansvarlig for lukningen af Guantánamo. Under hans besøg i Bruxelles og i forbindelse med den menneskerettighedsdialog, som EU regelmæssigt har med USA, udtrykte EU bekymring over brugen af de såkaldte militærkommissioner samt lange varetægtsfængslinger uden retssager. Naturligvis udtrykte vi også vores modstand mod dødsstraf. Det er meget tydelige og faste holdninger, som EU har fastholdt, fastholder og fortsat vil fastholde i sine forbindelser med USA.

Jeg forestiller mig, at De i forbindelserne mellem parlamentsmedlemmerne – i den transatlantiske dialog mellem lovgivere – også har haft mulighed for at værne om de samme principper.

Efter min mening har EU levet op til sin aftale med USA – en aftale, der blev afstukket i førnævnte fælleserklæring. Nogle medlemsstater har allerede accepteret at modtage tidligere eller nuværende fanger fra Guantánamo, og i øjeblikket kan vi blandt de europæiske lande, der har sat tal på antallet af fanger, sammen med Schweiz, der er EU's partner i Schengenområdet, håndtere omkring 16 fanger.

Under alle omstændigheder ved De også, at det naturligvis er op til medlemsstaterne at beslutte, om de ønsker at modtage en fange fra Guantánamo eller ej. Den mekanisme, der blev vedtaget af EU-medlemsstaternes ministre for retlige og indre anliggender, var en realisering af dette ønske om at hjælpe USA. Vi har altid sagt, at vi gerne vil have Guantánamo-fængslet lukket, da det helt klart er i strid med de mest grundlæggende menneskerettigheder. EU er derfor nødt til at medvirke til en lukning, for så vidt som vi kan i henhold til de beslutninger, som – og jeg gentager – de enkelte medlemsstater individuelt og suverænt har truffet om muligheden for at modtage disse fanger. Vi kan sige, at der var 242 fanger i detentionscentret, da præsident Obama kom til magten, og at 44 af dem har forladt fængslet.

Detentionscentrets eksistens er selvfølgelig et alvorligt problem for de transatlantiske forbindelser. Fælleserklæringen om centrets lukning blev udarbejdet på betingelse af, at der ikke ville ske noget lignende i fremtiden. Det er selvfølgelig den amerikanske regerings hensigt, og EU's holdning har utvivlsomt bidraget til at ændre USA's holdning og dets fængselspolitik i forhold til Guantánamo.

Som vi har sagt, ønsker vi også – og det er også en del af fælleserklæringen fra EU og USA – at undersøge muligheden for at udarbejde og vedtage et sæt principper mellem EU og USA, der kan blive et fælles referencepunkt i vores bestræbelser på at bekæmpe terrorisme, hvilket også er en del af den fælles erklæring.

I EU har vi et stort ønske om en permanent lukning af Guantánamo-detentionscentret, og det glæder os, at præsident Obama fortsat ønsker at gøre det.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! EU, inklusive Kommissionen, har konsekvent krævet Guantánamo-detentionscentret lukket. Som ministeren allerede har sagt, oprettede EU tottrinsrammer for at støtte lukningen af Guantánamo – for det første gennem konklusionerne fra Rådet (retlige og indre anliggender) den 4. juni 2009 og den vedhæftede informationsudvekslingsmekanisme og for det andet gennem den fælles erklæring fra EU's og USA's fælles erklæring om lukningen af Guantánamo-detentionscentret og et fremtidigt terrorbekæmpelsessamarbejde af 15. juni 2009.

Rådets konklusioner og den fælles erklæring præciserer, at afgørelsen om at tage imod tidligere fanger henhører under en modtagende medlemsstats eller et associeret Schengenlands kompetence. Tidligere indsatte, der modtages under denne ordning, kan få adgang til rehabiliteringsforanstaltninger i EU-medlemsstaterne i henhold til de gældende nationale love.

I forbindelse med ovennævnte erklæring om lukningen af Guantánamo skrev Rådets formand den 16. juni 2009 til medformanden for taskforcen for USA's detentionspolitik. I dette brev præsenterede EU et uofficielt dokument med folkeretlige principper vedrørende kampen mod terrorismen. Det omfatter utvetydige erklæringer om garantier for en retfærdig behandling som f.eks. adgang til domstolen for at gøre indsigelse mod arrestationer, tilbageholdelser og overførsler samt erklæringer om torturforbud. Disse erklæringer er drøftet indgående i dialogen om terrorbekæmpelse og international ret.

Kommissionen finder disse garantier vigtige for denne dialog, da de bidrager til en bedre forståelse af, hvordan kampen mod terrorismen skal respektere retsstatsprincipperne og den internationale ret inklusive den internationale menneskerettighedslov, den internationale flygtningelov og den internationale humanitære lov. Som tidligere nævnt er EU modstandere af dødsstraf, og det har inter文eneret i individuelle sager med tredjelande, inklusive USA, for at forhindre eksekveringer af dødsdomme. Kommissionen vil overveje passende foranstaltninger, hvis en tidligere Guantánamo-indsat idømmes dødsstraf af en amerikansk domstol eller militærkommission. Kommissionen påskønner præsident Obamas hidtidige tiltag for at lukke Guantánamo, og den håber at se yderligere fremskridt fremover.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. López Garrido, hr. kommissær! Først vil jeg gerne pointere, at Europa-Parlamentet ved flere lejligheder har udtalt sig om situationen for fangerne i Guantánamo gennem forskellige beslutninger.

I sin tiltrædelsestale forpligtede præsident Obama sig til at lukke Guantánamo-detentionscentret inden for et år. Denne frist udløb den 22. januar, og det faktum at centret ikke er blevet lukket, er et bevis på, at det inden for politik ofte er lettere at give løfter end at holde dem.

Som repræsentanten for rådsformandskabet sagde, har præsident Obamas personlige repræsentant besøgt EU, mødtes med vores formand og besøgt adskillige medlemsstater og bedt om vores samarbejde, hvilket skal tilbydes på basis af en række præmisser, som kommissæren nævnte. En af disse præmisser er det faktum, at problemet er skabt af USA's forrige regering, og at EU skal samarbejde, men på basis af visse krav – specielt vedrørende vores medlemsstaters sikkerhed.

I denne henseende vil jeg gerne minde om den beslutning, der blev truffet af nogle medlemsstater inklusive den, der i øjeblikket har formandskabet for Rådet, nemlig mit hjemland. Jeg vil gerne spørge repræsentanten for det spanske formandskab, om han påtænker at træffe tillægsforanstaltninger for at afstemme medlemsstaternes svar efter de problemer, der er opstået i specielt Yemen, eller om han agter at overlade denne beslutning til de enkelte medlemsstater, sådan som ministrene for retlige og indre anliggender besluttede.

Så har jeg et sidste spørgsmål. Det er ganske rigtigt, at 100 ud af de ca. 190 tilbageværende fanger er blevet sendt til deres oprindelseslande eller til tredjelande, og at 40 skal underlægges de amerikanske domstoles kompetence. Der er imidlertid fortsat 50, der ikke bliver løsladt, fordi der ikke er tilstrækkelige beviser til at varetægtsfængsle dem, men den trussel, de udgør, har tvunget USA's regering til at beslutte, at de ikke skal løslades. Jeg vil gerne spørge Kommissionen og Rådet om deres syn på situationen for disse 50 mennesker, der ikke bliver underlagt de amerikanske domstoles kompetence.

Ana Gomes, for S&D-Gruppen. – (PT) Fru formand! Guantánamo er skabt af Bushregeringen, men det havde ikke været muligt at oprette det uden hjælp fra europæiske allierede og uden EU's tavshed. Følgelig påhviler det EU at handle i overensstemmelse med dets værdier og interesser og gøre alt, hvad det kan, for at lukke dette beskidte kapitel af vores historie.

Billedet af EU i verden, de transatlantiske forbindelser, kampen mod terrorismen og fri bevægelighed inden for Schengenområdet betyder alt sammen, at anmodningen om at modtage fanger fra Guantánamo fortjener et kollektivt og sammenhængende europæisk svar. Dette svar har imidlertid ladet vente på sig, og det er begrænset til bilaterale aftaler mellem USA og nogle af medlemsstaterne.

Det er chokerende, at store lande, der var Bushs medskyldige i de ekstraordinære overførsler, i de hemmelige fængsler og i Guantánamo – f.eks. Tyskland, Det Forenede Kongerige, Italien, Polen og Rumænien – forsøger at unddrage sig deres ansvar ved at ignorere Obamaregeringens appeller. Det er et emne for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der skal håndteres af EU's udenrigsministre i henhold til Lissabontraktatens artikel 24 og på basis af gensidig politisk solidaritet blandt medlemsstaterne.

Det påhviler den højtstående repræsentant, der nu er udstyret med initiativretten i henhold til traktatens artikel 30, at foreslå og gennemføre en sand europæisk strategi for at medvirke til, at Guantánamo hurtigst muligt lukkes og at sikre den nødvendige støtte til individuel restitution og social reintegration af frigivne personer inklusive deres ret til familiesammenføring.

Jeg glæder mig over bidraget fra mit eget land, Portugal, der er det første land til at tilbyde denne assistance til Obamaregeringen, til at opfordre dets europæiske partnere til at gøre det samme og til allerede at modtage personer, der uretfærdigt har været i fangenskab i Guantánamo i årevis.

Sarah Ludford, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Nogle europæiske regeringer deltog aktivt i tortur samt ulovlige overførsler og tilbageholdelser. Andre gav baggrundsstøtte. Andre lod som om, de ikke så noget. Så det var ikke noget, der kun skete "over there". Det er en af grundene til, at vi har bevaret vores fortsatte interesser.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet har selvfølgelig brugt mange år på at opfordre til en lukning af Guantánamo, så vi glæder os meget over bekendtgørelsen fra præsident Obama, og vi har forståelse for problemerne med at rydde op efter George Bush. Det er imidlertid meget frustrerende, at der fortsat er næsten 200 fanger tilbage i lejren. Vi glæder os også over de føderale retssager for folk som Khalid Sheikh Mohammed, men hvorfor fandt de ikke sted for otte år siden? Det bedste svar over for terroristerne er straffedomme.

Vi vil fortsat presse EU's regeringer til at modtage flere fanger til genhusning – både på grund af transatlantisk solidaritet og på grund af skyldfølelse ved meddelagtighed – og vi vil modstå kinesiske trusler vedrørende uighurerne. Det hjælper ikke, at USA ikke er i stand til at bosætte nogle af de 17 uighurer på amerikansk område.

Min egen vælger, Shaker Aamer, der har lovligt ophold i Det Forenede Kongerige, og hvis familie bestående af en britisk kone og fire britiske børn bor i Battersea i London, lades efter otte år fortsat i stikken i et juridisk limbo i Guantánamo. Han synes at være offer i et spil sorteper, hvor den amerikanske og den britiske regering har rottet sig sammen for at få ham sendt af sted til hjemlandet Saudi-Arabien. Han er direkte vidne til tortur begået mod ham selv og andre af ikke kun USA, men også af britiske hemmelige agenter. Det ville være meget bekvemt, hvis man forhindrede ham i at afgive vidneforklaring ved britiske domstole.

Vi glæder os over indsatsen for at lukke Guantánamo, men vi er modstandere af militærkommissioner og andre fortsatte krænkelser. Europa skal også gøre mere.

Heidi Hautala, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Fru formand, hr. López Garrido! De højtstående repræsentanter for USA mødtes også med os medlemmer af Europa-Parlamentet under deres nylige besøg i Bruxelles.

Europa-Parlamentet befinder sig naturligvis i en nøgleposition til at opfordre medlemsstaterne til at forsøge at oprette en fælles politik vedrørende lukningen af Guantánamo. Det er helt indlysende, at Guantánamo fortsat er et himmelråbende symbol på uretfærdighed, og at det er i EU's interesse at få basen lukket.

Vi gav udtryk for den holdning, som Europa-Parlamentet også gav udtryk for i sin beslutning i februar sidste år. Vi fortalte dem også, at vi ikke kun ønskede at tale om, hvor man skal anbringe Guantánamo-fangerne, men at vi også ønskede at tale med USA om det faktum, at deres politik for håndtering af fanger samt deres straffelov skal gennemgå omfattende reformer for at leve op til retsstatsprincipperne.

Jeg håber, at hr. López Garrido og kommissæren vil tage dette alvorligt og drøfte disse anliggender med de amerikanske repræsentanter i de førnævnte dialoger.

Endelig vil jeg sige, hvor vigtigt det er for EU at tage hensyn til sit eget engagement i disse hemmelige arrestationer og detentionscentre. Jeg vil gerne nævne det vigtige arbejde, som min kollega hr. Coelho udførte

i den forrige valgperiode. Vi skal fortsætte dette arbejde, for indtil videre har EU endnu ikke på nogen måde forklaret, hvilken rolle dets medlemsstater spillede i forbindelse med disse hemmelige arrestationer og detentionscentre på EU's område.

Ryszard Czarnecki, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! Med henvisning til udtalelsen fra den kollega, der talte før mig, vil jeg gerne understrege, at der ikke er solide beviser eller konkrete fakta vedrørende eksistensen af CIA- detentionscentre og -fængsler i europæiske lande – i hvert fald ikke i Polen. I de seneste par år har vi ofte talt om Guantánamo her i Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne pointere, at vi også har talt om det, mens Barack Obama har været præsident, og problemet er således ikke noget, vi udelukkende kan tilskrive den frygtelige og onde George Bush-regering. Det viser sig, at tingene er mere komplicerede end som så. Jeg siger dette, fordi repræsentanten for Rådet og det spanske formandskab sagde, at amerikanerne stadigvæk ikke har gjort alt det, de lovede.

Endelig vil jeg blot tilføje, at det er udmærket, at EU tager bladet fra munden i sager vedrørende borgernes friheder. Lad os imidlertid også huske på ofrene – ofrene for terroristerne.

Formanden. – Hr. Czarnecki! Vil de besvare et spørgsmål fra fru Hautala?

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg henviste til udtalelsen fra medlemmet af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, der talte før mig.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru formand! Hr. Czarnecki ved måske ikke, at en europæisk regering den 22. december 2009 for første gang indrømmede, at den havde haft et hemmeligt detentionscenter på sit område. Det skete, da det litauiske parlamentariske udvalg erklærede, at CIA havde haft et sådant fængsel i Litauen i kampen mod terrorismen.

Jeg er glad for at bemærke, at den litauiske regering straks har handlet som svar på denne afsløring.

Ryszard Czarnecki (ECR). – Fru formand! Jeg takker det ærede medlem for denne kommentar, men jeg vil gerne fortælle hende, at jeg repræsenterer Polen, ikke Litauen.

Helmut Scholz, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Det glæder mig meget, at Europa-Parlamentet endnu en gang drøfter en øjeblikkelig lukning af torturfængslet i Guantánamo Bay, og jeg kan tilslutte mig bemærkningerne og synspunkterne fra alle de kolleger, der har krævet en beslutsom indsats fra EU og medlemsstaterne.

I virkeligheden er det et transatlantisk problem. Næsten 800 mennesker fra over 40 lande har været tilbageholdt i strid med Genèvekonventionen – uden anklage, uden advokat og uden retssag. Der er adskillige beretninger om mord, krænkelser og ydmygelser af de indsatte. Det faktum, at de fleste af EU's medlemsstater hidtil ikke har erklæret sig villige til som tredjelande at modtage indsatte fra Guantánamo Bay, er efter min mening en skændsel og yderst beklageligt, og jeg opfordrer Kommissionen til straks atter at indbringe sagen for Rådet inklusive spørgsmålet om de europæiske landes rolle i den illegale tilbageholdelse af fanger.

Jeg vil måske slutte med en sidste tanke. Brugen af Guantánamo som torturfængsel er en klar overtrædelse af den oprindelige lejeaftale, og Baroness Ashton og de øvrige medlemmer af Kommissionen med et udenrigspolitisk ansvar burde måske støtte mig i min opfordring til den amerikanske regering om at trække en symbolsk linje i dette skammelige kapitel og give Guantánamo tilbage til Cuba.

Mike Nattrass, for EFD-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg kommer fra West Midlands, der er hjemsted for den såkaldte Tipton Taliban-gruppe, der blev holdt fanget i Guantánamo. Som UKIP-medlem af Europa-Parlamentet er jeg enig i, at pågribelsen af folk i ét land med henblik på at udlevere dem til retsforfølgning i et andet land uden juridisk kontrol ikke er holdbart. Det er en hån mod frihed, demokrati, ansvarlighed og naturlige menneskerettigheder.

Jeg kan præsentere en liste over britiske statsborgere, der på denne måde er tvunget ind i usle og uegnede fængsler – ikke i hænderne på CIA og dets udleveringsprogram, men i hænderne på EU's medlemsstater under den europæisk arrestordre, som Europa-Parlamentet skabte. Den blev udarbejdet i EU. Så inden De fordømmer USA, bør De kigge i spejlet og se Deres eget hykleri.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Lukningen af Guantánamo er bestemt et tegn på, at USA er nødt til at indrømme, at det har krænket menneskerettighederne – bl.a. for at bekæmpe terrorismen – og at det ønsker at ophøre hermed. Jeg glæder mig derfor over dette skridt. Slovakiet, Italien og andre medlemsstater har erklæret sig villige til at modtage fanger. Efter min mening skal det drøftes på europæisk plan, da tidligere

fanger kan ende i enhver medlemsstat som følge af Schengenaf talen. Vi er imidlertid nødt til først at få afklaret tre punkter.

For det første, og dette er hverken skandaløst eller beklageligt, skal sikkerhedsrisikoen for værtslandet afklares. Man skal undersøge enhver specifik forbindelse mellem fangen og det pågældende medlemsland. Endelig og helt grundlæggende skal man først afklare, hvorfor de pågældende fanger ikke også kan huses i USA.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Fru formand, hr. López Garrido, hr. kommissær! Guantánamo var en af Bushregeringens største fejltagelser. Den krænkede internationale konventioner som f.eks. konventionen om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og konventionen mod tvungen forsvinding, og den tillod arbitrær behandling, manglende respekt for menneskerettigheder, fængsling af uskyldige mennesker samt tortur.

Præsident Obama handlede helt korrekt, da han erklærede det helt afgørende at lukke Guantánamo for at give USA de moralske beføjelser tilbage, som det mistede med brugen af udenretslige instrumenter i kampen mod terrorismen. På den første arbejdsdag i det hvide hus besluttede præsident Obama at indstille retssagerne ved militærdomstolene og lukke Guantánamo-basen. Det har ikke været nogen let opgave for ham – specielt ikke i lyset af den amerikanske kongres' manglende samarbejdsvilje.

Her i Europa-Parlamentet har vi altid været delt i spørgsmålet om den transatlantiske strategi, men der var bred enighed om modstanden mod skammens fængsel. I Rådet, der var dybt splittet i spørgsmålet om krigen i Irak, var alle udenrigsministrene enige om at kræve Guantánamo lukket. Som hr. Salafranca Sánchez-Neyra allerede har sagt, har adskillige medlemsstater accepteret at modtage tidligere fanger på deres områder: Frankrig, Portugal, Irland, Belgien, Det Forenede Kongerige, Italien og Ungarn. Det er helt op til de enkelte medlemsstater selv at afgøre, hvorvidt de ønsker at modtage fanger fra Guantánamo, men beslutningerne bør træffes på basis af en koordineret europæisk indsats. I et Europa uden grænser og med fri bevægelighed skal man dele informationer blandt medlemsstaterne.

Jeg er bekymret over forsinkelsen af situationen i USA, og jeg vil gerne spørge hr. López Garrido og kommissæren, hvad EU efter deres mening kan gøre for at hjælpe til? Hvad er det, vi ikke gør, men som vi fortsat kan gøre? Og hvad forhindrer eller besværliggør en sådan hjælp fra EU's side?

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru formand! Guantánamo var en juridisk og humanitær vildfarelse og måske det mest synlige eksempel på Bushregeringens ensidige opfattelse af det internationale samfund og internationale forbindelser med en fuldstændig foragt for folkeretten. Der var meget, der skulle repareres efter Bush-katastrofen, og præsident Obama er i gang med opgaven.

Han kom godt i gang for et år siden, da han som en af sine første handlinger besluttede at lukke Guantánamo. Det var en modig beslutning for at genskabe USA's legitimitet i verden, og det var også en gestus over for det muslimske samfund. Han har imidlertid overskredet den tidsfrist på den 22. januar for lukningen af Guantánamo, som han pålagde sig selv, og der findes fortsat 192 fanger i lejren.

Hvis EU's regeringer virkelig ønsker at etablere ægte strategiske forbindelser, skal de støtte præsident Obamas beslutning, og det gøres bedst ved at acceptere fanger eller indsatte fra Guantánamo. Spanien og andre EU-lande gør dette på baggrund af den tidligere nævnte fælles erklæring fra 15. juni, der opstillede fælles rammer for modtagelse af fanger.

Skønt der teknisk set er tale om ensidige og suveræne beslutninger, der skal træffes af de enkelte medlemsstater, kræves der en fælles aktion fra EU for at vise dets støtte til den fælles beslutning fra EU, som Parlamentet har krævet ved adskillige lejligheder – i særdeleshed Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet.

Det vedrører de 50 fanger, de er egnede til løsladelse. Det er et tal, der skulle være til at håndtere for de 27 EU-lande. Ud over de eksisterende mekanismer til udveksling af informationer mellem medlemsstaterne og de lande, der er medlemmer af Schengenområdet, og som er med til at modtage fanger, har vi brug for at udveksle informationer og erfaringer om en hensigtsmæssig praksis for en social integration af de tidligere indsatte.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke repræsentanterne for både Rådet og Kommissionen for deres proaktive holdning til Guantánamo. Guantánamo har været en anomali og en skændsel lige fra den dag, lejren blev åbnet. Det var måske lettere at forstå åbningen i kølvandet på de chokerende angreb den 11. september, men der er gået år siden da. Ikke desto mindre fortsætter

Guantánamo-skændslen, og alle vi, der tror på den vestlige civilisations værdier – eksempelvis respekten for menneskerettighederne og retsstatsprincipperne – skammer os fortsat over den.

I formiddags faldt jeg over en hjemmeside fra en regeringsorganisation ved navn Joint Task Force Guantánamo. Det ville være til at grine af, hvis ikke organisationens beskrivelse af situationen i Guantánamo var så trist. Stedet beskrives som et femstjernet hotel med alle nødvendige bekvemmeligheder. Det er på høje tid, at vi beder hr. Obama om at lukke denne skændsel og spare os dette skændige hykleri.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Jeg håber også, at man på fællesskabsniveau gør alt, hvad man kan, for at tilskynde medlemsstaterne til at påtage sig et ansvar og huse de Guantánamo-indsatte, der har vist sig at være uskyldige. De er ofre, og de skal huses sikkert på europæisk jord.

Alle ved imidlertid, at lukningen af Guantánamo ikke vil standse spørgsmålene om menneskerettigheder og terrorbekæmpelse i hverken USA eller Europa. Som De sagde, tillader den amerikanske antiterrorlovgivning fortsat ubegrænsede varetægtsfængslinger samt retssager ved militærdomstole. I Europa, nå ja, Guantánamo-fangerne faldt ikke bare ned fra himlen. Jeg tror virkelig, at man ikke har formået at kaste lys over dette emne.

Fru Hautala talte med rette om den parlamentariske undersøgelse, som Litauen afsluttede den 22. december. Den skal roses til skyerne. Den er eksemplarisk og bør tjene som et eksempel. Der blev ikke draget konklusioner af disse ulovlige foranstaltninger på europæisk jord, og efter min mening er det Kommissionens opgave; det er Rådets opgave.

Vi skal drage alle mulige konklusioner af de ulovlige foranstaltninger, der fandt sted, og som førte til åbningen af Guantánamo – en beslutning som medlemsstaterne fuldt ud var medskyldige i.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru formand! Først og fremmest hørte vi for ganske nylig, at Guantánamo-detentionscentret ikke som planlagt vil lukke i 2010, men først i 2013 – eller med andre ord ved udløbet af præsident Obamas embedsperiode. Skønt lukningen tager længere tid end planlagt, kan vi fortsat glæde os over, at den er undervejs, da den også kunne være blevet standset. Det er en reaktion på et ønske fra Europas side. Vi kan ikke på den ene side i årevis kritisere USA for Guantánamo-centret og så på den anden side ikke udvise den store vilje til at medvirke til en løsning af problemet.

For kort tid siden mødte jeg USA's justitsminister Eric Holder, der forklarede mig opgavens omfang, men som også gjorde mig opmærksom på USA's ønske om at nyde godt af EU-medlemsstaternes støtte. En sådan støtte vil gøre det lettere at lukke detentionscentret ved hjælp af en genhusning af nogle af fangerne i Europa. Vi skal derfor som en del af en samordnet indsats hjælpe USA med at lukke en institution, som vi europæere har været modstandere af i årevis.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Fru formand! Hvorfor skal EU stå model til konsekvenserne af USA's politikker? Det ville være lettere at bede USA og dets præsident, der indfrier sit valgløfte – som mange ledende politikere i øvrigt offentligt støtter ham i – om selv at løse dette store og ildesete problem. EU har imidlertid meget til fælles hermed. Terrorister har også truet og angrebet EU og truer fortsat hele verden, som EU er en væsentlig del af. Har vi allerede glemt Londons undergrundsbane, Tyskland, Holland, Spanien og de snesevis af forpurrede terrorforsøg? Vi er derfor sammen med USA i dette. Det påvirker os alle.

På nuværende tidspunkt bør vi snarere koncentrere os om at forebygge og eliminere de negative effekter for disse folk og gøre vores yderste for at hjælpe dem med deres sociale reintegration, så de kan vende tilbage til et normalt liv og føre et anstændigt civilt liv med deres familier.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne fremhæve et punkt, som fru Flautre tog op for nylig. Det er meget vigtigt, at vi hjælper præsident Obama med at lukke Guantánamo. Vi har bedt om dette i lang tid, og det er meget vigtigt, at vi i EU også har den nødvendige støtte til at modtage alle de folk, som Obamaregeringen i øjeblikket beder os om at modtage.

Det bør imidlertid ikke få os til at glemme, at dette fængsel også i høj grad eksisterede på opfordring af Europa. Vi har derfor et historisk ansvar, som vi ikke under nogen omstændigheder kan fortie. Vi skal hjælpe med at lukke Guantánamo, fordi det også er helt afgørende, at vi påtager os et ansvar som europæere, da det er et europæisk ansvar.

Europa har i lang tid lukket øjnene for f.eks. luftfartøjer. Da den nuværende kommissionsformand var Portugals præsident, tillod han overflyvninger af portugisisk luftrum for luftfartøjer på vej til Guantánamo. Vi kan under ingen omstændigheder tillade dette historiske ansvar.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Vi er ganske rigtigt enige om at yde praktisk støtte til USA's beslutning om at lukke Guantánamo-detentionscentret, og vi opfordrer selvfølgelig EU's medlemsstater til at tage imod de indsatte.

Det er en udbredt opfattelse, at Guantánamo var en fejl fra USA's side i deres bestræbelser på at bekæmpe terrorismen. Vi må imidlertid sørge for, at lignende fejl ikke gentages i fremtiden og specielt ikke i Europa. Den betænkning, der skal forelægges kort før FN-Menneskerettighedsrådets møde i marts 2010, retter imidlertid en alvorlig mistanke mod den hemmelige tilbageholdelse af mistænkte i EU-medlemsstater som f.eks. Storbritannien, Rumænien og Polen.

Vi kan ikke på den ene side fordømme en sådan opførsel og sige, at det er rigtigt at lukke Guantánamo, mens vi på den anden side tolererer en lignende opførsel, som vi måske ikke betragter som et alvorligt problem. Vi skal alle leve op til vores ansvar.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne starte med den tidligere taler hr. Papanikolaous' kategoriske udtalelser om, at der findes illegale fængsler i Europa, inklusive Polen og Rumænien. Som polak vil jeg gerne gøre det klart, at det ikke er endegyldigt bevist, at der fandtes sådanne fængsler i Polen. Det er min første kommentar. Her følger min næste kommentar: Jeg tror ikke, at medlemmerne af Europa-Parlamentet er uenige i, at Guantánamo skal lukkes. Det er imidlertid let at se, at en lukning af Guantánamo bliver en meget vanskelig proces, og at ingen ønsker at hjælpe med det. Vi er nødt til at spørge, hvad der kan gøres. Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål: Er der blevet ændret på de teknikker, der bruges til at huse og forhøre fanger? For der er brugt mange metoder – fra at holde fangernes hoveder under vand til at nægte dem søvn i mange nætter. Er vi sikre på, at disse umenneskelige teknikker ikke længere anvendes?

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru formand! Det glæder mig, at mine kolleger harmes over de håndfaste menneskerettighedskrænkelser i Guantánamo i terrorbekæmpelsens navn. Jeg kan imidlertid kun tage denne harme alvorligt, hvis man omsider – som jeg har krævet i adskillige erklæringer – forpligter sig til at undersøge den Guantánamo-sag, der eksisterer lige midt i EU, i Ungarn. Jeg gentager for hundrede og syttende gang, at man i Ungarn har varetægtsfængslet 12 individer fra den politiske opposition i næsten et år på grund af anklager om terrorisme, at deres proceduremæssige rettigheder i straffesager krænkes i lige så høj grad som hos fangerne i Guantánamo, og at de holdes fanget under lignende forhold. Jeg vil gerne bede mine kolleger om ved en håndsoprækning at markere, om De er villige til at tage denne sag alvorligt og medvirke til en grundig undersøgelse. Jeg venter på en håndsoprækning fra formanden og mine kolleger.

Diego López Garrido, formanden for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne drøfte nogle meget konkrete sager, som hr. Salafranca og hr. Scholz nævnte.

Den første sag vedrører Yemen. Jeg kender ikke til, at der er truffet eller planlægges konkrete beslutninger, der forbinder Yemen med fanger, der kommer derfra, og som nu befinder sig i Guantánamo. Situationen i Yemen var genstand for konklusionerne fra det første møde i Rådet (eksterne forbindelser) i EU's historie. Der har kun været ét ordinært møde i Rådet (eksterne forbindelser) den 25. januar, og i konklusionerne herfra opfordrede man Yemen til at gennemføre et program med væsentlige politiske reformer, men der var ingen omtale af Guantánamo-spørgsmålet. Vi støtter selvfølgelig disse konklusioner samt konferencen, der blev afholdt i London den 27. januar.

Med hensyn til en hentydning fra hr. Scholz til situationen i Guantánamo-fængslet og muligheden for at ændre dets territoriale status, er det et spørgsmål, der henhører under den internationale traktat af 1903 mellem USA og Cuba. Det er derfor udelukkende et bilateralt anliggende mellem Cuba og USA.

Der er vist generel enighed om, at der i forbindelse med Guantánamo-fængslet er begået en række alvorlige menneskerettighedskrænkelser og juridiske fejl, der ikke kan tolereres, som vi ikke ønsker gentaget, og som EU har kritiseret i alvorlige vendinger. Det er netop grunden til, at vi ønsker at samarbejde med USA's præsident, der besluttede at lukke Guantánamo-fængslet. Han besluttede endvidere, at der skulle være en reform af USA's fængselspolitik.

Der er derfor vægtige grunde til hr. Vajgls bemærkninger om det iboende behov for at lukke dette fængsel på grund af omfattende menneskerettighedskrænkelser og andre ting, som jeg tidligere har nævnt. Efter min mening er det faktum, at menneskerettighedskrænkelser finder sted i andre lande i verden eller i Europa, ikke ensbetydende med, at situationen ikke skal kritiseres, eller at vi ikke skal arbejde for at sikre, at det ikke sker igen. Det siger jeg i forhold til indlægget fra hr. Nattrass, fordi jeg selvfølgelig er sikker på, at han er enig i, at der heller ikke findes noget, der svarer til Guantánamo-fængslet i Europa.

EU og USA har arbejdet meget grundigt med dette emne. Jeg har nævnt erklæringen af 15. juni i fjor, hvori USA og EU forpligtede sig til at arbejde for en konsolidering af menneskerettighederne samt til at bekæmpe terrorismen. Det vedrører menneskerettighedskrænkelserne i Guantánamo-fængslet, men også behovet for at bekæmpe terrorismen med fuld respekt for friheder, grundlæggende rettigheder og lovlighed. Det er vigtigt for os at handle i overensstemmelse hermed. Jeg er derfor helt enig i det, som hr. Coelho sagde om vigtigheden af, at EU bidrager til dette.

Vi taler imidlertid ikke kun om USA's beslutning om at lukke Guantánamo med alle de tilhørende problemer, hvilket jeg nævnte i mit første indlæg. Man må også erkende, at præsident Obama virkelig bryder med fortiden. Det betyder, at han starter på en frisk, ikke kun med Guantánamo-fængslet, men med alle de foranstaltninger, der har omgivet det. Efter min mening fremgår det meget klart, når vi ser på de foranstaltninger, som præsident Obama har vedtaget.

Han har standset CIA's hemmelige fængslinger, og han har beordret, at alle amerikanske fanger fremover skal registreres hos Den Internationale Røde Kors Komité. Han har også standset CIA's "udvidede" afhørings teknikker. Det betyder, at amerikanske undersøgere ikke længere kan bruge juridiske udtalelser om tortur og forhørsteknikker, der opstod efter den 11. september, som begrundelse, hvilket naturligvis er ensbetydende med en ny start. Man har også foretaget en fornyet undersøgelse af overførselspolitikken for at sikre, at den er i overensstemmelse med den internationale ret.

Det er noget, vi hilser velkommen, og det sagde vi i den fælles erklæring. Vi glæder os over det faktum, at der har været en grundig revision af USA's politik om tilbageholdelse, overførsel, retssager, forhør og kampen mod terrorismen. Vi sagde derfor udtrykkeligt i denne erklæring, at vi noterede os USA's forpligtelse til at genoverveje alle sikkerhedsspørgsmål samt til at foretage en omfattende revidering af de gennemførte politikker takket være den erklæring, som præsident Obama underskrev den 22. januar 2009.

Efter min mening er det nødvendigt at pointere dette. For at gennemføre det, skal vi naturligvis samarbejde, og fru Muñoz de Urquiza havde en udtrykkelig reference hertil: at samarbejde med USA. Europa har kritiseret fængslet ved mange lejligheder, og Europa skal så vidt muligt samarbejde, skønt der findes to begrænsninger. Der er en, der påvirker USA, nemlig at det i sidste instans er amerikansk lovgivning og amerikansk suverænitet, der anvendes. Den anden begrænsning handler om, at EU's medlemsstater også suverænt bestemmer, om de ønsker at modtage fanger fra Guantánamo.

Selvfølgelig går formanden for Rådet ind for at samarbejde og for at fremme et samarbejde med respekt for de enkelte landes og de enkelte borgeres ret til sikkerhed, hvilket derfor er et andet princip, der skal tages hensyn til. Derfor skal vi, som fru Gomes sagde, fremme samarbejdet mellem USA og EU såvel som mellem EU's medlemsstater.

Vi er nødt til at samarbejde internt om dette, vi skal have en intern dialog, og en del af denne dialog skal gå endnu videre end det konkrete emne Guantánamo. Emnet er blevet nævnt i nogle af indlæggene – f.eks. af fru Hautala og hr. Czarnecki – og handler om ofrene. Jeg synes, at det er et af de dialogområder, som vi skal gennemføre i vores forbindelser med USA. Efter min mening er denne dialog vedrørende ofrene for nogle af terrorforbrydelserne en sag, der skal behandles i fremtiden, men under alle omstændigheder er der en indgående igangværende dialog med USA om dette emne.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at EU har en meget klar holdning til Guantánamo-spørgsmålet om, at fængslet skal lukkes. EU har en meget klar holdning om, at menneskerettigheder og grundlæggende friheder ikke skal krænkes af nogen som helst grund, ligesom EU selvfølgelig går ind for at bekæmpe terrorisme og samarbejde med USA. Det er en troværdig holdning under forudsætning af, at der unægtelig har været en radikal ændring – en indlysende radikal ændring i forhold til tidligere – med hensyn til USA's og præsident Obamas terrorbekæmpelsespolitik og i en hel række politikker vedrørende tilbageholdelse, overførsel og afhøring. Det er den holdning vi vil styrke og konsolidere. Rådet går derfor ind for et klart samarbejde med USA for at opnå det, vi alle ønsker, nemlig en permanent lukning af Guantánamo-fængslet.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne gentage, at det er i alle EU-borgernes interesse at lukke Guantánamo-detentionscentret, og som jeg tidligere har sagt, forventer Kommissionen, at den amerikanske regering gør yderligere fremskridt med lukningen af Guantánamo i den nærmeste fremtid.

Som kommentar til hr. Scholz' indlæg vil jeg gerne atter understrege, at hovedansvaret for Guantánamo efter vores mening ligger hos USA. Kommissionen mener imidlertid, at EU bør være så behjælpelig som muligt med at løse problemet, og Obamaregeringen har allerede taget nogle vigtige skridt, hvilket ministeren nævnte.

Som svar på hr. Zemkes spørgsmål bør vi bestemt nævne, at Obama standsede brugen af udvidede afhøringsforanstaltninger og -teknikker, og vi glæder os over dette skridt.

Som svar på hr. Salafranca Sánchez-Neyras spørgsmål om de 50 fanger, hvis skæbne endnu ikke er afgjort, tror vi, at den amerikanske regering vil fortsætte med disse 50 sager, og at de vil finde en tilstand eller en løsning, der ligner de tidligere.

Kommissionen har endnu ikke modtaget taskforcens rapport, så vi kan ikke komme med en konkret afklaring, men generelt set ønsker vi en retfærdig behandling af alle.

Endelig mener vi, at vi fortsat bør støtte en koordineret EU-tilgang til situationen, og vi ser meget gerne, at Parlamentet kommer med input og yder en indsats i denne henseende.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

12. De vigtigste mål for konferencen mellem parterne i CITES-konventionen (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om:

– den mundtlige forespørgsel om vigtige mål for konferencen mellem parterne i konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES) i Doha den 13. – 25. marts 2010 af Jo Leinen for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer (O-0145/2009 – B7-0003/2010), og

– den mundtlige forespørgsel om vigtige mål for konferencen mellem parterne i konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES) i Doha den 13. – 25. marts 2010 af Jo Leinen for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer (O-0146/2009 – B7-0004/2010).

Jo Leinen, spørger. – (DE) Fru formand, fru formand for Rådet, hr. Samecki! 2010 er det internationale år for biodiversitet, og EU er ved at udarbejde en ny strategi for biodiversitet eller med andre ord for beskyttelse af planter og dyr i EU's område. Det ville i høj grad forbedre EU's troværdighed, hvis vi også kunne arbejde på internationalt plan for at beskytte truede planter og dyr globalt og støtte dette.

Der bliver mulighed herfor i næste måned på den 15. konference mellem parterne i konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES) i Doha. EU skal gøre sig selv til forkæmper for alle arter, der på grund af forskellige faktorer, men i særdeleshed på grund af overudnyttelse eller destruktiv og ulovlig praksis er i fare eller tilmed udryddelsestruede. Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer har drøftet dette spørgsmål indgående, og det vil stille forslag til en henstilling på plenarmødet i morgen, og vi ville blive meget glade, hvis Rådet og Kommissionen kunne tilslutte sig disse henstillinger.

På grund af tidspres vil jeg blot nævne nogle få eksempler på arter, der efter vores mening har brug for et højt eller meget højt beskyttelsesniveau. For det første er der den afrikanske elefant. Vi er stærke modstandere af at flytte dette dyr ned fra bilag I til bilag II. Forbuddet mod international handel med specielt elfenben skal bevares. For det andet er der den asiatiske tiger. Den er nu på kanten af udryddelse, og vi forlanger strengere beskyttelsesbestemmelser for mange af konventionens parter – i særdeleshed for at forhindre den ulovlige handel med tigerens kropsdele og afledningsprodukter. Vi ved, at der er et stort marked for tigerknogler og -kropsdele i Asien, og at det truer dyrets eksistens. For det tredje er der beskyttelsen af isbjørne. Klimaforandringer truer med at ødelægge levestederne for denne art, og der er også en stigende handel med dens kropsdele. Vi går derfor ind for at flytte isbjørnen fra bilag II til bilag I. Jeg vil også gerne nævne beskyttelsen af forskellige hajarter. Der finder en overfiskning sted af forskellige hajarter – specielt af sildehajen og den almindelige pighaj, men også af andre hajarter.

Hidtil har der været enighed blandt os. Nu kommer jeg til det kontroversielle emne. Stridens æble er klassifikationen af den atlantiske tun, der findes i Middelhavet og Atlanterhavet. Vi kender alle til henstillingerne fra FAO's ad hoc-arbejdsgruppe, der ønsker at bevare den atlantiske tun i bilag II. Vi er imidlertid også opmærksomme på forslagene fra CITES's videnskabelige udvalg om at flytte den atlantiske tun op i bilag I. Baggrunden for dette forslag er oplysninger om, hvad der sker med denne art. Bestanden af atlantisk tun faldt med 75 % mellem 1957 og 2007, og bare i de seneste 10 år har der været en tilbagegang på 60,9 %. Truslen mod denne fisk bliver stadig større, og derfor mente langt de fleste medlemmer af udvalget, at denne art skulle medtages i bilag I.

Det betyder, at der kun bliver restriktioner og forbud mod internationale fiskerflåder og ikke mod lokalt fiskeri. Dermed kan de små lokale fiskere fortsat fange denne fisk, og bevarelsen af fisken i økosystemet er under alle omstændigheder vigtigere end en generel tilgængelighed af sushi og sashimi. Det er den konflikt, vi står over for. Vi er nødt til at tænke langsigtet, og vi skal sikre en ordentlig beskyttelse af den atlantiske tun i bilag I.

Silvia Iranzo Gutiérrez, formand for Rådet. – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! Det er mig en stor ære at være her på vegne af Rådets formandskab. Jeg er meget taknemlig for Deres interesse i de beslutninger, der skal træffes på den næste konference mellem parterne i CITES-konventionen – konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter – der afholdes i Doha den 13. – 25. marts.

Rådet mener, at Washingtonkonventionen er et grundlæggende instrument for beskyttelsen af udryddelsestruede vilde dyr og planter. Vi er derfor nødt til at spille en aktiv rolle for at bevare CITES som et effektivt redskab til at bevare og sikre en bæredygtig forvaltning af naturressourcer.

I denne henseende skal det pointeres, at EU anvender langt mere restriktive bestemmelser end selve konventionen, idet man anvender forsigtighedsprincippet for at bevare biodiversiteten eller om nødvendigt reducere tabet heraf.

Den næste partskonference, der skal afholdes i Doha i marts, og som benævnes COP XV, er en stor mulighed for at drøfte en række forslag om at ændre klassifikationen af forskellige dyre- og plantearter i bilagene til konventionen i henhold til trusselsniveauet samt andre forslag om at forbedre anvendelsen og overholdelsen af konventionen.

EU vil spille en konstruktiv rolle i partskonferencen, og jeg er særlig ivrig efter at høre Parlamentets synspunkter vedrørende forskellige aktuelle sager.

Vi har med interesse fulgt forhandlingerne i Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed i forbindelse med udarbejdelsen den beslutning, der skal med til afstemningen i morgen om EU's strategiske mål for konferencen.

Jeg må sige, at Rådet fortsat venter på et forslag fra Kommissionen om den holdning, som EU skal vedtage vedrørende de dokumenter og forslag, der er indgivet til partskonferencen med henblik på drøftelse og eventuel vedtagelse. Det er derfor vanskeligt på nuværende tidspunkt at give detaljerede svar i disse spørgsmål.

Så snart Rådet modtager forslaget fra Kommissionen, vil det spanske formandskab sørge for, at det bliver undersøgt, og at den tilhørende beslutning kan vedtages, inden partskonferencen begynder. Det spanske formandskab vil også informere Parlamentet om Rådets holdning, når den er vedtaget.

Som i tidligere møder mellem parterne i CITES vil medlemmerne samarbejde for at forsvare den holdning, der er vedtaget i EU, ligesom de vil sikre overensstemmelse med EU's politikker.

I denne forbindelse er det vigtigt at pointere, at enhver ændring i bilagene til CITES skal baseres på konventionens inklusionskriterier, der tager hensyn til de berørte arters bevaringsstatus.

I disse ændringer skal der også tages hensyn til betydningen af kontroller inden for rammerne af CITES for at forbedre deres bevaringsstatus, minimere unødvendige administrative byrder og sikre en direkte allokering af ressourcer til de områder, der virkelig har betydning for bevarelsen.

Konferencen mellem parterne i CITES vil endnu en gang skulle vedtage flere afgørende beslutninger for at beskytte arter, der trues af overudnyttelse, hvilket den internationale handel kan medvirke til.

EU skal sikre, at konventionen fortsat er et væsentligt instrument, der bidrager til bevarelsen og den bæredygtige forvaltning af værdifulde vilde dyr og planter.

Formandskabet, der arbejder tæt sammen med medlemsstaterne og Kommissionen, vil deltage i Dohakonferencen i denne ånd, og det vil arbejde konstruktivt for at skabe succes på konferencen.

Jeg venter på at høre Deres synspunkter vedrørende de målsætninger, der skal forsvares på denne 15. konference mellem parterne i CITES, og som jeg vil videregive til Rådet. Jeg ved, at Rådet har Parlamentets støtte til at deltage i denne konference med det fælles mål, at CITES-konventionen fortsat skal yde et væsentligt bidrag til vores klodes bæredygtighed til gavn for os såvel som for de kommende generationer.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Den forestående 15. partskonference er bestemt en enestående mulighed for at forbedre bevarelsen af og status for en lang række arter, der påvirkes af handel.

EU er et af de store markeder for produkter fremstillet af vilde dyr, og det har derfor et særligt ansvar for at sikre, at handelen med vilde dyr er bæredygtig, og at der vedtages stærke internationale regler inden for rammerne af CITES-konventionen til dette formål.

Det er vigtigt for Kommissionen at sikre, at den internationale handel ikke skader overlevelsesmulighederne for udryddelsestruede plante- og dyrearter. I denne henseende har EU spillet en førende rolle inden for CITES, og det vil fortsat gøre det på det næste møde. Kommissionen vil i de kommende dage vedtage et forslag til en holdning fra EU med henblik på dette møde. Dernæst vil EU's fælles holdning blive vedtaget af Rådet.

I sine drøftelser med medlemsstaterne vil Kommissionen sikre sig, at den endelige fælles holdning støtter ambitiøse og videnskabeligt funderede foranstaltninger. Jeg vil også takke Parlamentet for dets holdning til de mest iøjnefaldende emner, der bliver diskuteret på CITES-partskonferencen. Denne beslutning udsender et klart budskab, som vi skal tage med i vores overvejelser.

Mens EU's detaljerede holdning endnu ikke er færdiggjort, kan jeg forklare de principper og prioriteter, der vil lede vores beslutninger om de mest følsomme emner, der skal drøftes i Doha.

I første omgang mener EU, at CITES er et passende instrument til regulering af handel med alle arter, der er påvirket af handel. Det gælder både for land- og havdyr samt for arter af større eller mindre kommerciel interesse.

I denne retning har EU stillet forslag om at regulere handelen med to hajararter: sildehaj og almindelig pighaj. Det er yderst vigtigt, at hajer efter årtiers overfiskning omsider får den beskyttelse, de fortjener.

En opførelse på CITES, bilag II, ville sætte en stopper for ureguleret international handel med hajprodukter, der er en af de vigtigste årsager til overudnyttelsen af disse arter. Med en sådan opførelse vil der kun blive handlet med hajprodukter fra bæredygtige bestande.

EU foreslår også, at CITES skal beskytte tigreren, der er en af de mest udryddelsestruede arter i verden. 2010 er det internationale år for tigre, og det er en perfekt lejlighed til at styrke de aktuelle mekanismer i CITES for at muliggøre en nådesløs kamp mod ulovlig handel med denne art og give større gennemsigtighed vedrørende bevarelse af tigerpopulationer i de stater, hvor tigreren findes.

Jeg vil også gerne komme ind på nogle af de andre vigtige forslag, som Parlamentet også tydeligt har identificeret. Det første drejer sig om den almindelige tun. Jeg er nødt til at gentage, at der ikke findes nogen endelig holdning til dette emne. Jeg kan sige, at Kommissionen er bekymret over bestandens aktuelle tilstand, og at vi arbejder hårdt for at finde et passende forslag, der kan medvirke til at løse dette problem på internationalt plan. I det endelige kommissionsforslag vil der blive taget hensyn til de seneste videnskabelige informationer om bestanden samt til resultatet af mødet i Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet den 11. november 2009.

Det andet emne drejer sig om elefanter og elfenbenshandel. Det har været et mangeårigt stridsspørgsmål i CITES – specielt blandt de afrikanske lande. Kommissionen er meget bekymret over det omfattende krybskytteri mod elefanter og den ulovlige elfenbenshandel, der er blevet observeret for nylig.

Beskyttelsen af elefanter skal styrkes, og Kommissionen vil ikke støtte løsninger, der indebærer en risiko for stigende krybskytteri. I den forbindelse finder vi det ikke passende, at man på den næste partskonference bliver enige om at genoptage den kommercielle handel med elfenben.

Vi mener også, at forslag til CITES om en flytning af nogle elefantbestande fra CITES, bilag I, til CITES, bilag II, skal vurderes objektivt på baggrund af regler vedtaget af CITES.

Nu vil jeg gerne sige nogle få ord om USA's forslag vedrørende et forbud mod international handel med isbjørne. Vi ved alle, at den smeltende is i de arktiske egne udgør en voldsom trussel mod overlevelsen af denne art. Dette problem skal først og fremmest løses med en meget ambitiøs politik for klimaændringer, og efter min mening har EU klart vist vejen i denne forbindelse. Vi finder det også værd at undersøge, hvordan man kan mildne yderligere trusler mod denne art. Der er en begrænset international handel, men den kan øge presset mod denne art. Vores endelige holdning vil afhænge af, om forslaget fra USA får reel betydning for artens bevarelse.

Endelig er der med hensyn til koraller ingen tvivl om, at røde og lyserøde koraller er blevet overhøstet i mange egne af verden. På det seneste CITES-møde i 2007 støttede EU et forslag fra USA om at regulere den internationale handel med begge arter, og vi har atter støttet et forslag fra USA til COP15. Jeg synes, at EU skal være konsekvent i sin støtte, da de nye tilgængelige oplysninger ikke viser nogen fremgang i situationen. Jeg vil også gerne understrege, at sådanne bestemmelser på ingen måde vil forbyde handelen, men blot sikre en bæredygtig handel.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

Sirpa Pietikäinen, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvad angår beslutningstagning i forbindelse med CITES, går jeg ind for, at beslutningsproceduren er gennemsigtig og alene baseret på pålidelige videnskabelige fakta. Det er baggrunden for Parlamentets betænkning om isbjørne, elefanter, tigre, store asiatiske kattedyr og hajer.

Særligt i hensyn til spørgsmålet om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I vil jeg gerne bringe et par ting på bane. For det første er et bredt flertal af videnskabsfolk enige i behovet for et forbud mod international handel for at sikre artens eksistens i fremtiden. Ifølge ICCAT er den nuværende gydebiomasse under 15 % af, hvad den var, inden fiskeriet begyndte. Ifølge disse videnskabelige estimater er der en meget realistisk risiko for, at gydefiskene stort set vil være uddøde i 2012.

Et flertal i FAO's rådgivende ad hoc-ekspertudvalg var af den opfattelse, at de foreliggende beviser understøttede forslaget om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I, og erklærede desuden, at optagelsen i det mindste ville medføre en reduktion i den senere tids uholdbare fangster i det østlige Atlanterhav og i Middelhavet. Udvalgets beslutninger skal være enstemmige, så på grund af kraftig modstand fra Japan blev dette ikke udvalgets endelige henstilling. Men holdningen hos et ubestrideligt flertal i udvalget kan ikke ignoreres. På baggrund af videnskabsfolks beslutninger konkluderede det endvidere, at kriterierne for optagelse af almindelig tun i CITES-konventionens bilag I er opfyldt.

Det handler i flere tilfælde om politiske holdninger, men i forhold til biodiversitet og udryddelse kan vi ikke gå på kompromis, og vi kan ikke diskutere frem og tilbage. Når der ikke er flere fisk, bliver der heller ikke flere fangster.

Kriton Arsenis, for S&D-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Hr. Leinen har sagt næsten alt det, jeg ville sige, så jeg vil koncentrere mig om spørgsmålet om tun.

Det er virkelig nødvendigt, at vi betragter sagen fra en videnskabelig synsvinkel. Almindelig tun er i overhængende fare for udryddelse. Derfor er absolut global handelsbeskyttelse, dvs. handel uden for EU, den eneste passende løsning. I sidste uge meddelte CITES-sekretariatet, at det foreslår at optage tun i bilag I, hvilket indebærer et globalt handelsforbud.

Sekretariatet udtalte, at det er enig med flertallet i FAO's rådgivende ad hoc-ekspertudvalg i, at disse arter opfylder kriterierne for optagelse i bilag I. Med andre ord støtter det forslaget i det modsvarende FAO-forslag, som er baseret på ICCAT-forslaget.

Så den videnskabelige del af diskussionen er afklaret. Lad os så betragte det fra en politisk og social synsvinkel. Bestandene af tunfisk er ved at kollapse. Videnskabelige institutioner fastholder, at hvis global handel ikke forbydes, vil der om nogle få år ikke være nogen almindelige tunfisk tilbage. Reguleringen af fiskeriet har ikke hidtil levet op til sin opgave. Det anslås, at der blev fanget 50 000 t almindelig tun i stedet for de 19 000 t, som ICCAT foreslog for 2008.

Vi foreslår, at den globale handel standses i dag, mens vi stadig kan nå at redde tunfisken, at handelen fortsættes inden for EU, som ikke er underlagt CITES, og at EU samtidig kompenserer fiskere og virksomheder, der påvirkes af eksportforbuddet.

S&D-Gruppen har fremlagt et ændringsforslag, der vil have denne virkning. Det vil give bestandene af almindelig tun mulighed for at blive genoprettet og handelen for at blive genoptaget. På dette punkt er der lavet en undtagelse, der gør det muligt at løfte det globale handelsforbud, så snart tunfiskebestandene er genoprettet i stedet for gradvist, som reglen er for andre arter. Hvis global handel ikke forbydes, vil bestandene af almindelig tun kollapse, fiskeriet vil gå nedefra og hjem, og så er der ingen, der er berettiget til kompensation.

Hvis vi virkelig vil beskytte fiskerne, må vi støtte optagelsen af almindelig tun i CITES-konventionens bilag I. Ellers vil arbejdspladserne og en smuk og enestående art være tabt for altid.

Chris Davies, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Dagen i dag skulle repræsentere en ny start for Europa, men hvad har vi? Vi har en kommissær og en minister, der leverer en halvhjertet indsats. Det er ikke kommissærens skyld, men vi er nødt til at føre forhandlinger med de kommissærer, der har ansvaret på de pågældende områder. Vær venlig at give den besked videre til kollegiet, hr. kommissær.

Det er næsten lige så skammeligt som den foreliggende beslutning, som blot fremhæver den ene art efter den anden, der er i fare for at uddø. Det afspejler virkelig menneskehedens manglende evne til at lægge planer for fremtiden. Spørgsmålet om almindelig tun, som utvivlsomt vil dominere forhandlingen, understreger virkelig pointen, retter søgelyset mod den, og det er naturligvis udelukkende en art i europæisk farvand. Det er den dyreste fiskeart i verden. En enkelt fisk kan sælges for titusindvis af euro. Japan hamstrer i stor stil. I Japan betyder ordet "bevaring" åbenbart at købe i stor stil, slå fiskene ihjel og fryse dem ned i 20 eller 30 år, så man kan spise dem om et par årtier. Til den tid er der ingen fisk tilbage i Middelhavet, men folk vil stadig kunne spise sushi, hvis de ellers har råd.

Her har vi et eksempel på, at selv den organiserede kriminalitet er involveret i fiskeindustrien, og det er ingen overraskelse, når der kan tjenes så mange penge. Mafiaen går ind i branchen. Og så betragter man ICCAT, Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet. "Bevarelse af tunfiskebestanden"! Arten er reduceret med 80 til 90 %. Tunfisken er på randen af udryddelse, og De har en organisation, der angiveligt har til formål at passe på den! Den har svigtet fuldstændigt. De mål, den har sat for sig selv, vil slå fuldstændig fejl. Den ignorerer de videnskabelige anbefalinger og fastsætter konstant alt, alt for høje kvoter. Nu vil nogle medlemmer sige, at bilag II er nok, men det er der ingen beviser for. Bilag II vil ikke gøre nogen forskel. Om et par år vil de komme og sige: "Beklager, vi tog fejl." Så er der ingen tunfisk tilbage.

Så lad os støtte forslaget om, at denne fisk optages i bilag I. Lad os bare huske på, at tiden er inde til, at vi forsøger at styre menneskehedens grådighed. Tiden er inde til, at vi forsøger at tænke lidt over havenes fremtid.

Bart Staes, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Menneskers måde at behandle naturressourcer på, menneskers måde at drive rovdrift på vilde planter og dyrearter på og ødelægge deres levesteder, menneskers måde at handle ulovligt med vilde dyr og planter på – det repræsenterer alt sammen et igangværende angreb mod biodiversiteten på rumskibet Jorden.

Selve denne biodiversitet er afgørende vigtig. Det forklarer vigtigheden af CITES (Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter), og det er grunden til, at konferencen næste måned i Doha er så vigtig. Vi skal tage stilling til en slagkraftig beslutning. Men vi må medgive, at der i kulissen arbejdes på at svække beslutningen. Der udkæmpes en intens kamp. Derfor beder jeg alle, især mine kolleger fra de sydlige lande, fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) og fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, om at gøre alt for at sikre, at anbefalingen i henhold til Kommissionens miljøpolitik om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I bliver vedtaget. Det er afgørende for artens overlevelse.

Kartika Tamara Liotard, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Lad mig takke hr. Leinen, som har sagt alt, hvad der skulle siges. Vi kan tale om mange dyr, elefanten, den asiatiske tiger, koraller. Men jeg vil koncentrere mig om et enkelt.

I går meddelte Blijdorp Zoo i Rotterdam, at det ikke er lykkedes for en eneste zoologisk have i Europa at få isbjørne til at yngle. De europæiske avlsprogrammer for isbjørne er slået fejl, og det er rigtig dårligt nyt, især fordi isbjørnen er truet af udryddelse i naturen. Havisen bliver mindre, og isbjørnenes levesteder forsvinder gradvist. Mere end 70 % af bestanden af isbjørne i naturen kan forsvinde inden for de næste 45 år. Desuden er isbjørnen også truet af troføjagt og handel. Folk synes tilsyneladende, at det er spændende at skyde isbjørne for sjov, hvilket jeg finder fuldstændig afskyeligt.

Derfor opfordrer jeg EU til at støtte forslaget om et forbud mod kommerciel handel med isbjørne, inden det er for sent. Almindelig tun hører også uden videre til i bilag I.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Vi sidder i dag og taler om truede dyrearter. Vi taler om hajer, tun, isbjørne, store katte og elefanter. Vi taler om fangstkvoter, fredning, bevarelse af levesteder

osv. osv. Vi taler om, hvorvidt disse dyr skal være opført under bilag 1 eller 2, eller om vi bare kan bruge løs af dem.

Her i salen er mindst 2 sider med forskellige holdninger repræsenteret. Den ene side ønsker at totalfreden en lang række arter, som er på randen af udryddelse. Den anden side kan ikke få fangst- og forbrugskvoterne høje nok og lover lokale fiskere kortsynede fangstrettigheder, som fører til total udryddelse af visse arter i løbet af kort tid.

Vi har brug for en velafbalanceret mellemvej, der sikrer, at vi og vores planet kan trives også i fremtiden. Dokumenterne, vi sidder med, er fulde af så mange tekniske detaljer, at man kan få det indtryk, at vi alle er specialister på området. Men burde vi ikke bruge tiden på f.eks. i fællesskab at forhindre, at fisk og skaldyr fiskes i yngleperioden generelt, at sørge for, at dyr, planter og have forbliver leveringsdygtige fødeleverandører langt ud i fremtiden, at give de dyr, vi spiser, et for dyrearten fornuftigt liv, inden de slages på en human måde?

Vi tænker for kortsynet og ikke på klodens nødvendige biodiversitet. Det drejer sig nemlig ikke kun om truede dyre- og plantearter, men om et langt mere komplekst emne. Der er rigeligt at tage fat på, og hvor ville det være rart, om vi begyndte at forebygge i stedet for at reagere i sidste øjeblik.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Hr. formand! Statistikken viser, at der fiskes langt større mængder almindelig tun end tilladt, hvilket vil sige, at bestanden af almindelig tun svinder ind for hvert år, der går. Monacos forslag om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I kan vise sig at være nyttigt, eftersom arten er dømt til udryddelse, medmindre der iværksættes akutte og drastiske foranstaltninger for at beskytte den.

I 1992 vedtog Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet anbefalingerne om at overvåge handelen med almindelig tun. Desværre har det vist sig langt fra at være et effektivt instrument. I 2007 indførte ICCAT et langt mere omfattende program kendt som dokumentationsprogrammet for fangster af almindelig tun, som trådte i kraft i foråret 2008. Selv om det er et fremskridt, er det stadig for tidligt at vurdere programmets effektivitet. Derfor føler jeg mig forpligtet til at spørge, i hvilket omfang EU's støtte til at optage almindelig tun i bilag I som led i CITES-konferencen kan modvirke ønsket hos visse organisationer og stater, der ikke er medlem af EU, om at indføre en ventepolitik, indtil de hypotetiske resultater af de initiativer, ICCAT har iværksat for nylig, kan blive vurderet?

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har hørt ministeren beskrive CITES-konventionen som et effektivt instrument og Kommissionen beskrive den som et passende instrument.

Jeg er enig. Så lad os ikke ændre dette instrument, som indtil nu har fungeret særdeles godt i modsætning til, hvad mange medlemmer har sagt. Efter at fiskeriet af tunfisk blev reguleret, og der blev indført mindre kvoter, er fiskerne begyndt at se ikke bare flere tunfisk, men også større tunfisk.

Instrumentet virker. Optagelsen af en art, der heldigvis stadig består af millioner af levende individer, i bilag I, som vedrører virkelig udryddelsestruede arter, ville skabe en meget farlig præcedens.

Vi venter på de nye tal, som jeg håber, vi vil basere vores regulering på, for som man siger, så lyver tal ikke, men det gør mennesker, og hvor de dog lyver! Specielt når talen falder på miljøet er vi vant til at høre vildt usammenhængende tal. Nogle af dem lyver, og andre gør ikke.

Den almindelige tun er ikke på randen af udryddelse, men den skal reguleres. Lad os huske, at der er hele samfund, hvis eksistens er baseret på denne ældgamle aktivitet, som kan dateres mindst 11 200 år tilbage, af hvilken grund UNESCO betragter det som en aktivitet, der skal bevares og fremmes.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Ifølge FN befinder den biologiske mangfoldighed sig i øjeblikket i sin værste krise siden dinosaurerne uddøde for 65 mio. år siden. Ødelæggelsen af koralrev i tropenerne, den voksende ørkendannelse i Afrika og skovrydning truer biodiversiteten og påvirker mange sektorer i økonomien negativt, f.eks. fødevarerproduktion, turisme, medicinalindustrien og energiproduktion.

FN anerkender også, at det ikke er lykkedes at opfylde målet fra 2002 om at reducere den aktuelle hastighed, hvormed den biologiske mangfoldighed forsvinder, inden 2010. CITES udgjorde den primære globale aftale om bevarelse af vilde arter med det formål at undgå rovdrift på vilde dyre- og plantearter til international handel. Det menneskelige forbrug af naturressourcer, ødelæggelsen af levesteder, klimaforandringer, rovdrift på vilde arter og ulovlig handel udgør de primære årsager til udpiningen af biodiversiteten.

Her i det internationale år for biodiversitet er det derfor vigtigt at garantere, at EU's grundlæggende strategiske mål i forbindelse med den kommende konference for CITES-medlemsstaterne vil omfatte beskyttelse af den biologiske mangfoldighed, hvilket er grundlæggende for menneskehedens trivsel og overlevelse.

Vi må være ambitiøse og forlange beskyttelse af alle arter, der er truet af udryddelse.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg kunne tale om alle de arter, der er på dagsordenen til CITES-konferencen i slutningen af marts, men jeg vil nøjes med at fremhæve en, fordi den perfekt repræsenterer det, vi som art er optaget af i øjeblikket, nemlig den almindelige tun.

Det er en storslået, imponerende fisk, som vi har fisket og spist i århundreder. Desværre er denne fisk nu lige ved at uddø. Efter mange års dårlig forvaltning på grund af politikere, der gang på gang ignorerede biologiske anbefalinger, som tillod kortsigtede økonomiske interesser at gå forud for sektorens langsigtede perspektiver, har vi nu intet andet valg end fuldstændig at forbyde handel med almindelig tun.

Der er fremlagt ændringsforslag, der foreslår en anden fremgangsmåde end at forbyde handelen, men det er desværre for sent. For et par uger siden blev der betalt 120 000 EUR for en enkelt tunfisk. Det er realiteterne i øjeblikket. Det forklarer også de enorme ulovlige fangster, der anslås at være dobbelt så store som de fastlagte kvoter. Derfor er kvoter ikke til nogen hjælp. De er meningsløse på grund af de ulovlige fangster. Den eneste redning for den almindelige tun er et internationalt handelsforbud.

Jeg ved, at konsekvenserne for branchen bliver hårde, det er jeg helt klar over, men lad os tage ved lære af denne oplevelse. Når havet er tomt, vil det virkelig være slut for branchen. Lad os derfor behandle vores miljø med store omtanke, både af økonomiske og økologiske årsager.

Jeg opfordrer Kommissionen til hurtigt at fremlægge beslutningen for Rådet for at få optaget almindelig tun på bilag I, og jeg opfordrer det spanske formandskab til at træde ud af sin egen skygge og vedtage beslutningen.

I det 17. århundrede udryddede menneskene dronten. Lad os mennesker vise, at vi har evnen til at tage ved lære og undgå, at tunfisken bliver det 21. århundredes dronte.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Til marts skal der afholdes endnu et FN-topmøde, denne gang om handel med truede dyrearter. Det er EU's mulighed for at tale med én stemme igen og frem for alt videnskabens chance for at spille en vigtig rolle. Lad os se på, hvad videnskaben fortæller os. At vælge kortsigtede interesser kan betyde at vælge fiskeres og jægers kortsigtede interesser, men på lang sigt vil det blive dyrearters og mange branchers endeligt.

Alternativet er at vælge den lange sigt. I forhold til almindelig tun vil det sige 2012! Det er ikke lang sigt, det er i morgen. Derfor må De følge Parlamentets anbefalinger om handelsforbud for almindelig tun, men også for isbjørne, og derudover må De få den afrikanske elefant optaget på omtalte liste for at forhindre, at den igen bliver jaget i tiltagende grad.

Sluttelig, der vil være en delegation fra Parlamentet i Doha. Det er mit ønske, at Parlamentets delegation også vil spille en rolle i forhold til at afklare EU's holdning, så vi sammen kan sikre, at disse dyrearter bliver reddet.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne bede det spanske formandskab om faktisk at bevare den almindelige tun, men også om at bevare de traditionelle almadraba-fiskemetoder i Middelhavet. Disse metoder har eksisteret side om side med almindelig tun i over tusind år og har aldrig udgjort en trussel for arten. Det, der i virkeligheden udgør en fare for den almindelige tun, er ulovligt fiskeri, industrifiskeri, vodfiskeri og den voksende udbredelse af dambrug.

Det er almindelig tuns virkelige problem. Lad os ikke være urimelige. Vi er nødt til at kunne skelne mellem, hvad der virkelig udgør en fare for almindelig tun, og det er denne form for industrifiskeri – vodfiskeri – og traditionelle fiskemetoder.

Politikken skal være retfærdig, og derfor er vi nødt til at følge en rute, der bevarer tunfisken, men som naturligvis ikke straffer disse traditionelle fiskemetoder. Det synes jeg, er den perfekte balance, som til tider er umuligt at opnå, men vi er nødt til at forsøge at finde denne rute, så vi kan bevare arten og sikre, at den ikke uddør, uden at straffe de traditionelle fiskemetoder i Middelhavsområdet såsom almadraba-teknikken.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Hr. formand! Der er konstateret mange tilfælde af ulovlig smugling af truede dyrearter i EU's medlemsstater. Ved grænsekontroller finder toldere fugle, der er blevet presset ned i flasker, og skildpadder, som er mast ind mellem bilers karosseri og indtræk. Ifølge en rapport fra det polske toldvæsen blev der i 2008 ved grænsen beslaglagt et rekordstort antal på 200 889 levende dyr tilhørende fredede

dyrearter og produkter lavet af fredede dyr. I Indien har en forkludret kamp mod smuglere f.eks. ført til en situation, hvor en dramatisk stigning i krybskytteri endnu en gang truer bestanden af bengalske tigre.

EU, som har fælles ydre grænser, bør anstrenge sig særligt for ikke at blive et marked, hvor beskyttede dyre- eller plantearter bliver smuglet ind eller indført uden risiko for straf. Kommissionen bør lægge særlig vægt på en oplysningskampagne og passende kommunikation med borgerne. Målet med denne politik skulle være at gøre europæiske turister mere opmærksomme på problemet. Hvert år finder toldere produkter fremstillet af truede dyre- eller plantearter i kufferter tilhørende europæere, der vender hjem fra udlandsrejser. Den diskussion, der finder sted i øjeblikket om bestanden af almindelig tun, er bestemt berettiget. Statistikken taler for sig selv. Gennem de sidste 50 år er bestanden af denne art blevet reduceret med op til 75 %. Bestanden af tunfisk i Middelhavet er også alvorlig truet. Optagelse af den almindelige tun i CITES-konventionens bilag I synes at være fuldt ud berettiget og den eneste måde til at forhindre, at arten uddør.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg deler bekymringen over den biologiske situation for bestanden af almindelig tun, og jeg er enig i, at vi er nødt til at indføre effektive foranstaltninger til fredning og forvaltning, der ikke kun forhindrer, at bestanden kollapser, men også garanterer bæredygtigt fiskeri og ansvarlig handel.

Det har mit land arbejdet for i årevis. Ud over de ældgamle almadraba-fisketeknikker har det oprettet en beskyttelseszone i Middelhavet, det har begrænset antallet af vodfiskere til seks både, og det er gået forrest i forhold til at vedtage en genopretningsplan for arten og har dokumenteret overvågningen af handelen.

Optagelse af almindelig tun i CITES-konventionens bilag I ville forbyde international handel uden at løse de underliggende problemer. Mængden af fangster er ikke begrænset, man kan skifte til at fiske under et forbrugerlands flag, og det er at træde uden for de aftaler, der for nylig er indgået af Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT), den regionale fiskeriforvaltningsorganisation, der har ansvaret for at forvalte dette fiskeri. Derfor ville det svække den internationale kontrol med havene og princippet om ansvarligt fiskeri.

Vi er nødt til at gribe fat om problemets rod. Vi slår til lyd for den reduktion i fangster, der allerede er aftalt i ICCAT, og endda et moratorium, hvis det er konklusionen i de videnskabelige rapporter, der er undervejs for næste sæson. Vi ønsker, at EU skal styrke kontrollen og leve op til ICCAT's anbefalinger om at sikre sporbarheden af fangstprocesser og salg.

Denne fremgangsmåde er forenelig med optagelsen af almindelig tun i CITES-konventionens bilag II, men harmonerer ikke med bilag I, som bør være forbeholdt et andet scenario og ikke gøres til genstand for forhold, der ville undergrave dets troværdighed som CITES-instrument.

Under alle omstændigheder må denne forhandling sende et klart signal om, at EU er dybt engageret i den almindelige tuns bæredygtighed og vil indføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre den. Branchen må bevise, at kvoter virker og overholdes og at ulovligt fiskeri kan holdes under kontrol.

Hvis vi skal redde fiskeriet, må vi redde arterne.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Bestanden af almindelig tun i Atlanterhavet og Middelhavet befinder sig i en tilstand, der bekymrer os alle. De videnskabelige oplysninger kan ikke bestrides. Men ICCAT – den internationale kommission med ansvar for at bevare den almindelige tun og for at genoprette og bevare bestanden – har gjort en enorm indsats. Hvis almindelig tun optages i CITES-konventionens bilag I, vil fiskeri af denne art være fuldstændig forbudt i mindst 10 år.

– (EN) Det er uacceptabelt at behandle den europæiske fiskeindustri på denne måde. Det er afgørende vigtigt, at ICCAT får lov at gøre sit arbejde.

I 2006 var den samlede tilladte fangstmængde f.eks. 36 000 t. I år er den samlede tilladte fangstmængde blevet reduceret til 13 500 t. I 2011 vil dette tal i overensstemmelse med ICCAT's forslag blive sænket mindst 50 % til under 6 750 t. Der vil ske yderligere reduktioner i den samlede tilladte fangstmængde i 2012 og 2013.

De foranstaltninger, ICCAT iværksætter, må overvåges nøje. Hvis de viser sig ikke at virke, må et totalforbud i henhold til bilag I komme i betragtning.

Set fra et irsk perspektiv – og lad mig sige, at vi ikke har nogen direkte interesse i almindelig tun bortset fra en bifangst på 100 t – hvis vi fanger almindelig tun som bifangst, og de allerede er døde, skal vi så smide dem

tilbage i havet? Det er bestemt ikke fornuftigt. Jeg mener, at det er vigtigt at iværksætte fornuftige og realistiske foranstaltninger for at beskytte både bestandene og fiskeriet i Europa.

Der er folk her, der er meget ivrige efter at beskytte tunfisken, men lad mig sige til dem, der måske kommer fra landdistrikter, som er afhængige af fiskeri, at De også må tænke på den anden udryddelsestruede art, nemlig fiskerne.

Derfor vil jeg stemme for ændringsforslaget om at optage almindelig tun i bilag II.

Isabella Lövin (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer! Se Dem omkring her i Parlamentet. Man kan sige, at de tomme sæder repræsenterer alle de rovfisk, der er forsvundet fra verdenshavene i løbet af ca. 50 år. Det er lykkedes verdens fiskeflåder at tømme planeten for de rovfisk, der er så vigtige for økosystemerne. Det gælder tunfisk, torsk og laks. EU er verdens næststørste fiskerination, og vi har et indiskutabelt ansvar for de nedfiskede bestande.

Mellem 2000 og 2008 udbetalte EU's fiskerifond f.eks. over 23 mio. EUR i forbindelse med byggeri af nye tunfiskerbåde – med andre ord til en industri, der også koster skatteyderne millioner hvert år i tilsyn for at begrænse ulovligt fiskeri, og alt sammen for at 70 % af fisken kan blive eksporteret til Japan for at blive spist til eksklusive forretningsmiddage!

Jeg vil gerne minde Dem alle om, at optagelse af almindelig tun i CITES-konventionens bilag I ikke betyder, at fiskeriet af små mængder i Europa bliver forbudt, det vil alene sætte en stopper for en eksport, som skatteyderne støtter med store beløb. Det ville være en god start på FN's internationale år for biodiversitet.

Catherine Soullie (PPE). – (FR) Hr. formand! I dag er der under 15 % af den oprindelige bestand af almindelig tun tilbage. Når tallene ser sådan ud, virker løsningen indlysende. Ikke desto mindre må vi ikke glemme de arbejdspladser, der bliver ramt af den beslutning, vi diskuterer i dag. Det skal påpeges, at målet med CITES ikke er at forbyde fiskeri, men kun at forbyde international handel med denne type fisk, hvoraf 80 % eksporteres til Japan.

Ved at beskytte tunfisken beskytter vi med sikkerhed en truet art, men vi tilskynder også til videreførelsen af en mere afbalanceret og bæredygtig fiskeaktivitet, som er bestemt for vores indre marked og skaber beskæftigelse. Jeg går ind for at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I, og selv om jeg mener, at denne beslutning vil være positiv, er Kommissionens hjælp afgørende, for den vil betyde, at fiskerisektoren kan få en grundig gennemgang.

Derfor drejer mig spørgsmål sig om vilkårene for denne støtte. Frankrig ønsker en 18 måneders forlængelse ledsaget af finansielle foranstaltninger til fordel for de fiskere og skibsejere, der påvirkes af et handelsforbud. Hvad er Kommissionens holdning til det?

Endvidere er jeg ligesom mange af mine kolleger bekymret over rimelighed. Hvordan kan vi garantere, at både, der sejler under tunesisk eller libysk flag eller andre flag tilhørende den slags lande, vil overholde det internationale handelsforbud lige så nøje som os? Hvad vil de nye kontrol- og straffeforanstaltninger bestå af?

Vores politik med bæredygtige økonomiske aktiviteter må være praktiske, og nogle gange endda upopulære i visse sektorer, men jeg håber, at Kommissionen og Rådet ikke glemmer de justeringer, der er nødvendige for at kunne gennemføre foranstaltningerne.

Guido Milana (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg støtter optagelsen af almindelig tun i bilag II, og jeg har også fremlagt ændringsforslag i den forbindelse. Jeg føler mig bestemt ikke kriminel, fordi jeg støtter det. Tværtimod føler jeg mig i høj grad på bølgelængde med dem før mig, startende med fru Gardini, der støtter en anden holdning.

Det er helt forkert at betragte tigre, isbjørne, elefanter og tunfisk på lige fod. FAO ville aldrig give sig selv lov til at sige noget andet eller til at støtte en anden holdning for disse andre truede arter. At have en anden holdning til, hvordan man griber spørgsmålet om tun an, betyder ikke, at man har glemt, at biodiversitet er en værdi, der skal forsvares for enhver pris.

Beslutningsforslagets ånd fortjener bestemt støtte. Men hvis man går efter hurtig optagelse i bilag I på et tidspunkt, hvor nogle lader til at tage et skridt baglæns i forhold til at vurdere biomassen for tun i havet, vil man formentlig overse bivirkningerne ved dette valg, som er alvorlige og nogle gange uoprettelige for mange sektorer i vores økonomi.

På nogle måder gælder det samme for spørgsmålet om koraller og deres optagelse i bilag II. Her er der også data, der ikke endegyldigt peger på, at dybhavskoraller, dvs. koraller, der lever på en dybde af mere end 150-200 meter, er truet eller ved at blive udryddet, hvilket er, hvad foranstaltningen omhandler.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Hr. formand! Der var engang, hvor det faktisk var muligt at fiske tun oppe i min del af Østersøen, men vi ved godt, hvordan situationen er i dag. Den almindelige tun er truet af udryddelse på grund af voldsomt overfiskeri.

Vi har denne ret sørgelige forhandling, fordi man ikke traf den rette beslutning på det rette tidspunkt. Vi er endt i denne situation, fordi vi beslutningstagere i årevis har nægtet at lytte til de videnskabelige anbefalinger. Resultatet er, at vi er havnet i en situation, hvor der er behov for drastiske tiltag. Lad mig i den forbindelse minde Dem om menneskehedens tidligere fiaskoer på denne front. Den canadiske kyst er et godt eksempel på, hvordan det lykkedes mennesket fuldstændig at smadre torskebestanden. Den kollapsede fuldstændig på grund af overfiskeri, og de havde samme diskussion, som vi har her i dag. Vi må ikke tillade, at den almindelige tun lider samme skæbne. Derfor er bl.a. det franske forslag ikke et særlig godt forslag, for det kunne føre til præcis dette resultat.

Det, at halvdelen af – eller næsten hele – Fiskeriudvalget sidder her, viser naturligvis også, at Parlamentet ikke behandler disse emner på bedste vis, dvs. at Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed fører drøftelser og finder på idéer, og så møder dem af os, der arbejder med fiskerispørgsmål, op her og forhandler om dem. Det burde vi tænke lidt over. Ikke desto mindre synes jeg, at udvalgets forslag er godt. Det har et pålideligt videnskabeligt grundlag, og der er ingen grund til at ændre Miljøudvalgets tilgang til emnet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Der har været katastrofealarm for den almindelige tun i et stykke tid, og i årevis har vi hørt klare meldinger om, at bestandene er svage, og hvordan vi har bidraget til den situation, bl.a. gennem offentlig støtte. EU har brugt op til 34 mio. EUR på modernisering i de senere år.

Det synes jeg, vi er nødt til at sige. Vi er nødt til at tage ansvar for den situation, vi befinder os i. Vi har presset bestandene af almindelig tun til randen af udryddelse, og nu kan vi ikke komme og sige, at vi ikke har noget som helst ansvar. Nu har vi lejlighed til at rette op på problemet ved at optage almindelig tun i bilag I til Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (CITES), og det er den eneste måde, vi kan gøre det på, for jeg vil gerne understrege, at mange menneskers levebrød er afhængige af det.

Det er sandt, at der er sektorer, der har gjort det rigtige og kan og bør fortsætte med at gøre det, men der skal findes tun for at de kan gøre det rigtige. Hvis der ikke findes tun, kan de slet ikke gøre noget. Den eneste garanti herfor er bilag I, og derfor er alle andre tiltag, der kunne modvirke dette forslag, dårlige tiltag, der vil forlænge pinen, ikke stoppe den. Så lad os ikke tage fejl, lad os ikke snyde. Vi har et historisk ansvar for denne art og for de mennesker og deres familier, hvis levebrød er afhængige af den. Lad os modigt påtage os vores ansvar med den ære, som EU har fortjent.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Hr. formand! Mine kolleger i Parlamentet har allerede været inde på alle aspekter af emnet. Jeg vil gerne sige, at jeg støtter de holdninger, som hr. Milana gav udtryk for tidligere, og at vi skal huske, at det vil have talrige sociale og økonomiske følger at optage almindelig tun på bilag I, f.eks. fallitter for og lukning af talrige virksomheder, især små og mellemstore virksomheder, jobtab og mistet konkurrenceevne for Europa.

Vi må huske, at almindelig tun mætter et globalt marked til en værdi af 6 mia. EUR. Faktisk vil jeg gerne høre et par videnskabeligt understøttede forslag, der har til formål at sikre den fremtidige levedygtighed for bestandene af almindelig tun, men som også tager højde for europæiske fiskeres og deres familiers levedygtighed. Efter min mening er den bedste og mest passende måde at optage arten i bilag II.

Vi skal heller ikke glemme, at EU ikke er alene om at fiske, hverken i Middelhavet eller Atlanterhavet. Fiskeri efter almindelig tun er en global aktivitet. Europæiske fiskere står over for intens – ofte uheldig – konkurrence fra lande i Nordafrika. Ensidig levedygtighed for bestande af tunfisk giver ingen mening. Vi må sørge for, at alle spiller efter samme regler.

Og den kendsgerning, at Japan har 30 000 t frossen tunfisk, er måske af en vis interesse, og forbuddet kan meget vel få prisen på lagerbeholdningen til at vokse fra 10 mia. USD i dag til 20 mia. USD.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (EN) Hr. formand! Alle dele af denne aftale er vigtige, men jeg vil gerne fokusere på spørgsmålet om almindelig tun.

Det er afgørende, at vi handler nu for at forhindre, at bestanden kolliderer, og for at give antallet af almindelige tunfisk mulighed for at rette sig op. I 2006 vedtog Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet en handlingsplan, der havde til formål at forbedre rapporteringen om og overvågningen af bestandene og inspektioner af fartøjer.

Men det er tydeligt, at det ikke er nok. Bestandene, især den østlige bestand i Middelhavet, er stadig kritisk lav, og der er en meget reel fare for, at vi snart vil blive vidner til udryddelsen af denne truede art.

Derfor bør man på CITES-medlemsstaternes konference aftale at optage almindelig tun i konventionens bilag I, og medlemsstaterne og Kommissionen må gøre mere for at bekæmpe ulovligt fiskeri og håndhæve de vedtagne restriktioner og kvoter.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Hr. formand! Hvad angår det mulige forbud mod fiskeri af almindelig tun i Middelhavet, er jeg meget bekymret for, at lovligt fiskeri vil blive skubbet ud af ulovligt fiskeri, og at de uskyldige vil ende med at betale for de skyldiges synder.

I Katalonien er hundredvis af arbejdspladser på spil. Den form for fiskeri, der praktiseres der, er respektfuld, helt igennem reguleret og overvåget både i forhold til forvaltning af fiskeriet og handelen.

Siden 2006 er fiskeriet af almindelig tun i det østlige Atlanterhav og i Middelhavet blevet reduceret med 30 000 t til 13 500 t. Mindstemålet for fisk er blevet forøget fra 10 til 30 kg, og en fiskesæson på 11 måneder er blevet til en periode med fiskeforbud på 11 måneder.

Sluttelig mener jeg ikke, at der er enighed blandt de internationale specialister om faren for udryddelse af almindelig tun. Hvis man sammenligner bestandene fra 1970 og 2010, som der findes data fra, er bestanden af almindelig tun på over 15 %. Den er på mellem 21 % og 30 % og dermed klart over de 15 % for bilag I til Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (CITES).

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil også gerne tale om arter, der fiskes kommercielt, og jeg vil gerne gøre det helt klart, at regionale fiskerioorganisationer allerede er ansvarlige for forvaltningen og bevaringen af disse arter. Faktisk behøver man bare kigge Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (CITES) igennem for at indse, at den muligvis er udarbejdet for elefanter og isbjørne, men naturligvis ikke for arter, der fiskes kommercielt.

Jeg er ikke imod at beskytte den almindelige tun, for det ville være absurd, om ikke andet så på grund af artens betydning for flåden. Men jeg mener, at foranstaltningerne skal vedtages af organer, der har de bedste specialister i både fiskeriforvaltning og videnskabelig forskning, for der er en grund til, at CITES skal tage imod rådgivning udefra, når den modtager forslag om disse arter.

Derfor mener jeg, at forslaget om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I er unødvendigt og uberettiget, for den indeholder allerede de foranstaltninger, der er pålagt af Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT). Det er urimeligt, fordi det ville være til unødigt skade for en flåde, der netop har kastet sig ud i en enorm indsats for at reducere fiskeriet, og det ville endda virke imod hensigten, for det kunne føre til, at der opstod et sort marked for almindelig tun, der var umuligt at kontrollere.

Jeg forstår det enorme pres, som den offentlige mening i almindelighed og Parlamentet i særdeleshed – som vi kan se – er udsat for fra ikkestatslige miljøorganisationer. Min politiske gruppe har derfor besluttet at støtte optagelsen i bilag II som et kompromis mellem forslaget fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevaresikkerhed og de af os, der mener, at fiskeriforvaltningen ikke skal fjernes fra de regionale fiskerioorganisationer. Vores forslag er faktisk baseret på de videnskabelige anbefalinger til CITES. De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO) har anbefalet, at almindelig tun kun optages i CITES-konventionens bilag II, hvilket viser, at mange slet ikke har læst FAO's rapport.

Catherine Bearder (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over de tilsagn, vi har fået her i aften, om at EU ikke vil støtte forslag, der ville føre til en forøgelse af ulovligt krybskytteri efter elfenben, men det ærgrer mig at høre, at Kommissionen derefter udtaler, at forslag om at nedklassificere den afrikanske elefant fra CITES-bilag I til bilag II skal vurderes objektivt ud fra CITES' regler.

Disse to udtalelser er i direkte modstrid med hinanden. Enhver diskussion om at lempe beskyttelsen af elefanter i henhold til CITES-konventionen vil være som at give grønt lys til krybskytter, som vil håbe på, at der snart opstår et marked for de varer, som de har fået fat i på ulovlig og grusom vis.

Zambia og Tanzania overtræder konventionen, eftersom de ikke har rådført sig med alle stater, der er hjemsted for elefanter, som krævet i resolution 9.24 under CITES-kriterierne for ændringsforslag. Vi forventer, at Kommissionen og Rådet tilser, at CITES' vedtægter og det vedtagne moratorium respekteres. Hvordan har de tænkt sig at forhindre, at de ulovlige forslag fra Tanzania og Zambia overhovedet sættes på dagsordenen?

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at jeg med tilstrækkelig sikkerhed kan erklære, at indlægget fra formanden for Fiskeriudvalget, fru Fraga Estévez, indeholdt nogle tekniske oplysninger, som vi enten lader som om, vi ikke kender til, eller som vi sandsynligvis rent faktisk ikke kender til.

Hun nævnte, hvad FAO's anbefaling er, hvad sandheden er og hvad der opfordres til. Alt andet er manipulation og påvirkning af Parlamentet og af mange af dets medlemmer. Jeg ønsker ikke, at vi glemmer, at politik skal være suveræn, og at vi må holde indflydelsen og pressionen fra økonomiske grupper, der sandsynligvis ønsker andre ting, ude af Parlamentet.

Vi ved, at prisen på tun i de sidste to år er faldet, og vi ved, at vi har indført restriktioner, der allerede har ført til en reduktion på 40 %. Vi baserer os på undersøgelser, som ingen af os er sikre på, er korrekte, og alt andet er manipulation udført af aktører med økonomisk magt, som formentlig ønsker det stik modsatte af, hvad vi går efter, nemlig at forøge prisen på tun i urimelig grad og sørge for, at de eneste, der kommer til at betale til sidst, er de små fiskeflåders små økonomier, som mange regioner i vores skønne Europa er afhængig af.

Dernæst vil jeg gerne anbefale, at Kommissionen og kommissæren – også i lyset af, at der i den nye Kommission er en udenrigsminister, som nu bestemt må have større beføjelser end tidligere – sørger for, at der indgås aftaler med andre ikkeeuropæiske stater, så forbuddet mod fiskeri af almindelig tun ikke kun gælder for Europa, og forsøger at kontrollere priserne, herunder for ikkeeuropæiske lande.

Vi støtter naturligvis fru Fraga Estévez' ændringsforslag og alt, hvad det medfører i forhold til bilag II.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Hr. formand! I november sidste år vedtog ICCAT skrappe foranstaltninger, der begrænser fangstmængden af almindelig tun, nærmere bestemt en reduktion i fangstmængden fra 22 000 t til 13 500 t i 2010 og en begrænsning i notfiskeri mellem 15. maj og 15. juni. Ambitøse foranstaltninger uden fortilfælde, udtalte den daværende kommissær, Joe Borg. Disse beslutninger blev taget i overensstemmelse med de nyeste videnskabelige holdninger til arten, og virkningen af dem skulle evalueres inden udgangen af 2010.

Derfor giver det ingen mening at foreslå nye restriktioner, der vil straffe sektoren økonomisk og socialt, især under den alvorlige krise, som den oplever i øjeblikket, som dem, der svarer til at optage almindelig tun i bilag I. Fiskerisektoren har behov for en dynamisk balance mellem dens miljømæssige, økonomiske og sociale søjle.

Hvad angår dens miljømæssige krav, skal de være videnskabeligt funderede, hvilket faktisk var tilfældet på det ICCAT-møde, hvor EU deltog aktivt. Eftersom det forholder sig sådan, ville en optagelse af almindelig tun i bilag I udgøre en alvorlig præcedens for at ignorere nødvendigheden af for det første et videnskabeligt grundlag for at bebude restriktioner og for det andet en balance mellem de miljømæssige, økonomiske og sociale søjler. Derved ville det åbne døren for at tage andre beslutninger på en forhastet og partisk måde, hvilket ville fordærve normerne for ansvarlig forvaltning.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at forslaget fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om at optage almindelig tun i CITES-konventionens bilag I er for radikal en foranstaltning. Derfor vil jeg gøre det afhængigt af tre krav, som jeg mener, muliggør et rimeligt kompromis.

Det første vedrører den uafhængige videnskabelige udtalelse, der skal offentliggøres i oktober 2010 og godkendes af CITES-mødet i september 2011. Jeg mener, at denne videnskabelige udtalelse er afgørende vigtig. Vi må være sikre på, at arten virkelig er udryddelsestruet, før vi træffer en radikal beslutning om fiskeri af og handel med almindelig tun.

For det andet er det afgørende at have en garanti for, at forordning (EF) nr. 865/2006 om CITES bliver ændret, eftersom det vil medføre en generel undtagelse for intern handel med almindelig tun. Dette ændringsforslag vil betyde, at vi opnår det, vi alle ønsker, nemlig bevarelse af vores kystfiskeri af mindre omfang, især i Middelhavet.

For det tredje mener jeg, at eftersom vi beslutter at indføre denne optagelse i bilag I, er finansiel støtte fra EU til de fiskere og skibsejere, der påvirkes af beslutningen, afgørende.

Sluttelig vil denne beslutning, såfremt den vedtages under de forhold, jeg netop har nævnt, skulle ledsages af betydelig strengere kontrolforanstaltninger til bekæmpelse af ulovligt fiskeri. Det er kun under disse omstændigheder og disse betingelser, at jeg kan støtte optagelsen af almindelig tun i CITES-konventionens bilag I. Uden disse tilsagn er en optagelse i bilag II fortsat den mindst dårlige løsning om ikke faktisk den bedste.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Hr. formand! Vi kan ikke tillade os at ignorere tabet af biodiversitet. Det kunne have været mine ord, men de stammer fra Kommissionen, nærmere bestemt fra miljøkommissæren, hr. Dimas, under fremlæggelsen af en meddelelse om biodiversitet sidste måned.

Jeg formoder, at den nye Kommission har præcis samme holdning og betragter vigtigheden af biodiversitet lige så alvorligt. Hvis ikke, vil jeg gerne have det at vide. Netop i lyset af Kommissionens engagement i biodiversitet overrasker det mig, at det er Kommissionen, der på den ene side gør alt for at redde arter og forhindre tab af biodiversitet samtidig med, at den samme Kommission ikke – eller endnu ikke – har modet til ganske enkelt at foreslå at optage en udryddelsestruet art som den almindelige tun i CITES-konventionens bilag I. Det lyder som to sider af samme sag. Vi må naturligvis støtte de fiskere økonomisk, som arbejder i god tro, hvis vi vedtager dette indgreb. På det punkt er jeg enig med den foregående taler. Desuden må vi gribe hårdere ind over for ulovligt tunfiskeri.

Men jeg ville gå et skridt videre. Jeg betragter CITES og især den almindelige tun som en prøvesag, der vil vise, om Kommissionen er i stand til at lade handling følge ord, og om den nye Kommission kan udvise lederskab, eller om den permanent vil lytte beredvilligt til medlemsstaterne, der, som vi alle ved, ikke vil gå ind for dette, og om den kan undgå at fortabe sig i formuleringer og meddelelser, men i stedet faktisk vil gøre noget.

Jeg har netop citeret Dem. De siger, at De er indstillet på at gøre det, så nu er tiden inde til at gå fra ord til handling, og jeg vil sige til Kommissionen, at den skal starte med den almindelige tun.

Simon Busuttill (PPE). – (MT) Hr. formand! Hvis vi lader fiskerne gøre, som de vil, vil vi bidrage til nedfiskningen og udryddelsen af bestandene af tun. Men hvis vi fuldstændig forbyder handel med tun, ville vi tilsvarende undergrave fiskerne, fiskersamfundet, deres familier og det samfund, der er afhængigt af dem.

Det er efter min mening to yderpunkter. Vi bør hverken udslette bestandene af tun eller ødelægge den sektor, der er fuldstændig afhængig af dem. Men mellem disse to yderpunkter er der en rute, som vi kan følge, og som fører til et kompromis. Der er den rute, der fører til, at vi kan kontrollere fiskesektoren i langt højere grad end tidligere uden at lukke den fuldstændig.

Derfor mener jeg, at det at optage tun i CITES-konventionens bilag I er en ekstrem foranstaltning, der bør undgås. Det ville være bedre at gøre, hvad ICCAT foreslår, for den har i årevis løbende reduceret kvoterne for fangstmængder. Men for at nå et kompromis kunne vi også optage det i CITES-konventionens bilag II.

Det er ikke nødvendigt at udrydde de mange fiskere, der er afhængige af tun, for at undgå at nedfiske bestandene. Det er muligt at forene de to mål.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at det her er et uløseligt dilemma for mange af os, for hvis vi gør det forbudt at fange fisk, især almindelig tun, vil fiskerne forsvinde. Hvis vi ikke forbyder det, er der snart intet at fange.

Jeg synes, at et af de centrale elementer her – og det dukker konstant op i mange af vores forhandlinger – er de videnskabelige beviser. Folk har sagt, at de videnskabelige beviser ikke er pålidelige nok, de er ikke omfattende nok, og de er ikke tilstrækkelig tidssvarende.

Jeg vil gerne spørge Kommissionen og Rådet, om de er tilfredse med de videnskabelige beviser, der bliver fremlagt? For man kan henvise til videnskabelige beviser, men så kommer der måske nogen med et andet eksempel på en anbefaling fra andre videnskabsfolk.

Så det tror jeg, er et centralt element i det her, og jeg vil gerne høre, hvad Kommissionen og Rådet har at sige om det.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand! I dag har vi hørt ulovligt fiskeri blive blandet sammen med mafiaen, og jeg vil også gerne slå til lyd for en sektor, der ved mange lejligheder har vist, at den er ansvarlig.

Jeg forfægter behovet for at kontrollere fiskeriet. Jeg forfægter også behovet for at kontrollere mafiaen. Men det er ikke noget argument for at optage almindelig tun i bilag I.

Jeg må også sige, at den baskiske fiskeflåde, som vil blive stærkt påvirket af denne beslutning, hvis den bliver truffet, har vist, at den er meget ansvarlig, for som forsvar for sektoren må jeg nævne, at den ved flere lejligheder har anmodet om, at fiskeri efter andre arter, f.eks. ansjoser, skulle suspenderes.

Jeg må også sige, at vi bør lytte til, hvad Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT) siger, for i 2009 vedtog den mere restriktive og strengere forvaltningsforanstaltninger i overensstemmelse med anbefalingerne fra det videnskabelige udvalg.

Jeg vil gerne påpege, at der er vedtaget en fiskekvote på 3 500 t for 2010. I 2009 var den på 22 000 t og i 2006 på 32 000 t. Derfor indgik man kompromiset om at indføre nye kontrolforanstaltninger, hvis det blev nødvendigt.

Jeg går ikke ind for at optage almindelig tun i bilag I, fordi det kunne være til skade for mange sektorer, herunder kystfiskeri af mindre omfang, som ikke har været i betragtning i dag. Derfor bør vi kun støtte optagelsen, hvis disse foranstaltninger ikke er effektive.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Tillad mig som europæer fra Alperegionen at flytte diskussionen væk fra vandet og tilbage på land. Jeg ser gerne, at Kommissionen fremlægger en anmodning for Doha om forslaget om et krav om mærkning. Som vi ved, er opdrættede rovfugle – jeg tænker specifikt på falke – underlagt et krav om mærkning, når de handles. Dyrene registreres, ringmærkes eller, hvis der er tale om større dyr, mærkes med chip, så de kan identificeres efter behov. Uden denne mærkning kan der ikke handles.

Min pointe er derfor, at dette krav ikke eksisterer for andre truede eller opdrættede dyrearter, f.eks. lossen i Centraleuropa. Derfor kan det ske, at dyr, der strejfer frit, er stukket af eller er blevet handlet, ikke er mærket og ikke kan identificeres præcist. Det er ikke godt, hverken for adfærdsforskning eller for forskning i bestandstørrelser, og så gør det naturligvis ulovlig handel nemmere. Derfor foreslår jeg, at mærkningen tages op i Doha som et nyttigt bidrag til debatten.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg mødte op i Parlamentet for at få mere at vide, det håbede jeg i hvert fald, for der er to meget velbegrundede sider i denne diskussion, især hvad angår almindelig tun.

Min første pointe er, at vi har talt om ulovligt fiskeri, og som jeg ser det, er dem, der fisker ulovligt, ligeglade med, hvilket bilag ting er opført i. De vil fortsætte, medmindre vi kan håndhæve disse regler og bestemmelser effektivt.

På den ene side kan vi godt se en vis logik i en bilag I-klassifikation, men der er socioøkonomiske problemer. Jeg tror, vi er nødt til at koncentrere os om resultaterne.

Der er spørgsmålet om udsmid og om, hvilke konsekvenser en bilag I-klassifikation vil have for fiskerne. Jeg hælder imod – men jeg vil tale med mine kolleger senere og diskutere det i vores gruppe – at de ikke bør optages i bilag I, og måske er bilag II bedre. Det viser bare, at selv efter denne lange og glimrende forhandling er der stadig forvirring, i hvert fald i mit hoved.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I lyset af de kontroversielle videnskabelige data, som vi har hørt om fra flere sider, og af en bestand, der bestemt endnu ikke, end ikke i værste fald, berettiger obligatorisk optagelse i bilag I, mener jeg ikke, at en så restriktiv foranstaltning, selv med de begrænsninger, der tydeligvis ville blive indført for visse territorier i forhold til fiskeri, er den bedste løsning.

I lyset af de senere års indsats for at reducere specialiserede tunfiskerselskabers fiskeri er vi endvidere efter min mening nødt til at fortsætte ad denne rute, bibeholde optagelsen af tun i bilag II og undgå at forhaste os, hvilket ville være yderst farligt for visse territorier og for selskaber i sektoren.

Silvia Iranzo Gutiérrez, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke Dem alle for Deres indlæg, som jeg synes, er med til at udforme den fælles holdning, som EU bør indtage forud for den næste konference for CITES-medlemsstaterne (Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter). Det store flertal har fremhævet CITES' berettigelse i forhold til at hjælpe med at bevare udryddelsestruede arter.

Som jeg sagde i starten, når Kommissionen har fremlagt sit forslag for Rådet, vil Rådet kunne udforme sin holdning over for CITES i forhold til de forskellige punkter på dagsordenen for mødet om de vigtigste truede

arter. Folk har f.eks. talt om tigre og elefanter – fru Bearder – om isbjørne – fru Liotard – men langt størstedelen af indlæggene har drejet sig om den almindelige tun. Hvad dette emne angår, har vi hørt en række synspunkter baseret på en række argumenter.

Rådet kender naturligvis resultaterne af det sidste møde i ICCAT's (Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet) videnskabelige udvalg i oktober 2009 og anbefalingerne fra FAO's panel af uafhængige eksperter i december 2009. Rådet er derfor helt klar over implikationerne af forslaget om at optage tunfisk i CITES-konventionens bilag, og ikke kun for bevarelsen af arten, men også for bevarelsen af visse traditionelle fiskemetoder, der har bevist, at de er bæredygtige for arten. Derfor vil Rådet nøje evaluere alle spørgsmål, før det indtager en holdning.

Lad mig afslutningsvis gentage formandskabets tak til Dem for Deres indlæg og bidrag under denne afgørende fase af dannelsen af EU's holdning forud for den næste CITES-konference, og det vil glæde mig at viderebringe indholdet af Deres indlæg til Rådet sammen med Deres store interesse for de spørgsmål, der skal diskuteres i Doha. Jeg vil også gerne forsikre Dem om det spanske formandskabs engagement i at sikre truede arters bevarelse og bæredygtige udvikling. Vi ved, at Rådet har Parlamentets fulde støtte på dette område.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad mig starte med overordnet at sige, at jeg virkelig sætter pris på alle talernes bidrag om målene for drøftelserne på konferencen.

Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil være for bæredygtig handel både af hensyn til biodiversiteten og de samfund, der er nødt til at leve i harmoni med de pågældende arter.

Dernæst et par mere specifikke bemærkninger til Deres indlæg. For det første, som jeg forklarede, fastlægger Kommissionen meget snart sin overordnede holdning til almindelig tun. Det er en vigtig sag, fordi den primært vedrører EU's fiskerflåders fangster. Man har følt, at det er mere passende, at den nye Kommission i stedet for den afgående Kommission indtager en klar holdning i sagen, fordi det vil være den nye Kommissions opgave at forsvare eller arbejde for EU's holdning på konferencen.

Jeg føler mig ganske overbevist om, at forslaget vil sikre en bæredygtig fremtid både for arten og for fiskeindustrien. Det skal skabe balance mellem sagens kortsigtede og langsigtede perspektiver. Men hvad angår de mere specifikke punkter og de spørgsmål, som medlemmerne af Parlamentet har rejst om muligheden for støtte til de berørte fiskere, tror jeg, at vi skal understrege, at Kommissionen ville være indstillet på at vurdere muligheden for at yde en sådan støtte i videst mulige omfang, men vi er også nødt til at huske på, at der er vedtaget budgetmæssige omlægninger mange år frem i tiden, og at vi også ville være nødt til at vurdere de finansielle konsekvenser i forhold til et ufleksibelt budget for 2007-2013.

Der er en konkret problemstilling i forbindelse med forslaget om at optage almindelig tun i bilag II, og det er, at det er vigtigt at bemærke, at CITES indeholder meget konkrete bestemmelser, der ville finde anvendelse i tilfælde af optagelse i bilag II. Der ville være en masse juridiske og tekniske diskussioner om, hvad en optagelse i bilag II faktisk ville indebære. De praktiske konsekvenser af en sådan optagelse ville være uvisse. Og derfor er vi nødt til at tænke over, hvad de praktiske konsekvenser af at optage almindelig tun i bilag II ville være.

Hvad angår fru Bearders spørgsmål om elefanter, er der proceduremæssige svagheder i Tanzanias og Zambias forslag, men det er vores juridiske vurdering, at disse fejl ikke er tilstrækkelige til på forhånd at afvise forslagene af proceduremæssige grunde.

Til sidst vil jeg kommentere hr. Kellys spørgsmål. Er Kommissionen tilfreds med de videnskabelige beviser på mange områder? Jeg tror, det er vanskeligt for Kommissionen at stille spørgsmålstejn ved videnskabelige beviser, fordi det ville betyde, at Kommissionen har bedre videnskabelig eller forskningsmæssig kapacitet end forskningsinstitutterne, og det er ikke tilfældet. Derfor er det nogle gange meget vanskeligt at have en holdning til de videnskabelige beviser.

Formanden. – Jeg har modtaget syv beslutningsforslag⁽²⁾, der er fremsat i henhold til forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag kl. 12.00.

(2) Se protokollen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig. – (IT)* Dagens forhandling om den 15. konference for CITES-medlemsstaterne til marts er særlig vigtig for den fornuftige anvendelse af vilde dyr og planter.

Beslutningsforslaget om emnet synes at hælde i retning af at støtte et forbud mod brugen af mange ressourcer. Jeg henviser især til forslaget om at optage rød middelhavskoral i CITES-konventionens bilag II. Jeg vil gerne påpege, at opfattelsen blandt videnskabsfolk er, at arter i coralliidae-familien ikke er udryddelsestruet, baseret på den store mængde af disse arter i alle de vande, hvor de lever. Derfor virker det for vidtgående og uunderstøttet af videnskabelige data at optage koraller i bilag II. Handel med røde koraller er en væsentlig indtægtskilde i store områder omkring Middelhavet, og hvis de optages i CITES, vil det have betydelige konsekvenser for flere landes økonomier, herunder Italiens, med voldsom offentlig uro og mistede arbejdspladser.

Derfor er vi imod optagelse af denne artsfamilie i CITES-konventionens bilag II. Endvidere vil jeg anmode Kommissionen om at revidere sin hidtidige holdning, som lader til snarere at være resultatet af umådeholden miljøekstremisme end velovervejede videnskabelige analyse.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* Europa har altid været opmærksom på problemer i forbindelse med rovdrift på vilde arter og ulovlig handel med dyr og planter.

Men lad os huske, at CITES-konferencen bør basere sine beslutninger på resultater og videnskabelige data fra relevante internationale organer. Især to punkter er følsomme, nemlig forslaget om at optage arterne corallium spp. og paracorallium spp. i bilag II og anmodningen om at optage almindelig tun i bilag I.

Hvad koraller angår, føler vi, at det rigtige er at gentage vores modstand i lyset af den negative erklæring udsendt af FAO's videnskabelige panel medio december 2009, som viste, at der ikke findes data for arternes tilbagegang til støtte for at optage dem i bilag II. Alt dette ville udgøre en alvorlig fare for konkurrenceevnen hos den kunsthåndværksindustri, der fremstiller produkter af koraller, og som har væsentlig betydning for økonomien og beskæftigelsen i nogle områder af Italien (især Torre del Greco samt Alghero og Trapani).

Hvad tunfisk angår, er der lande såsom Frankrig og Italien, der er meget bekymret over fiskeriet af almindelig tun og dermed optaget af at beskytte arten, så den kan udnyttes på bæredygtig vis. Vi kan støtte dette forslag, men beder dog om, at denne optagelse betinges af, at beslutningens gennemførelse udskydes 12-18 måneder, og af kompensation til sektoren.

Véronique Mathieu (PPE), *skriftlig. – (FR)* I modsætning til, hvad nogle har en tendens til at give indtryk af, er CITES-konventionen ikke et instrument til at forbyde handel med. Dens formål er derimod at sikre, at den internationale handel med vilde dyre- og plantearter ikke er til fare for deres overlevelse. For to uger siden havde jeg lejlighed til at møde den namibiske miljø- og turismeminister. Ved at knytte en konkret pengeværdi til elefanter i Namibia og derved gøre det muligt at etablere en meget nøje reguleret handel med elefanter er forudsætningerne for at kunne forvalte og beskytte mod krybskytteri i dag til stede. Takket være disse foranstaltninger er antallet af individer af denne art – hvis overlevelse ikke er truet – vokset betydeligt. I lyset heraf opfordrer jeg Dem til at støtte Tanzanias og Zambias forslag om at flytte den afrikanske elefant fra CITES-konventionens bilag I til bilag II og til at forkaste Kenyas forslag.

Edward Scicluna (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jeg tror fuldt og fast på bæredygtig udvikling og betvivler ikke, at der drives rovdrift på den almindelige tun, og at den har behov for beskyttelse. CITES er med succes blevet brugt til at beskytte eksotiske arter mod udryddelse i tilfælde, hvor det er umuligt at kontrollere utallige krybskytter og jægere, især i ulande. Men er det samme situation, vi befinder os i?

En håndfuld fiskeriselskaber driver rovdrift på den almindelige tun i det nordøstlige Atlanterhav og fanger hver tusindvis af tons. Disse fiskeriselskaber er fra førende EU-lande, nemlig Frankrig, Spanien og Italien. EU behøver ikke en international miljøorganisation til at hjælpe med at kontrollere fiskeriindustrien i sine medlemsstater.

Vi er naturligvis nødt til at være pragmatiske. Hvis den internationale politiske holdning betyder, at vi ikke kan forhindre, at almindelig tun optages i CITES-konventionen, så lad os bruge den sunde fornuft og anlægge de rette proportioner ved at optage arten i bilag II, som FAO's ekspertgruppe har anbefalet. Hvis almindelig tun optages i CITES-konventionens bilag I, vil det koste mit land tæt på 2 % af BNP. Det er det samme som at bede Skotland om at lukke hele sin lakseindustri på én gang. Næsten 1 % af arbejdsstyrken ville miste deres arbejde.

13. EFRU: støtteberettigelse for boligtiltag for marginaliserede befolkningsgrupper (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om betænkningen af Lambert van Nistelrooij for Regionaludviklingsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2009 om ændring af forordning (EF) nr. 1080/2006 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, for så vidt angår støtteberettigelse for boligtiltag for marginaliserede befolkningsgrupper

(KOM(2009)0382 – C7-0095/2009 – 2009/0105(COD)) (A7-0048/2009)

Lambert van Nistelrooij, ordfører. – (NL) Hr. formand! Parlamentet er dynamisk. Fra fisk og CITES går vi videre til mennesker, for det er også vigtigt, at de behandles respektfuldt. Det glæder mig, at vi i dag kan ændre forordningen om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling i forhold til at tilbyde boliger til vanskelig stillede personer, marginaliserede grupper i hele EU.

Det glæder mig også, at det lykkedes os at nå til enighed sidste uge under førstebehandlingen om en hel række problemer, der opstod i juridisk forstand inden for rammerne af Lissabontraktaten. Sammen har vi fundet en formulering af den første lovændring under Lissabontraktaten, den første lovændring i denne nye valgperiode. En hel række andre forslag er blevet blokeret, men dette forslag vil overleve. Jeg takker Dem også for det pres, De har udøvet. Sammen har vi sagt: "Det her var faktisk allerede en aftale under Nicetraktaten." Men der var ikke tilstrækkelig fremskridt. Det var knyttet til andre områder, og derfor blev der ikke indgået en aftale under det svenske formandskab.

Der er også tale om en ny situation i år, for 2010 er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, det klart bedste år til at indføre denne type instrument. Sammen med andre har jeg udøvet stort pres for at få fuldført dette område, og det lige i rette tid, ville jeg sige.

Men jeg er også glad og tilfreds over, at de projekter, der oprindeligt var tiltænkt problemgrupper i byområder, nu også kan gennemføres i landdistrikter. Desuden vil ordningen være gældende for alle lande i EU.

Begrebet samhørighed er fortsat en kombination af social samhørighed, økonomisk samhørighed og territorial samhørighed. I dette forslag er det den sociale dimension, social samhørighed, der står øverst. Under høringsprocessen har jeg også kunnet understrege en række pointer, som jeg nu vil gentage for Dem: 1. udvidelse til alle EU-stater, til alle EU's 27 medlemsstater, 2. bæredygtighedskriteriet og 3. udarbejdelsen af mere specifikke kriterier for integration af denne type byggeprojekter i samfundet. Mange af de nuværende steder opfylder faktisk ikke kriterierne, men er derimod dårlige boliger på dårlige steder. Nybyggeri på dårlige steder løser ingenting. Det er i sig selv uberettiget at bruge midlerne – og vi taler om en halv mia. EUR om året, der kan betales inden for regionalfondene – hvis vi ikke vælger gode placeringer. Derfor de mere detaljerede kriterier.

Intet af dette vil naturligvis løse problemet med 9 mio. romaer, men boliger er afgørende, det fysiske element er vigtigt, og medlemsstaterne kan nu begynde at gøre noget. Jeg beder Kommissionen, den afgående kommissær, om at besvare spørgsmålet om, hvorvidt vi vil blive holdt nærmere informeret om gennemførelsen af den samlede pakke og involveret i den.

Sluttelig, i mine tidligere stillinger var jeg bl.a. ansvarlig for problemet med campingvogne i Nederlandene, og jeg har set, hvor vanskeligt det var at have med at gøre. Jeg har besøgt Rumænien og andre lande i Østeuropa, og jeg genkender meget af det, jeg så. Jeg synes virkelig, det er rigtig godt, at vi nu kan træffe denne beslutning. Uden gode boliger, gode steder og supplerende socialpolitik, uddannelse og beskæftigelse vil det ikke lykkes. Det glæder mig meget, at vi kan gøre det, og jeg takker alle for deres gode samarbejde gennem de sidste måneder.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det forslag, vi drøfter i dag, er et håndgribeligt tegn på alle EU's institutioners engagement i at fremme integrationen af ekstremt marginaliserede og underprivilegerede grupper i det almindelige samfund. Forslaget lever op til Parlamentets og Rådets anmodning og bekræfter, at strukturfondene har en rolle at spille, ikke kun ved at bidrage finansielt, men også ved at fremme en integreret tilgang til at tackle sociale og økonomiske forhold blandt marginaliserede grupper.

Forslaget er specifikt målrettet romabefolkningen, som i Europa udgør 10 mio. mennesker. Men i overensstemmelse med de fælles grundprincipper om integration af romaer udelukker forslaget ikke andre marginaliserede grupper med lignende sociale og økonomiske forhold.

Det foreliggende kompromisforslag udvider boligtiltag for marginaliserede grupper til alle 27 medlemsstater i stedet for kun at gælde for EU-12, som Kommissionen oprindeligt foreslog. Den eksisterende artikel 7 gælder kun for boligtiltag i byområder, mens ændringsforslaget foreslår, at der også åbnes for boligtiltag i landdistrikter. Denne udvidelse er berettiget, eftersom størstedelen af romabefolkningen i EU-12 bor i landdistrikter, ikke i byområder.

I henhold til det foreslåede ændringsforslag er både renovering af eksisterende boliger og opførelse af nye huse berettiget. Faktisk kunne renovering af huse af yderst ringe kvalitet resultere i mistede offentlige ressourcer. Under drøftelsen af forslaget bad Regionaludviklingsudvalget om en specifik henvisning til foranstaltninger til desegregering. Forslagets betragtning 6 indeholder nu sådanne foranstaltninger til desegregering som eksempler på initiativer, der bør ledsage boligtiltag. Faktisk indebærer segregerede kvarterer usikkerhed, ringe adgang til uddannelse og beskæftigelse samt risiko for voldelige overfald og kriminalitet. Oprettelsen af nye marginaliserede områder, selv om de består af ordentlige og EFRU-støttede huse, er bestemt ikke vores mål.

Vi ved, at mange medlemsstater har iværksat integrationspolitikker for romasamfund med særlig fokus på boliger. Gennemførelsen af disse politikker er ikke nogen nem opgave. Strukturfondene kan deltage i denne indsats ved at yde støtte til ikke kun boliger, men, hvad vigtigere er, til tiltag til forbedring af disse samfunds produktionskapacitet, f.eks. støtte til SMV'er, kvinder, iværksætterinitiativer osv.

I denne henseende vil jeg gerne understrege, at samhørighedspolitikens primære mål er at få de regionale økonomier til at konvergere ved at fremme produktionskapaciteterne.

Som De utvivlsomt er klar over, vil den nye forordning blive ledsaget af en erklæring fra Kommissionen – og de fleste medlemsstater – om, at støtteberettigelsen for boligtiltag for marginaliserede befolkningsgrupper i EU under EFRU er ekstraordinær. Denne undtagelse må på ingen måde betragtes som en generel åbning af samhørighedspolitikken for finansiering af boligtiltag.

Nu vil jeg gerne henvise til forslaget fra Regionaludviklingsudvalget om at tilføje en specifik betragtning om komitologi til teksten. I denne forbindelse vil jeg gerne minde Dem om, at der i princippet er fundet en horisontal løsning med overgangsbestemmelser vedrørende komitologi mellem de tre institutioner. Målet med erklæringen fra Parlamentet, Rådet og Kommissionen om gennemførelsen af artikel 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er at undgå institutionelle diskussioner om hvert enkelt dokument i overgangsperioden fra en ny komitologirammeforordnings ikrafttræden. Derfor beklager Kommissionen tilføjelsen af betragtningen, men vil ikke af denne grund blokere aftalen ved førstebehandling mellem medlovgiverne.

Jeg ser frem til forhandlingen.

Jan Olbrycht, for PPE-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege, at ændringen af den forordning, der er til forhandling i dag, er vigtig af to grunde. På den ene side vedrører den direkte problemerne i marginaliserede grupper, selv om det udtryk ikke er særlig præcist defineret. Men på den anden indfører den et element, der også er meget vigtigt for økonomien, nemlig muligheden for finansiering af boligbyggeri gennem Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, hvilket var årsag til meget alvorlig uenighed i Parlamentets sidste valgperiode. Det er utvivlsomt en temmelig overraskende virkning af krisen – argumenter, som medlemmer af Parlamentet fremlagde for flere år siden, blev afvist, og finansiering af boliger blev kun godkendt for de nye medlemsstater, mens der i dag i lyset af nye økonomiske og finansielle omstændigheder er enighed om brugen af midler til boliger i en meget specifik sammenhæng. Jeg synes, at det eksperiment, der er i gang, og som er et meget positivt element, bør fortsætte, og finansiering af boliger bør være en del af den fremtidige samhørighedspolitik, ligesom det er i dag.

Georgios Stavrakakis, for S&D-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at gratulere ordføreren, hr. van Nistelrooij, som takket være sin vedholdenhed og tålmodighed under den sidste trepartsforhandling var i stand til at sikre, at denne vigtige betænkning kom til forhandling i dag og til afstemning i morgen, og at vi ikke spilder dyrebar tid på at udsætte det til marts.

Betænkningen er yderst vigtig, for den indeholder bestemmelser om, at anvendelsesområdet for forordningen om støtteberettigelsen for boligtiltag for marginaliserede befolkningsgrupper udvides til hele EU i stedet for kun at gælde de nye medlemsstater, som Kommissionens oprindelige forslag foreskrev.

Det var utænkeligt, både for medlemmerne af min politiske gruppe og for vores udvalg, at de gamle medlemsstater ikke skulle være omfattet af denne udvidelse af forordningens anvendelsesområde, for som

vi alle ved, er marginaliserede sociale grupper, især romaernes, boligproblemer en alvorlig sag med negative sociale følgevirkninger i alle EU's medlemsstater.

Vi mener, at betænkningen og udvidelsen af anvendelsesområdet for boligtiltag til hele EU styrker samhørigheden mellem regionerne uden at diskriminere mellem gamle og nye medlemsstater. Det sender et klart signal om, at Fællesskabsfinansiering er baseret på princippet om at bekæmpe sociale problemer, uanset hvor i EU de opstår.

Karima Delli, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! 2010 er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, og det er i denne sammenhæng, at vi forhåbentlig vil vedtage hr. van Nistelrooij's betænkning, som repræsenterer et betydeligt fremskridt i forhold til at forbedre underprivilegerede befolkningsgruppers levevilkår derved, at den gør projekter til renovering og opførelse af boliger og bekæmpelse af energifattigdom i alle medlemsstaterne berettiget til europæisk støtte via EFRU.

Dette forslag, som Rådet støtter, har været længe ventet af alle fortalere for respekt for marginaliserede grupper, især romaernes, ret til integration.

På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance udtrykker jeg vores glæde over, at EU investerer kraftigt i at forbedre boligsituationen for de mest underprivilegerede befolkningsgrupper, men vi må ikke stoppe nu, hvor det går så godt. Vi vil være på vagt over for, hvordan disse midler faktisk bliver brugt, eftersom de ikke må føre til udstødelse af marginaliserede grupper.

Der er masser af eksempler på byfornyelsesprojekter. De omfatter restaurering af bymidten i Barcelona og arbejdet på at genskabe de historiske centre i de nye medlemsstater, som har klaret sig særdeles godt ved ejendomsspekulation som følge af eksplosionen i husleje og udlejningspriser. Det har igen ført til, at de mest underprivilegerede familier er blevet drevet ud af bycentrene.

Disse mennesker skal ganske enkelt modtage reel social støtte og have adgang til alle offentlige tjenesteydelser såsom uddannelse, sundhedspleje og offentlig transport, men – som vi foreslog under udvalgsbehandlingen – de skal også modtage tilstrækkelige ressourcer til at kunne blive boende i disse kvarterer, så de ikke bliver gentrificeret.

Parlamentet vil være nødt til at evaluere de gennemførte projekter, inden bevillingen forlænges i 2013, og til at være involveret i udarbejdelsen den kommende forordning, der fastlægger kriterierne for støtteberettigelse, især i forhold til gennemsigtighed, for derved at sikre, at hver eneste værdifuld befolkningsgruppe faktisk modtager disse midler og tilbydes en værdig eksistens på lang sigt.

Oldřich Vlasák, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi ved fra egne erfaringer, hvordan ghettoer og slum er. Folk, der bor disse steder, tjener mindstelønnen eller er ofte arbejdsløse eller afhængige af socialhjælp. Det er folk, der ikke betaler deres husleje, elregning og vandafgift til tiden. Man kan tit se affald smidt på gaderne og i baggårde i disse områder. Alle bygninger, som flere er fælles om, eller som ikke ejes af nogen, står og forfalder. Vores erfaring fortæller os, at det er socialt marginaliserede grupper, der bor her. De kan bestå af et par familier eller personer, der bor i en enkelt etageejendom, eller de kan bebo et helt kvarter med tusinder af beboere. Stedet kan ligge i en bys centrum eller i udkanten af den eller endda et sted langt væk fra bebyggede områder.

Derfor er det godt, at den foreslåede ændring udvider anvendelsesområdet for bevilling af europæiske midler til at omfatte boliger til marginaliserede grupper og gør det muligt at investere ressourcer ikke kun i byer, men også på landet, enten ved at reparere den eksisterende boligmasse eller ved at opføre nye huse. Jeg er dog overbevist om, at der skal mere til end blot materielle investeringer i infrastruktur for at løse problemet med ghettoer. Det, at der bliver fjernet skrald, repareret facader, renoveret indgangspartier og malet bygninger, betyder ikke i sig selv, at stedet ikke efter et par år ser ud ligesom i dag. Ghettoer handler ikke kun om miljø og bygninger, men også om de mennesker, der bor der. Derfor bør vi i fremtiden lede efter måder at kombinere denne investering med lokalt socialt arbejde og følge op med beskæftigelsesstøtte for folk, der bor i ghettoer, for især at give unge mennesker en mulighed for at bryde ud af den sociale fattigdomsfælde. Kun på denne måde kan ghettoer og slumkvarterer rigtigt blive dele af vores byer.

David Campbell Bannerman, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Ændringsforslag 1 til denne boligforordning vil udvide brugen af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til alle medlemsstater, ikke kun dem, der blev medlem i 2004. Så det har direkte relevans for Storbritannien.

Det er tydeligt ud fra beslutningen, at romabefolkningen er den største marginaliserede gruppe i betænkningen, der modtager støtte, foruden andre med lignende socioøkonomiske forhold.

Det overordnede budget for den europæiske samhørighedspolitik er på overvældende 347 mia. EUR over syv år – endda større end mange økonomier.

Mine vælgere i East Anglia er allerede dybt bekymrede over størrelsen af grupperne af ikkebofaste personer og sigøjnere, især i Essex. De bliver vrede, hvis nogle af disse foranstaltninger medfører endnu større EU-masseindvandring.

Storbritannien har allerede oplevet en befolkningstilvækst på 3,5 mio. mennesker – halvdelen af Londons befolkning – i de 12 år, siden Labour-regeringen kom til magten i 1997. Også set i lyset af at næsten ni ud af 10 nye britiske hjem – 86 % – vil skyldes indvandring de næste 30 år, virker forslag som disse som endnu et brohoved for betydelig indvandring til Storbritannien. Vi har ikke plads. Det handler om plads, ikke race.

Kontrolleret indvandring ved hjælp af tilladelser og visa er en god ting, men indvandring uden kontrol er en dårlig ting, for det er den hurtige vej til ekstremisme, hvilket ingen af os ønsker.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Støtte til boligtiltag for husholdninger, der befinder sig i en særlig vanskelig socioøkonomisk situation, er i sig selv en vældig god idé. At byområder og landområder nu også kan drage fordel af støtten på lige fod må i høj grad hilses velkommen. Men støtten må absolut ikke kun bevilges til visse medlemsstater og visse grupper, hvilket ville være klar favorisering af disse grupper. Det ville være åbenlys diskrimination af de andre grupper. Men det er præcis, hvad dette forslag gør. Det fokuserer særlig på romaerne og på lovlige migranter.

Endvidere skal marginalisering altid bekæmpes bilateralt – på den ene side af de offentlige myndigheder, men på den anden også af de berørte grupper, som også skal spille en aktiv rolle i deres egen integration. Sluttelig er vi nødt til meget nøje at evaluere, i hvor høj grad alle disse foranstaltninger er umagen værd, og vi må sige klart nej til begunstiggelse på grund af etniske kriterier.

Livia Járóka (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne hilse ændringsforslaget vedrørende Den Europæiske Fond for Regionaludvikling velkommen og gratulere min kollega hr. van Nistelrooij med hans betænkning. Regionalfonden støtter utallige programmer, der i betydelig grad kunne forbedre og faktisk forbedrer levevilkårene for romaerne, som er Europas største og mest udstødte minoritet, uden at glemme andre grupper, der lever under lignende sociale og økonomiske forhold.

Det har længe været et mål, at boligordninger ikke længere skulle være begrænset til byer, men også skulle omfatte opførelse af nye boliger, og at disse former for støtte også skulle stilles til rådighed for gamle medlemsstater, eftersom problemet berører hele Europa. Regioner, som er betydelig underudviklede og ghettoiserede i forhold til det regionale gennemsnit, hæmmer udviklingen i hele Europa. En betydelig andel af romaerne bor i underprivilegerede områder i hele Europa, områder, som udvikles ved hjælp af betydelig støtte.

Der er behov for øjeblikkelig og fælles handling. Derfor må vi nøje overveje på EU-plan at øremærke nogle af ressourcerne alene til at bringe nogle af de statistiske enheder på LAU 1-niveau op til standard. Det er meget vigtigt, at forordningen indeholder en integreret tilgang for at sikre, at ordningerne vil forløbe inden for en bredere, mere omfattende ramme, og at også perspektiver som uddannelse, økonomisk aktivitet og offentlige serviceydelser tages i betragtning. Det, der er brug for i overensstemmelse med de holdninger, som Parlamentet har vedtaget, er en omfattende fællesskabshandlingsplan, der går på tværs af partier og cyklusser, og som med hjælp fra passende finansielle ressourcer og retskraft kan opnå betydelige forbedringer i hver af de Laeken-indikatorer, der afspejler det virkelige omfang af social udstødelse.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Hr. formand! Målet med regionalpolitik er at eliminere økonomiske og sociale forskelle. EU har 27 medlemsstater, der er opdelt i 271 regioner. I hver fjerde region er BNP pr. indbygger 75 % lavere end gennemsnittet for de 27 EU-lande. Det er et foruroligende tal.

Den europæiske regionalpolitik tilfører merværdi i kraft af foranstaltninger, der gennemføres direkte i marken. Den er med til at finansiere konkrete projekter til fordel for regioner, byer og landsbyer og deres indbyggere. Der blev taget et meget positivt skridt sidste år, da Parlamentet ændrede reglerne for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, så alle medlemsstater kunne bruge den til at reducere bygningers energiforbrug.

Allerede i dag kan vi se mange konkrete positive resultater. I mange byer har vi ikke kun isoleret bygninger, også den æstetiske værdi, livskvaliteten og de lavere leveomkostninger er værd at bemærke. Jeg er medlem af Parlamentet fra det østlige Slovakiet, fra en af de regioner, der ligger langt under EU's gennemsnit. Derfor glæder jeg mig over det nye udkast til forordningen, der tilsigter at udvide støtteberettigelsen for boliger til fordel for marginaliserede grupper.

Her i det 21. århundrede er der mange grupper af mennesker, der lever under uværdige forhold. Deres sociale status gør det umuligt for dem at forbedre boligvilkårene for dem selv og deres børn. Derfor vil de lokale myndigheder gradvist kunne integrere denne befolkningsgruppe i flertallet. Jeg hilser forslaget velkommen, og jeg støtter det sammen med mine kolleger fra Slovakiet og S&D-Gruppen.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Hr. formand! Det problem, som denne betænkning og dens ændringer af finansieringen af den europæiske regionaludvikling hævdes at gøre noget ved, er problemet med hjemløse eller de marginaliserede befolkningsgrupper, som betænkningen kalder dem. EU's løsning er at smide millioner af euro i at renovere og opføre tusindvis af huse.

I begyndelsen beskæftigede betænkningen sig med finansiering af boliger i medlemsstater, der var tiltrådt EU den 1. maj 2004 eller derefter. Nu skal der udbetales midler til alle medlemsstater. Ifølge observationsrapporten fra 2007 for de sydvestlige amter i England er regionens befolkning vokset hastigt alene på grund af indvandring. Trods stærk og voksende modstand i befolkningen mod denne udvikling og den manglende bæredygtighed af mange foreslåede byggegrunde buldrer EU's program for opførelse af huse i Storbritannien videre uden den mindste hensyntagen til demokratiske processer.

Nu har South-West Leaders' Council overtaget kontrollen med og godkendelsen af planlægningen – et klassisk EU-eksempel på, hvordan lovbestemte beføjelser overdrages til en ulovbestemt forsamling. Den offentlige holdning i Storbritannien er præget af voksende forfærdelse. Ubegrænset indvandring uden kontrol nærer offentlighedens vrede. Finansiering til støtte for opførelse af huse i Storbritannien og opmuntring til, at endnu flere indvandrere kommer til landet, forværrer kun en allerede uholdbar situation.

Medmindre denne betænkning, som oprindeligt var hensigten, kun vedrører de lande, der blev medlem af EU den 1. maj 2004 eller derefter, vil den britiske livsstil, især i landdistrikterne, ændre sig betydeligt, hvilket vil medføre en voldsom vrede blandt det britiske folk.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg hilser betænkningen velkommen og gratulerer hr. van Nistelrooij med den måde, hvorpå han har håndteret og færdiggjort den. Jeg synes, at forordningen om EFRU skal ændres, så staterne kan bruge disse midler til at renovere og opføre boliger til marginaliserede befolkningsgrupper. Målet med de initiativer, som nationale og lokale myndigheder har iværksat, må være bæredygtig social integration af disse grupper, både i byer og landdistrikter.

Jeg glæder mig over, at den koncentrerede indsats for at støtte romabefolkningen skal omfatte alle EU's medlemsstater. Det skyldes, at romabefolkningen er den største marginaliserede gruppe i Europa med en høj grad af grænseoverskridende mobilitet internt i Europa. Men vi må også tage andre befolkningsgruppers behov i betragtning, især dem, der udgøres af lovlige indvandrere, samt grupper af arbejdstagere med midlertidig beskæftigelse i andre EU-lande. Derfor er det en god idé at tillade, at midlerne fra EFRU bruges til boliger i alle EU-lande.

Jeg tror på dette program, og jeg håber, at vi vil fortsætte med at iværksætte en ny fase af støtte til familier fra marginaliserede grupper ved at stille egnede faciliteter til rådighed og hjælpe dem med at finde og beholde et arbejde, især under den nuværende krise. Jeg støtter betænkningen, som også vil give Rumænien mulighed for at få adgang til midler til at fremme den sociale integration af marginaliserede grupper, herunder romaerne, i både byområder og landdistrikter.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Hr. formand! Målet med denne betænkning om EFRU er at udvide berettigelsen for at gribe ind i boligsektoren til fordel for marginaliserede grupper i medlemsstaterne. Indtil nu har denne støtte kun været tilgængelig for marginaliserede grupper, der bor i byområder i de nye medlemsstater. Med andre ord, eftersom langt størstedelen af personer tilhørende disse befolkningsgrupper bor i landdistrikter og på herberger, ville sådanne grupper ikke få fordel af denne støtte til at udskifte dårlige boliger.

I sidste ende er det et spørgsmål om at lukke et hul og give medlemsstaterne og deres regioner bedre muligheder med hensyn til politikken til at afhjælpe disse gruppers særlige vanskeligheder.

Jeg glæder mig også over dens ligebehandling af alle medlemsstater, for marginaliserede grupper med behov for hjælp og integration fortjener vores opmærksomhed, uanset hvilken medlemsstat de hører til.

Hvis denne vigtige betænkning i kampen mod fattigdom og for menneskelig værdighed vedtages ved førstebehandling, bliver det også muligt at gennemføre den hurtigt i forbindelse med den økonomiske genopretningsplan og dermed reagere hurtigt på den krise, vi befinder os i.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Den europæiske samhørighedspolitik blev skabt for ved hjælp af betydelige finansielle ressourcer at levere reelle svar på de spørgsmål, som andre europæiske politikker rejste. Den havde især til formål at hjælpe de mest sårbare medlemsstater med at klare konkurrencen på det indre marked.

I dag er dens vigtigste opgave at finde løsninger på de udfordringer, der opstår som følge af åbningen af grænserne og den fri bevægelighed for personer, hvilket er gode ting, men de kan forårsage midlertidige vanskeligheder. Spørgsmålet om romaernes levevilkår er knyttet til spørgsmålet om åbningen af grænserne. Det er i høj grad et europæisk spørgsmål. Derfor er det kun på sin plads, at alle medlemsstaterne kan benytte sig af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, EFRU, til opførelse af huse til romaer og dermed sikre ægte solidaritet blandt europæerne.

Via flere ændringsforslag fremlagt i Regionaludviklingsudvalget har jeg anmodet om, at foranstaltningen udvides til alle EU's medlemsstater. Det glæder mig meget, at denne idé er blevet taget op, og jeg støtter fuldstændig den ændrede tekst.

Efter min mening må boligens forøgede støtteberettigelse til udgifter, der er samfinansieret af EFRU, få os til at overveje andre mulige udviklinger på mellemlang og lang sigt, uanset om det er med hensyn til at finansiere berettigelsen eller at øremærke midler til visse strategiske prioriteter.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg glæder mig også over ændringen af EFRU-forordningen og mener, at den nu udgør et konkret værktøj, der kan være til betydelig hjælp med at finde løsninger, der virkelig omfatter hele Europa, til forbedring af situationen for romaerne, selv om dette værktøj ikke udelukkende hjælper romaerne, men også andre marginaliserede befolkningsgrupper.

Til de kolleger, der talte om indvandring, vil jeg gerne sige, at hvis forskellene mindskes, hvis levevilkårene forbedres, vil det trods alt modvirke indvandring, og jeg tror, at det er det resultat, vi også kan forvente her.

Jeg vil gerne nævne en række perspektiver, der under alle omstændigheder skal tages med i betragtning i forordningen og ved gennemførelsen af den. Det er meget vigtigt, at disse ressourcer stilles til rådighed ikke kun for byområder, men også for landdistrikter, så de kan bruges til at forøge udbuddet af boliger ved både at renovere og bygge nye huse, at begrænsning af segregeringen bør være et vigtigt mål, og at der bliver tale om en integreret tilgang, hvilket vil sige, at den skal ledsages af uddannelses- og beskæftigelsesprogrammer på en måde, der repræsenterer en bæredygtig og varig løsning. Lad mig tilføje, at det er en vigtig prioritet for formandskabstrioen at forbedre situationen for romaerne. Det spanske formandskab tager væsentlige skridt i denne retning, og det vil det ungarske formandskab også gøre.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil starte med at gratulere min kollega hr. van Nistelrooij med hans flid og lederevner på dette meget vigtige område.

Jeg tror, at mange mennesker gerne vil eje et hus, og det minder mig om de første linjer i et digt, jeg lærte af en irsk digter for længe siden. Det lyder som følger: "Oh, to have a little house! | To own the hearth, the stool and all! | The dresser filled with shining delph, | The pile of turf against the wall!" (Åh, at have et lille hus! At eje arnen, skamlen og det hele! Køkkenskabet fyldt med skinnende delftkeramik, bunken af tørv mod væggen!).

Og jeg tror, at det, vi gør her i dag, er med til at gøre den drøm til virkelighed for mange mennesker i hele EU, men især for romaerne.

Det er blevet påpeget, at det bør udvides til andre marginaliserede grupper, og efter at have diskuteret det forslår vi, at det sker. Jeg tænkte især på mit eget område, Limerick, hvor folk, der bor omkring Myross og Southill, har lidt enormt på grund af narkosalg og den vold, der følger med. Nu er der behov for en større byfornyelse for at afhjælpe disse alvorlige situationer.

Det kan lade sig gøre med disse forslag, og det vil også være meget vigtigt at få skubbet gang i byggebranchen, som har lidt enormt i hele EU på grund af den økonomiske nedtur.

Så vi rykker på det rigtige tidspunkt, og det kan være til gavn for de mest marginaliserede grupper, så de kan alle se frem til at få et hus, en arne, en skammel og det skinnende delftkeramik.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Støtteberettigelsen for boligtiltag finansieret af EFRU til fordel for marginaliserede befolkningsgrupper vil hjælpe medlemsstaterne med at forbedre absorptionen af europæiske midler. Min personlige holdning er, at støtteberettigelsen skal gælde for alle medlemsstater.

Forordning (EF) nr. 1080/2006 blev for nylig ændret til at tillade, at alle medlemsstater forbedrer energieffektiviteten i boliger. Den nye tekst foreskriver en sats på 4 %, Af hensyn til at sikre overensstemmelse mellem teksterne og reducere bureaukratiet ville det måske have været en god idé, hvis vi havde bibeholdt samme procentsats.

De nye bestemmelser foreskriver behovet for at fremme nogle byudviklingsprojekter for områder truet af fysisk forfald eller social udstødelse og for marginaliserede befolkningsgrupper. Det gælder også områder ramt af katastrofer som oversvømmelse eller jordskælv. Jeg vil gerne konkludere ved at opfordre Kommissionen til at slå kræfterne sammen med medlemsstaterne og bruge 2010 til at gennemgå de operationelle programmer for at forøge absorptionen af europæiske midler med henblik på at forbedre den sociale boligmasse.

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er almindelig kendt, at konsekvenserne af den aktuelle økonomiske krise rammer de socialt sårbare befolkningsgrupper hårdest. Derfor hilser jeg det velkommen, at EU leder efter måder at hjælpe disse mennesker på. Mens det allerede er muligt for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling at gribe ind for at hjælpe marginaliserede befolkningsgrupper, der bor i byer, har landdistrikter hidtil været udelukket fra denne type indgriben og må klare sig med udbetalinger fra den økonomisk svagere Fond for Udvikling af Landdistrikter. Det er min faste overbevisning, at denne økonomiske ubalance skal rettes op. Det er vigtigt, at anerkendte udgifter ikke begrænses til udskiftning af eksisterende bygninger med nye, men også omfatter renovering af eksisterende beboelsesejendomme. Dette ville udvide rækken af mulige initiativer dramatisk og forøge tiltagenes effektivitet.

Især i de nye medlemsstater er boligsituationen for disse grupper ofte kritisk, og løsninger kræver øjeblikkelig og beslutsom indgriben fra de offentlige myndigheders side. Der er ved at udvikle sig en gunstig lejlighed for, at EU's strukturfonde på effektiv vis kan supplere nationale ressourcer, der i sig selv er utilstrækkelige til at skabe en grundlæggende forbedring af situationen.

Jeg støtter fuldt ud den specifikke henvisning til romabefolkningen som den største socialt marginaliserede gruppe, og samtidig er jeg enig i, at interventioner til fordel for romaerne ikke bør udelukke andre grupper, der lever under lignende sociale og økonomiske forhold.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! I hele EU har folk problemer med at renovere deres hjem, men situationen er særlig vanskelig i de nye medlemsstater. De nye medlemsstater har en ting til fælles, nemlig at de har arvet ineffektive lejlighedskomplekser, der er meget dyre at vedligeholde, og renoveringsprocesserne foregår enten meget langsomt eller slet ikke. Det er meget vigtigt, at denne forordnings anvendelsesområde ikke begrænses til store, socialt isolerede grupper, men at dens bestemmelser også kan tages i anvendelse over for de mest socialt sårbare grupper såsom handicappede, fattige, trængende unge familier, indvandrere og andre, som også lider under social isolation og ikke har mulighed for at renovere deres hjem. Jeg er overbevist om, at ved at udnytte hjælpen fra strukturfondene vil dette dokument give alle EU's regioner lejlighed til at investere i social infrastruktur og derved sikre adgang til boliger, hvilket ikke kun vil være med til at reducere social isolation, men også bidrage til oprettelsen af en stabil social, økonomisk og miljøbeskyttelsesmæssig politik i hele Fællesskabet.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Kommissionens forslag om forordningen om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling forudsætter, at initiativer på boligområdet alene kan iværksættes i byområder og i form af renovering af eksisterende boliger. Bestemmelserne omfatter ikke landdistrikter, hvilket betyder, at mange mennesker fra marginaliserede sociale grupper, der bor i landene i Central- og Østeuropa, ikke vil få fordel af den foreslåede løsning. Det skyldes, at i de nye medlemsstater lever de fattigste grupper, som lider under social udstødelse på grund af deres lave materielle status, primært i landdistrikterne.

Efter min mening vil ændringer af forordningen have en gavnlig virkning ved også at tillade beskyttelse til befolkningsgrupper, der bor uden for byområder, hvilket i betydelig grad vil støtte arbejdet i Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne. Ændringer af denne type vil gøre det muligt at forbedre den materielle status for de fattigste befolkningsgrupper, der befinder sig i en ugunstig position på grund af det sted, hvor de bor. Dette skyldes, at forskellene i levestandard mellem landdistrikter og byområder i de nye medlemsstater er langt større end i Vesteuropa. I denne del af Europa er materiel status beklageligvis stadig en synlig hindring for adgang til uddannelse, beskæftigelse og deltagelse i kulturlivet. Bedre boligforhold for de grupper af mennesker, der lider mest under social udstødelse, vil åbne døren for, at de kan forbedre deres sociale status, og vil tilskynde dem til at udvikle sig. Lokale myndigheder og ikkestatslige organisationer bør slutte op om indsatsen for at hjælpe med at gøre noget ved social udstødelse.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Tillad mig at lægge ud med at fremhæve ordføreren, hr. van Nistelrooij's, rolle i arbejdet for at nå til enighed i denne sag og den villighed, han altid har udvist i forhold til at inddrage andre bidrag i sin betænkning.

I morgen skal vi stemme om ændringsforslag til EFRU-forordningen, der er særlig vigtige for de såkaldte gamle medlemsstater og også for Portugal. Disse ændringer vil udvide brugen af Regionalfonden på boligområdet til fordel for marginaliserede befolkningsgrupper, fordi fonden i øjeblikket kun kan bruges til byudviklingsprojekter.

De ændringsforslag, som jeg og mine kolleger i Parlamentet har fremlagt, og som blev vedtaget af et stort flertal i Regionaludviklingsudvalget, vil også gøre det muligt for de gamle medlemsstater – i stedet for kun de nye, som det oprindelige udkast foreslog – at drage fordel af denne finansieringsmulighed.

Derved har jeg forsøgt at undgå at skabe en præcedens, som jeg anser for farlig, og som ville udelukke alle de gamle medlemsstater fra denne og med stor sandsynlighed andre anvendelser af EU-støtte. Det ville ikke give nogen mening, eftersom der eksisterer boligproblemer, især for marginaliserede befolkningsgrupper, i både de nye og de gamle medlemsstater.

Det glæder mig at kunne gentage, at længden af medlemskabet af EU ikke må være et kriterium for bevilling af midler fra strukturfondene, og det kriterium må afskaffes øjeblikkeligt.

Forhandlingerne om samhørighedspolitikken efter 2013 skal baseres på solidaritet i ønsket om at opnå territorial samhørighed og tilsigte at belønne, ikke straffe, de regioner, der har udvist eksemplarisk opførsel i brugen af fællesskabsstøtte.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med dagens forhandling vil jeg gerne henlede opmærksomheden på det kontroversielle forslag om at ændre artikel 47 i Kommissionens forordning fra 2006. I henhold til denne artikel skal områder udvalgt til boligtiltag overholde mindst tre af de kriterier, der nævnes i artiklen. Men den nye forordning foreslår, at områder skal kunne kvalificere sig på baggrund af et enkelt kriterium, hvilket i praksis vil medføre, at områder, der ikke er berettiget, vil kunne ansøge om midler ved at tilpasse deres situation efter lovkravene. Jeg vil gerne påpege, at f.eks. kriteriet "lav økonomisk aktivitet" er meget nemt at opfylde for nyt boligbyggeri i landdistrikter. Derfor vil boligstøtte gå til byggespekulanter og velstående beboere i nybyggeri i stedet for til de mest trængende.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er tydeligt, at boliger er et vanskeligt område at have med at gøre på europæisk plan, fordi det i virkeligheden ikke hører under EU's kompetenceområde. Men det er almindelig accepteret, at det er nødvendigt at opføre kvalitetsboliger for at sikre social samhørighed og for at hjælpe med at sikre, at Kommissionens genopretningsplan får succes.

Derfor glæder det mig meget, at finansieringen af investeringer i boligsektoren, især inden for energieffektivitet, i stadig højere grad dækkes af strukturfondene, men vi må gå endnu længere. Vi bør derfor se længere end dette forslag og udvise særlig opmærksomhed over for de hjemløse, som der menes at være tre millioner af i Europa.

Derfor er dette punkt et af prioritetssområderne for det belgiske formandskab, der tiltræder i midten af 2010. Jeg håber, at det vil føre til, at dette emne kommer på den europæiske dagsorden, så vi kan iværksætte endnu mere formelt arbejde på området. Dette arbejde vil bl.a. involvere indførelse af præcise metoder til at registrere antallet af hjemløse for at skabe global opmærksomhed om fænomenet og forøgelse af støtten til sociale boliger.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg ved, at denne betænkning specifikt vedrører romafamilier og andre specifikke grupper.

Jeg vil gerne understrege, at alle mennesker fortjener og har behov for formålstjenlige sociale boliger. Men Parlamentet må ikke glemme, at der er mange mennesker tilhørende almindelige befolkningsgrupper, enten i bycentre eller i landdistrikter, der bor i meget dårlige boliger, og som er ude af stand til at få adgang til ordentlige boliger. Disse mennesker har brug for at vide, at Parlamentet anerkender deres behov. De er lige så marginaliserede, uanset om det skyldes fattigdom, narkotika eller kriminalitet.

Et spørgsmål, der skaber bekymring blandt udbydere af sociale boliger i Nordirland, er reglerne for offentlige indkøb. Og selv om de har til formål at fremme fair konkurrence i hele EU, har de utilsigtede negative følger

for opførelsen af sociale boliger i marginaliserede områder, hvor der er alvorlig brug for dem, primært fordi det er vanskeligt at finde ledig jord på det, der indtil for nylig var et spekulativt marked.

Det har påvirket Nordirland hårdt, og sidste år betød dette problem, at man måtte finde erstatninger for 500 ud af 1 500 planlagte huse i programmerne for socialt boligbyggeri.

Vi er nødt til også at tage hånd om disse problemer. Jeg vil opfordre Parlamentet til at se på sagen i forbindelse med problemet med boliger til marginaliserede befolkningsgrupper.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Hr. formand! De nye bestemmelser om støtteberettigelse til boliger er et eksempel på, hvordan samme midler kan bruges med større virkning uden at blive suppleret.

Første skridt blev taget sidste år, da reglerne for at bruge europæiske midler til forbedring af energieffektiviteten blev lempet. Hvad dette angår, vil jeg blot gerne sige, at det var et lille skridt, og at man godt kunne se på den tilladte andel igen. Det andet skridt er det, der tages i dag.

I begge tilfælde involverede det vedtagelsen af tekster, som i nogle tilfælde stammer fra helt andre tider end den periode, vi befinder os i for øjeblikket. Derfor spekulerer jeg på, om man måske ikke også bør se på andre aspekter af brugen af europæiske midler igen for at ændre de kriterier, der ikke længere lever op til de aktuelle krav.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! 2010 er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Desværre risikerer et enormt antal mennesker alvorlig fattigdom og marginalisering i modsætning til EU's grundlæggende principper og værdier. Disse gruppers sårbarhed er vokset håndgribeligt under den nuværende økonomiske krise. På den baggrund glæder jeg mig over initiativet til at udvide betingelserne for berettigelse inden for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, som er et vigtigt og afgørende instrument i kampen mod fattigdom.

Som følge af de ringe boligforhold føler jeg, at det er nødvendigt at sætte fart på bevillingen af økonomisk hjælp. Der skal tilbydes økonomisk hjælp til boliger både i byområder og landdistrikter. Desuden må der ikke skelnes mellem romabefolkningen og andre sociale grupper i lignende situationer, når denne økonomiske støtte tildeles.

Paweł Samecki, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren for hans arbejde, som jeg sætter stor pris på. Dernæst to kommentarer til forhandlingens indhold. Jeg hørte nogle bekymringer over de potentielle bivirkninger i form af forøget indvandring. Faktisk handler dette forslag ikke om incitamenter til indvandring, men om, hvordan vi skal håndtere den aktuelle situation. Jeg synes, at det skal opfattes som hindrende for indvandring, som fru Göncz nævnede.

Min anden bemærkning om indholdet. Kommissionen vil naturligvis se frem til revideringen af de operationelle programmer. Den vil afhænge af nationale og regionale myndigheders initiativ, men vi vil se meget imødekommende på sådanne ændringer.

Lad mig til sidst hilse denne forhandling velkommen. Den beskriver Parlamentets engagement i at inddrage marginaliserede befolkningsgrupper. Det er endnu et skridt til støtte for et åbent og inklusivt Europa 2020. Jeg tror, vi kan regne med, at de nationale og regionale myndigheder vil udnytte disse nye faciliteter godt.

Lambert van Nistelrooij, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg er ualmindelig tilfreds med støtten og kreativiteten, men i dette øjeblik vil jeg ikke desto mindre understrege, at vi ikke har nået målet endnu. Vi skal måske nok til at vedtage rammen, men derefter skal kriterierne defineres, og det er stadig utrolig spændende, for man kan gøre alt med penge, også det forkerte, og det er jeg stadig lidt bekymret for. Det vil jeg utvivlsomt minde både den nye kommissær og Rådet om.

En anden pointe er, at det på en måde er en frivillig ramme. Denne ramme tilbydes nu medlemsstaterne som lovgivning. Der er ingen garanti for, at den efterfølgende bliver prioriteret højt. I den forbindelse opfordrer jeg til aktiv information fra Kommissionen, for det vedrører et principielt valg. I dag har vi fået at vide, at vi vælger for Europa. Det er vigtigt for denne nye Kommissionen med et socialt ansigt, at vi er aktivt involveret i gennemførelsen. De omtalte sociale grupper skal også involveres i gennemførelsen, for så bliver resultatet bedre og mere bæredygtigt.

Jeg vil gerne takke alle endnu en gang, og jeg håber på et positivt resultat i morgen. Vi holder øjet på bolden og vil følge situationen på stedet.

Sluttelig, det, at vi er det første lovgivningsmæssige dossier under den nye traktat, skyldes primært de prioriteter, vi har opsat.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg mener fuldt ud, at Kommissionen gjorde det rette, da den foreslog at ændre forordning (EF) nr. 1080/2006 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling for så vidt angår støtteberettigelse for boligtiltag for marginaliserede befolkningsgrupper. Endvidere mener jeg, at Rådet også var klar over vigtigheden af forslaget i forhold til at understrege behovet for en nyt, integreret synsvinkel. I Centraleuropa og især i Ungarn er der mange alvorlig handicappede, der lever i gamle, forfaldne bygninger. Mange steder havde fungeret som slotte eller palæer inden Anden Verdenskrig, men kommunisterne glemte dem og de efterladte mennesker, de anbragte i dem. Jeg ved, at mange dårligt stillede grupper har særlige forhold og problemer, og det er min stærke overbevisning, at vi må tage konsekvenserne af den finansielle og økonomiske krise i betragtning. Vi bør støtte sådanne ændringsforslag – i overensstemmelse med civile interessenters synspunkter – der giver mulighed for langt bedre integrerede projekter, der på samme tid involverer byggebranchen, turisme, arbejdsmarkedet, udvikling af landdistrikter og social integration. Vi kan ikke lade Europas skatteyderes penge gå til spilde. Vi må koncentrere os om virkelige løsninger.

14. Dagsorden for næste møde: se protokollen

15. Hævelse af mødet

(Mødet udsat kl. 20.10)